

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZA RAINÉ

ƏƏƏƏ UMLU

Şeytanın Anlaşması III. Kitap

KÖTÜ UMUT

ŞEYTANIN ANLAŞMASI III
ELİZA RAİNE

BURAYA YÜKLEDİĞİMİZ E-BOOK VE PDF KİTAP ÖZETLERİ İNDİRİLDİKTEN VE OKUNDUKTAN SONRA 24 SAAT İÇİNDE SİLMEK ZORUNDASINIZ.

AKSİ TAKTİRDE KİTAP'IN TELİF HAKKI OLAN FİRMANIN YADA ŞAHISLARIN UĞRAYACAĞI ZARARDAN HİÇBİR ŞEKİLDE SİTEMİZ ZORUNLU TUTULAMAZ.

BU KİTAPLARIN HİÇ BİRİSİ ORJİNAL KİTAPLARIN YERİNİ TUTMAMAKTADIR.

SİTEMİZİN AMACI SADECE KİTAP HAKKINDA BİLGİ EDİNİP, FİKİR SAHİBİ OLMANIZDIR.

*İnanmak için mücadele edenler için.
Asla pes etme.*

BİR

BETH

"Ah!"

Rory kaburgalarımın bir darbe daha indirirken, donuk bir acı yan tarafımı zonkladı.

"Dikkat et çaylak." Tepki vuruşum hedefini bulamadan önce ulaşamayacağı bir yere fırladı.

"Konsantre olmak biraz zor," diye homurdandım.

"Bak, bu dersleri sen istedin." Doğruldu, savunma hareketleri bir ayaktan diğerine sabitlendi. "Zamanımı boşa harcamıyorum, değil mi?"

"Hayır. Tabii ki değil. Odaklanacağım, söz veriyorum."

Rory başını salladı ve ağırlığını tekrar vererek eldivenli yumruklarını kaldırdı.

Banks ikimizi de Ward HQ'da birkaç gün içinde dövdüğünden beri bu dördüncü savunma dersimizdi. Ve ben iyileşiyordum .

Ama konsantre olmaya çalışmak için de iyi bir nedenim vardı.

Malc'ın radyo kaydında duyduğum sesin annemin olduğundan o kadar emindim ki.

Binanın her santimini dolaşmıştık, Nox hatırı sayılır nüfuzunu kullanarak ve kardeşi Michael da dahil olmak üzere birçok insanı kızdırmıştı ama ona dair hiçbir iz bulamamıştık. Ya da resmini tanıyan herhangi biri.

Hiçbir şey bulmadığından emin ol.

Radyodaki ses böyle demişti. Benim hakkımda, ailemi arıyorum.

Beni bilerek mi terk ettiler?

Rory'ye sert bir yumruk atarken dudağımın kıvrıldığını hissettim. Kolayca eğildi ve ayağa kalkarken koluma karşı bir

darbe indirdi. Ona alçak bir tekme attım, dizini yakaladım ve geriye doğru sekmesini sağladım.

"Güzel," dedi isteksizce. "Su."

O dönüp su şişelerimizi ve Francis'i barındıran sıraya doğru yürürken kollarımı iki yanıma indirip nefesimi tuttuğum için rahatlamıştım. Lavender Oaks'ta bahçedeydik ve Francis'in büyülenmiş yüzüne gülümsemeden edemedim.

"Tatlım, su şişesi az önce burada kayboldu." Rory'nin eşyalarının olduğu yere el salladı. "Bu onun aldığı anlamına mı geliyor?"

Rory, Francis'e kaşlarını çattı ve şişesinden bir yudum aldı.

"Evet," dedim ona. "Rory hemen yanında duruyor."

Francis derin bir nefes verdi. Peçe onun için kaldırılmamıştı, bu yüzden bir periyle dövüştüğüme yüzde yüz inanmasına rağmen Rory'yi göremedi. "Tek başına dövüşmeni izlemek kesinlikle komik. O film gibi."

"Açıkçası burada her şeyi izlemene izin veriyorlar," dedim başımı sallayarak.

"Ben eskiyim. İstedığimi izlememe izin var. Ve her neyse, bu doğru bile değil. Benden her türlü şeye el koydular."

Ona ne olduğunu sormak için ağzımı açtım ve sonra daha iyi düşündüm.

"Artık egzersizlerinizi yapalım mı?" Onun yerine sordum. Huzurevi ona hareket kabiliyetini geliştirmesi gerektiğini söylemişti ve ben de ona esneme hareketlerinde yardım etmeyi teklif etmiştim.

Başını salladı ve kendini banktan kaldırdı.

"İyi." Rory ile idmana dönmeden önce daha uzun bir ara vermek için bir bahaneydi.

Rory bana sıçmak ya da tembel demek yerine gelip yanıma geldiğinde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Kollarımı yavaşça iki

yana açarak Francis'e de aynısını yapması için zaman tanıdım. Rory bizi kopyaladı.

"Katılmak ister misin?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Canım acımaz."

Eğilip gerinirken ve derin nefes alırken aklım sürüklendi.

Belki de annem değildi. *Kesinlikle* annem değildi.

Malc, erkek sesinin kime ait olduğunu bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydetmemişti. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir konuda fazla ilerleme kaydetmemiştik. Envy hâlâ sosyal medya profillerinin arkasına saklanıyordu, Pride havada kaybolmuştu ve kitapla ilgili hiçbir ipucu bulamamıştık.

Kitabın çalınmasının arkasında Banks olduğundan neredeyse emindim. Ama Koğuş'un kudreti bile onu henüz bulamamıştı. Ya da kaçarken yanında rehin aldığı Gardiyan zavallı Cheryl.

Isı aniden esintiyle üstümüze çarptı ve ben hızla dönerek Rory ve Francis'i bir kalp atışında unuttum. "Hayır mı?"

Onu üç gündür görmemiştim. Ve bir şekilde, o hayatıma girdiğinden beri en uzun süre ayrı kaldık, bana vazgeçemeyeceğim bir anlaşma teklif etti. Hayatımın en güzel gecesine götüren bir anlaşma.

Hellhounds'un nasıl kaçtığını öğrenmek için Cehennemi ziyaret etmişti. Gitmek istememişti, öncelikle çok nefret ettiği tanrı Examinus'tan kaçınmak istediği için. Ama bu sadece onun takip edebileceği bir ipucuydu ve diğer seçenekler konusunda ciddi şekilde yetersizdik.

Yaklaştıkça mavi gökyüzüne karşı formu büyürken midemde kelebekler uçuştı. Bu kadar kısa süredir tanıdığım bir adam hem

zihnimi hem de bedenimi nasıl bu kadar etkileyebilirdi? Anneme takıntılı olmadığım zamanlarda, durmaksızın onu düşünüyordum ve fiziksel olarak onun dokunuşunu o kadar çok istiyordum ki, her gece rüyamda bunu görüyordum.

Francis ve Rory'den uzaklaştım ve birkaç saniye sonra Nox çimlerin üzerine benden önce indi.

Gömleksizdi, arkasında nefes kesici altın kanatlar vardı, koyu renk saçları dağınıktı. Beni içeri alırken gözleri mavi alevlerle yanıyordu.

Beth. Beni kendine çekti ve cildi o kadar sıcaktı ki zar zor dayanabildim. Ama dudakları benimkilerle buluştu ve benim kendi sıcaklığım da aynı seviyeye geldi.

Aç öpücüğü konuşacak kadar hafiflerken, "Seni özledim," ağzına doğru nefes verdim.

"İyi. Ben de seni özlemiştim, yanımda olmasan da." Sözleriyle gözleri sertleşti ve yüzüm buruştu.

"Ne oldu?"

"Examinus Cehennemden ayrılan Cehennem Tazıları hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor. Bana yalan söylüyor. Ve gücümü geri kazanma konusundaki ilerlememden etkilenmedi.

Nox'un dudağı öfkeyle kıvrıldı ve gözlerindeki ışıktaki gölgeler belirdi. İçimde küçük bir heyecan dalgası kabardı ve tepki karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. *Gölgeleri beni heyecanlandırıyor muydu? Bu yeniydi.*

"Faydalı bir şey öğrendin mi?"

"Hayır. Kardeşlerimin diğer üç tanrı için çalıştığına ve hem hırsızlıkların hem de Cehennem Tazısı'nın kaçışlarının arkasında onların olduğuna inanıyor.

"Ya bilmiyorsun?"

"Hayır. Yalnızca cehennemde kök salmış güce sahip bir tanrı ya da melek vahşi tazıları o diyardan kurtarabilir."

"Onlardan çok var mı?"

"Muayene dahil iki tanrı ve yaklaşık bir düzine melek - ne Michael ne de Gabriel dahil. Ama Examinus hiçbirini sorgulamama izin vermedi. Gücümü toplamam ve gerçek düşmanımınla savaşmaya hazırlanmam gerekirken bunu teklif etmenin bile bir hakaret olduğunu söyledi." Nox hırıltılı bir ses çıkardı ve göğsüme sıcaklık doldu.

"Gerçekten bir pislik gibi konuşuyor."

"Göt herif yaklaşıyor." Nox beni daha sıkı kavradı ve beni göğsüne yaklaştırdı. "Cehennemden pek hoşlanacağına inanmıyorum, Beth."

"Bok yok," diye mırıldandım, kucağına doğru eğildim ve yüzümü sert, sıcak göğsüne bastırdım. "Bir numaralı turizm merkezi sayılmaz."

"Bir noktada, yakında, ertelediğimiz konuşmayı yapmak zorunda kalacağız." Sesi alçaktı, göğsü yanağımda gümbürdüyordu.

Bir iç çektim. Nox'un yeniden gerçek bir iblis olmasını, günlerini cehennemde kötülerini cezalandırarak geçirmesini düşünmek istemiyordum. Çünkü ben de böyle yaşayamayacağımı onun kadar iyi biliyordum. Cehennemden sağ çıkıp çıkamayacağımı bile bilmiyordum - ölümlüydüm.

Ama neden bahsettiğini biliyordum. Benimkiyle aynı anda yarışan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Ayrı olduğumuz bir hayatın yaşanmaya değer olmadığını hissetmeye başlayan tek kişinin ben olduğumu düşünmemiştim.

BETH

Rory arkamızdan yüksek sesle, "Ofise geri dönüyorum," dedi.

"Akşam oldu" dedim ona dönerek. Nox'un kolu etrafımda gevşemedi ve bana dönmem için zar zor yeterli alan sağladı.

Omuz silkti. "Yapacak çok işim var. Yarın görüşürüz." Nox'a başını salladı, ardından tezgahtan eşyalarını aldı.

Francis, Nox'a parmağını salladı. "Merhaba Bay şeytan efendim" dedi. Kıkırdarken göğsünün hareket ettiğini hissettim.

"Merhaba Francis," diye seslendi ve yanağıma uzanarak beni kendisiyle yüzleşmem için geri çekti. "Eve gidip birkaç şeyi halletmem ve üzerimden Cehennem kokusunu almam gerekiyor. Saat sekizde benimkine gelir misin?"

"Evet."

Bana orada olmamı söylediği her yerde, bana söylediği her yerde olacaktım.

sesimi alçalttım. "Sanırım, yeni bir güç kazanmadığına göre, yapamayız..."

Çenesi kasıldı ve dişlerini gıcırdattı, sonra konuştu. "Kaybedilen günahlardan birini bulmaya yaklaşıyorduk, o zaman riske girebilirdik. Ama şu an..." Elini saçımın içine sokup başımın arkasını kavradı. Ani yoğunluğuyla nefesim kesildi. "Beth, sana bunu söylediğimde kendini suçlu hissetme." Mavi gözleri parlıyordu ve ne diyeceğini biliyordum. "Cehennemdeyken gücümün zayıfladığı belli oldu."

Suçluluk duygusu, onunla tekrar birlikte olmanın sevincini buz gibi zehir gibi içime işledi. "Üzgünüm."

Tutuşunu sıkılaştırdı ve beni öptü. O kadar aç değil, ama eskisi kadar yoğun. "Değil değilim. Sana zevk verdiğim için asla pişman olmayacağım. Bana ait olduğunu iddia ettiğim için asla pişman olmayacağım. Ve öyle olmanı da istemiyorum."

Doğruyu söylüyordu. Şehvet gücü, biz bu kadar yakinken niyetini bana gösterdi ve benimle olan o mutlu tutku anlarına

gücünden daha çok değer verdiğini varlığımın her zerresiyle biliyordum. Aslında bu sadece tutku değildi. Duyguları ondan yayıldı, içime sızdı, tüm engellerimi aştı. Benim ona hissettiğim kadar o da benim için derinden hissetti.

"Nox..." Uzandı, parmaklarını dudaklarıma değdirdi ve sözlerimi gelmeden önce susturdu.

"Bu sohbete daha sonra, ikimiz de daha rahat ve daha özel bir yerdeyken devam etmemizi istiyorum." Onun alamet-i farikası hain gülümsemesi dudaklarını aldı. "Sana uygunsuz şeyler söylemek isteyebilirim."

dudağıma ısırdım "Biliyorsun, Francis seni oradan duyamaz."

"Hepsi aynı." O gülümsedi. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Son bir şefkatli öpücüğün ardından geri çekildi. Kanatları arkasından açıldı ve birkaç büyük vuruşta havada yükselmeye başladı.

Gidişini izledim ve Francis'e geri döndüm. "Bütün gününü ve bütün gecesini lanet olası bir yarış atı gibi o adama binerek geçiremeyecek olman kesinlikle çok yazık."

"Katılmıyorum," dedim ona.

"Uçarken hiç yaptın mı?" Bana bakarken gözleri parladı.

"Hayır!"

"Neden olmasın? Yapardım."

"Konsantre olabilir miyim bilmiyorum." Ellerimi beceriksizce salladım. "Daha da kötüsü, konsantre olup *olamayacağını* bilmiyorum . Beni düşürebilir."

"Seni yakalayacağından eminim."

Bir anlamı vardı; muhtemelen yapardı. Ben ağaçtan düştüğümde onun birdenbire uçup beni Süpermen gibi kollarına aldığı anısı kafamın içinde parladı. Lezzetli bir sıcaklık vücudumda dolaştı ve özüme odaklandı. Belki Francis bir şeylerin peşindeydi. "Bunu düşüneceğim," dedim. "Ama kayıp günahlarını bulana ve gücünü geri alana kadar uçup uçmamakla

ilgili hiçbir şey yapamayız. Bu onu zayıflatır. Onun öldürülmesinden ben sorumlu olmayacağım." Kesin sözler, Francis kadar kendime de Nox ile seksin kesinlikle yasak olduğunu hatırlattı.

Bana isteksizce başını salladı. "Evet, sanırım harika seks bile uğrunda ölmeye değmez."

Bir iç çektim. Harika seks, o adamla yakın olmanın nasıl bir şey olduğunun yanına bile yaklaşmadı. *Melek* , kendime hatırlattım. O bir erkek değildi. O düşmüş bir melekti.

Bir yanım onunla gelecek hakkında konuşmak konusunda isteksizdi. Diğer yanım, onun benim hakkımda bu kadar güçlü hisler beslediğine inanamıyordu, hatta gelecek bir tartışma konusuydu. Ona olan saplantılı arzumun karşılıklı olduğunu bilmek kendime olan güvenimi artırdı. Aslında, onunla birlikteyken sık sık hissettiğim sıcak, cesaret verici duygu, o etrafta olmadığı zamanlarda bile daha sürekli bir arkadaş olmaya başlıyordu. Şu anda kaburgalarımın altında yaşayan, sıcak, şiddetli ve biraz korkutucu olan onun küçük güç topu mu, yoksa ben miyim, bilmiyordum.

Benim olmasını umdum. Gücünün yaptığı gibi yabancı gelmiyordu. Daha küstah bir versiyonum uyanıyor gibiydi. Annemin azarlamasından ya da erkekler ya da arkadaşlar tarafından biri ya da daha heyecan verici bir şey için terk edilmekten korkmayan bir versiyon.

Francis, "Güneş batıyor," dedi. "Bu akşamki randevun için hazırlanmalısın."

"Bizi konuşurken duyabiliyor musun?" Şaşırarak sordum.

"Tatlım, ben yaşıyım, sağır değilim."

Yavaş yavaş bahçeleri aşarak huzurevine geri döndük. "Beth, sence Rory'yi ve senin büyü şeylerini görmeme izin verilecek mi?"

"Cehennem Köpeği'ni gördün."

"Hayır, yerin yarıldığını ve bir sürü çılgın ateşli boku gördüm."

"Senin için Peçe'yi kaldırmayı sorabilirim," dedim. "Ama kolay olmadığını duydum."

Yüzü heyecanla doldu ve hızı biraz arttı. "Şeytanla yatıyorsun, mutlaka bağlantıların vardır?"

Heyecanına gülümsedim. "Rory'ye soracağım. O bu işlerden anlıyor."

Francis ellerini birbirine vurdu. "O zaman nefsi müdafaa derslerine katılabilirim!"

Francis'in süper fit periyle dövüşmesi fikri beni güldürdü. "Rory'nin buna tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum."

Francis, "Onu *görebilmek* için sabırsızlanıyorum ," diye yanıtladı.

"Söz vermek yok ama ne yapabileceğime bakacağım."

Francis arkasını dönerek, "Aman Tanrım, su şişemi sıranın üzerinde unutmuşum," dedi.

"Ben alırım," dedim ona dönerek.

"Teşekkürler tatlım. Kim o?" Francis işaret etti. Uzakta, bankın yanında duran bej paltolu bir silüet gördüm. Çok uzaktaydılar ve ben kaşlarımı çattım.

"Bir hademe mi? Ya da ikamet eden? Belki şişeni alıyorlardır. gidip bakacağım."

Sıraya doğru hafif bir yürüyüşe başladım ve şekil döndü, ağaçlara doğru yöneldi. Oraya vardığımda, görünürde hiçbir yerdeydiler. Yine de Francis'in şişesi oradaydı, ben de onu aldım ve huzurevine geri döndüm.

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedim Francis'e omuz silkerek. Kendini Laz-y-oğluna çoktan yerleştirmişti.

"Boşver. Benim için Peçe'yi kaldırtmayı soracağına söz verir misin?"

"Yapacağımı zaten söylemiştim."

yok dedin . Söz istiyorum."

"Soracağıma söz veriyorum. Bundan fazlasını yapamam."

Bana en parlak ışınını verdi. "Teşekkürler Beth. Sen bir meleksin."

ÜÇ

BETH

Ayrıldığımda Claude dairemin önünde bekliyordu ve ben de mutlu bir şekilde onu şehir arabasının park ettiği yere kadar takip ettim. Grosvenor Sokağı'na vardığımızda, Nox'un eski, gotik evinin önünde durdu ve arabanın arkası ile taksi arasındaki ayırıcı yavaşça aşağı indi.

"Bay. Nox benden bunu sana vermemi istedi," dedi ve pencereden küçük metal bir nesne geçirdi. Aldım ve gülümsemeden edemedim.

Anahtar.

"Teşekkürler Claude."

Anahtarı devasa ön kapıya sokmak garip hissettirdi. Orası benim evim değildi, anahtarı olmasını umduğum herhangi bir eve de benzemiyordu. Ama Nox bana bir anahtar vermemi isterse, onu kullanmak zorunda hissettim.

Ön kapıyı iterek açtım ve koridordan aşağı koşarak gelmeden saniyeler önce Beelzebub'ın ahşap zeminlerde kaydığını duydum. Kahve kokusunu içime çekerek gülümsedim ve ona merhaba dedim.

Kokuyu mutfığa kadar takip ettim ve Nox'u kahve makinesinin yanındaki tezgaha yaslanmış buldum. Kollarını açtı, beni görünce vücudundaki gerginliğin bir kısmı gitti.

Öte yandan vücudum, onu gördüğümde rahatsızlık verecek kadar gerilmişti.

Eşofman altı ve ten gibi dar bir tişört giymişti. Kaslarının her güzel kıvrımı, karın kaslarının her çıkıntısı kendini gösteriyordu. Onu çok yavaş incelediğimi fark etti ve dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

İçimde biriken sıcaklık, kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden oldu.

"İyi akşamlar."

Tanrım, bu aksan. Onun konuşmasını duymaktan asla ama asla bıkmazdım. Merhaba, dedim.

"Nasılsın?"

"Güzel, teşekkür ederim. Sen?"

"Duş ve egzersiz için çok daha iyi. Ve kahve kokusu. Bir postanız var." Tezgahın üzerinde dumanı tüten bir espresso kupasının yanındaki zarfı işaret etti ve ben kaşlarımı çattım.

"Burada?"

Sesindeki şüpheyi gizlemeden, "Bunda büyümlü bir şey sezemiyorum," dedi. "Ama dikkat et. Üzerinde adres yok, bu yüzden postayla gönderilmedi. Birileri tarafından kapıdan içeri konmuş."

Bir tabureye oturup zarfı bana doğru çekerken kaşlarımı çattım. "Bana burada kim yazar ki?" Söylemeye başladım ama kelimeler dudaklarımda öldü.

"Sorun nedir?" Nox bir anda yanımdaydı.

"Uzun zaman oldu ama... Bunun annemin el yazısı olduğuna yemin edebilirim."

Güzel bir el yazısıyla yazılmış adıma baktım, anılar kafamdan yuvarlandı.

Annemin yazısı böyle mi görünüyordu?

Bu onun yazısı olamazdı. Yapamadı.

Merakımı bastıramayarak zarfı yırttım. Nox'un yanımda gergin olduğunu hissettim, ama dikkatli bir şekilde ters çevirdiğimde, sadece iki küçük kağıt parçası uçtu. Onlardan birine uzandım.

"Bu bir Doğa Tarihi Müzesi bileti."

Nox tıslayarak nefes verdi. "Şehirde gidemediğim birkaç yerden biri."

"Gerçekten?" Şaşırarak baktım. "Neden olmasın?"

"Doğal Tarih Müzesi'nin sahibi Adstutus'tan daha güçlü bir cin. Ve benden pek hoşlanmıyor."

"Neden olmasın diye sorabilir miyim?"

"Belki başka bir gün için bir hikaye," dedi.

İtirazımı yuttum ve bileti elimde çevirdim. Yazı dikkatimi çekti. Aynı tanıdık karalamayla yazmak. Midem huzursuzca bulandı.

Günahlar Kitabını sor.

"Hayır, bak." Bileti aldı, kelimeleri okudu.

"Ve bunun annenin yazısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Nasıl olabilir?"

"Beth, bunu söylediğim için üzgünüm ama büyük ihtimalle birisi seni tuzağa çekmeye çalışıyor." Sözlerindeki anlam içime sızdı, içimdeki umut ışığı ölüyordu.

ona baktım. "Bu müzedeki cin, kitabınızı çalmış olabilir mi?"

Nox homurdandı. "Çalmasına imkan yok, hayır. O, darboğaz diyebileceğiniz türden. Ama sanırım biri onu ona satmaya çalışmış olabilir.

"Max gibi biri mi?"

"Tıpkı Max gibi biri." Konuşurken Nox'un gözleri parladı.

"Ve onu ondan satın alır mıydı? Ya seni sevmiyorsa?"

"Belki. Ve sonra onu en yüksek teklifi verene değil, sahip olmasından en çok nefret edeceğim kişiye satardı."

"Kim o?"

Omuz silkti. "Zamanımda birçok düşman edindim."

"Onlardan herhangi biri seninle alay eder mi? Fidyeye için mi tutuyorsun?"

"Sanırım şimdiye kadar bir şeyler duymuş olurduk. Kitap haftalar önce kayboldu."

Kahve fincanına uzandım ve yudumladım. "Nox, bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama..."

Cümlemi tamamlayamadan sözümü kesti. "Müzeye gitmek istiyorsun."

Başımı salladım. "Hiçbir ipucunu keşfetmemeyi göze alamayız." *Artı, bu gerçekten, gerçekten annemin el yazısına benziyordu .*

"Kabul ediyorum."

Şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten? Benimle gelemesen bunun çok tehlikeli olduğunu söyleyeceğini düşündüm. Midemde küçük bir endişe balonu büyüdü. Bunun çok tehlikeli olduğunu söylemesini istiyor muydum? Demek istediğim, Doğa Tarihi Müzesi, Nox'un şehirde gidemediği birkaç yerden biriye, tuzak kurmak için mükemmel bir yerdi. Göğsümde bir yanma hissettim ve kafamın içindeki o yeni ama tanıdık olmayan ses yükseldi. *Bu kendini kanıtlaman için bir şans. Bu, bu duruma Nox'un sunamayacağı bir şey sunmak için bir şans. Bunu kullanabilirsin. Bankaları nasıl hallettiğini hatırlıyor musun?*

Banks'e kafa attığımda burnunun çıtırdadığını anmak, taburemde daha dik oturmama ve Nox'a bakmama neden oldu.

Sert bir sesle, "Biz oynanacak oyuncaklar değiliz," dedi. "Ve yılmayacağız. Tuzak ya da değil, bunu kim gönderdiyse bizim bilmediğimiz bir şey biliyor."

Başımı salladım. "Kontrol etmeliyiz. Ve Rory müzeye gidebilir, değil mi?"

"Evet. O seninle gelecek. Teknik olarak, ölüm kalım meselesi olsaydı , müzeye girebilirdim. Ama hoş olmayacak ve yankıları şiddetli olacaktır.

İş ona gelirse, beni kurtarabilirdi. Heyecan şimdi içimde nabız gibi atıyordu. Sonunda bir ipucumuz vardı ve onu takip etmek bana kalmıştı.

Nox uzandı, parmaklarını çenemde gezdirdi ve yüzümü kendisine doğru çekti. Dokunuşundan zevk ürpertileri yükseldi. Eğilip dudaklarını yumuşak bir şekilde benimkilere değdirdi.

"Sana bir şey olursa..." Şefkatli öpücükler arasında konuşurken nefesi ağzımda sıcaktı. "İntikam olarak tüm bu kahrolası dünyayı yerle bir edeceğim."

Heyecanı, sözleriyle korkuyla savaştı. Her şeye gücü *yeten bir melek* olan onun, aşk kitaplarını seven sıkıcı bir ölümlü olan *benim hakkında* bu kadar güçlü hissedebileceği heyecanı .

Korku çünkü ona inandım.

"Tüm dünya? Bu biraz abartılı görünüyor," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

"Öfkem var."

Nox'un bir keresinde Thames nehrinin yukarılarında elinde bir mahkumla ve bir keresinde büyülü kelepçeler arasında çaresiz ve camın arkasına bağlıken öfkelerini kaybettiğini görmüştüm. İki kere de çok korkmuştu.

"Diğer kağıt parçasında ne var?" diye sordum, bu düşünce zincirine bir son vermeye karar vererek. Ve bacaklarımın arasında külotumu eritecek kadar ısınmaya neden olma tehlikesiyle karşı karşıya olan öpücük.

Nox görünür bir çabayla arkasına yaslandı ve diğer kağıt parçasını aldı. Üzerine çizilen sembolü göstererek bana çevirdi. Anında tanıdım.

"Bu kadar! Bu daha önce gördüğüm sembol!"

Nox onu incelerken kaşlarını çattı. "Bu garip bir şekilde tanıdık. Ama nedenini bilmiyorum."

İçimde karıncalanan bir merak dalgalandı. "Malc için bunun oldukça kötü bir taslağını yaptım ama onun bu versiyonu görmesini sağlamalıyız. Çok daha net."

Nox başını salladı. "Yine de onunla görüşmem gerekiyor."

Kahve bir bardak lezzetli, koyu kırmızı Malbec ile değiştirildiğinde, Nox yanıma oturdu ve dizüstü bilgisayarında bir görüntülü arama kurdu. Ekranda Malc'ın solgun yüzü ve kırmızı gözleri belirdi. "Patron," başını salladı. "Bayan patron."

"Merhaba Malc," dedim el sallayarak. "Kayıttan haber var mı?" diye sormadan edemedim.

"Hayır, ama ailenle ilgili başka bir şey hakkında ipucum var." Kalbim göğsümde tekledi ve öne doğru eğildim. "Adstutus bize kan testi sonuçlarınızı gönderdi ve ben de onları Güney Amerika'daki tüm kimyasallarla arası iyi olan bir simyacı olan bir dostuma gönderdim." Onun konuya daha hızlı varmasını diledim. "İz DNA'sıyla çalışabileceğini düşünüyor."

"Neyle çalışmaktan bahsediyorsun?"

"Ailenin ne tür bir büyüye sahip olduğunu öğrenebilir."

Bir umut patlaması hissettim. Bana nerede olduklarını ya da hayatta olup olmadıklarını söylemeyecekti ama onlar hakkında şu anda bildiklerimden daha fazlasını anlatacaktı. "Bu onu ne kadar sürer?"

"Yarın onunla bir görüşmem var. Ne dediğini hemen sana bildireceğim."

"Malc, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Vampir omuz silkti. "Sadece işimi yapıyorum, Leydi Patron."

"Pekala, minnettarım. Lady Boss hakkında ne hissettiğimden emin olmasam da."

"Alışırısın." Kırmızı gözleri keyifle parladı.

"Oldukça hoşuma gitti," dedi Nox ve ben de onun koluna yumruk attım. Beni görmezden geldi ve üzerinde sembolü olan kağıdı kameraya doğru tuttu. "Beth bunu bugün teslim etti. Bu, Banks'ta gördüğü şeyin daha doğru bir versiyonu."

"Tamam, fotoğrafını çek ve şimdilik bana gönder, ama en kısa zamanda bana asıl parşömeni getirdiğinden emin ol - üzerinde ipuçları olabilir."

"Yarın kendim teslim edeceğim. Rory orada mı?"

Rory birkaç dakika sonra ekranda belirdi. "Rory, yarın günü Beth'le geçirmene ihtiyacım var." Pixie'nin yüzü değişmedi, her zamanki gibi havalı.

"İyi. Bana ihtiyacın olduğunda beni ara. Rory kameradan kayboldu ve Malc bana surat astı.

"Eminim ikiniz alev alev yanan bir ev gibi anlaşıyorsunuz," diye sırtıttı.

Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Şüphesiz." Yine de kızgın perinin beni ilk tanıştığı zamandan daha çok sevdiğinden şüphelenmeye başlamıştım. Ve kendimi koruyabilmeye yaklaşmama yardım edebileceğinden emindim. Sorun şuydu ki, benim dışımda herkesin büyüü vardı.

"Nox, kendimi büyüye karşı korumak için kullanabileceğim bir şey var mı? Benimkine sahip olmak yerine mi?"

Bir an düşünceli bir şekilde bana baktı, sonra Malc'a. "Ölümlülerin kullanabileceği birkaç silah biliyorum."

"Devam edeceğim," dedi Malc.

"İyi. Yarın görüşürüz."

Dizüstü bilgisayar kapandığında Nox bana baktı. "Sizi o tabureden kaldırıp üst kata çıkarmamak ve adımı en yüksek sesle haykırmanıza neden olan şeyin ne olduğunu öğrenmek için çok ama çok uğraşıyorum, Bayan Abbott."

Koltuğuma, yanaklarıma ve kaloriferime kıvrandım. "Böyle konuşmanın doğru olmadığını biliyorsun. Hiçbir şey yapamayız."

"O zaman dikkatimi dağıt. Kontrolümü kaybetmeden önce."

"İşte bir fikir," dedim, o lezzetli vücudu yutmasın diye bakışlarımı yüzünden ayırmayı reddederek. "Cehennemden, günahlardan, meleklerden ya da ebeveynlerden - bunların hiçbirinden bahsetmiyoruz. Sadece konuşuyoruz. Birbirlerine. Birbirimiz hakkında."

Kirli gülümsemesi yavaş yavaş daha samimi bir hal aldı. "Bence bu harika bir fikir."

Kalbim göğsümde şişti. "Biz de beşik oynayabilir miyiz?"

"Ciddi olamazsın. En sevdiğin film Top Gun mu?"

Nox elinde dağılmış kartlara bakarken omuz silkti. "Bu müziği yenemezsin."

"Daha fazlasını kabul edemedim."

Bana baktı, gözlerinde ışık parlıyordu. "Gerçekten?"

"Kesinlikle."

"En sevdiğin şarkı hangisi?"

Kendi kartlarıma bakarken sırtımdan edemedim. Harika bir elim vardı. "Beni yenersen sana söylerim."

Bakışları yüzümde dans etti, sonra başını salladı. Ellerimizi kazandık ve yapacağımı bildiğim gibi onu yendim.

"Yani. Bana en sevdiğin şarkıyı söylemelisin. Dur tahmin edeyim."

Kanepeye geri yaslandı.

"Burası Dangerzone, değil mi?" dedim zaferle.

Yavaşça başını salladı, sonra ayağa kalktı ve benden daha yaşlı görünen odanın köşesindeki hifiye doğru ilerledi. Birkaç

düğmeye bastı ve Take My Breath Away'in açılış vuruşları odayı doldurdu.

"Şeytan güçlü baladlara mı meraklı?" Bana döndüğünde ona gülümsedim.

"Evet. Ne kadar çok seksen olursa o kadar iyi." Gözleri karardı ve elini uzattı. "Benimle dans et?"

Vahşi atlar beni durduramadı.

Ayağa fırlayıp sıcak avucunu tuttum. Beni göğsüne sıkıca çekti ve ben de kollarımı kaslı sırtına dolayıp onun huzurunda nefes aldım. Birlikte müziğe sallandık.

"Sana beşikte pokerden daha iyi olduğumu söylemiştim," diye mırıldandım gömleğinin içine.

"Oynamayalı uzun zaman oldu. Paslandım."

"Bahaneler bahaneler."

Başını eğdi ve ben de onunla tanışmak için benimkini kaldırdım. Öpücüğü bana her şeyi hafif ve eğlenceli tutmaya çalıştığını söyledi.

Şarkı değişti ve Kenny Loggins'in sesi, bolca gitar ve seksenlerin peyniriyle odaya doldu.

Güldüm ve elimi kaldırıp beni döndürürken Nox'un gözleri parladı.

"Sarhoş edicisin."

Döndürmeler arasında, "Sen de fena değilsin," diye sııttım ona.

Beni sımsıkı tuttu ve dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi.

"Ben ciddiylim Beth. Uyuşturucu gibisin. Yeterince alamadığım ya da onsuz olmayı hayal bile edemediğim bir şey."

O konuşurken nabzım hızla atıyordu, kokusu, gücü, sözleri bir araya gelip midemi bulandırıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Söyle."

Ne duymak istediğini biliyordum. Şehvet gücü, kelimenin zihnimde yankılanmasına neden oldu.

"Seninki."

"Bana ait."

Bana sahip çıktığı, zihni, bedeni ve ruhu, çıplak ve birbirine dolanmış çarşafların arasında sıcak, çıplak teni ve dalgalanan kasları kafama doluştu ve yüksek sesle nefesim kesildi.

Sanki sokulmuş gibi aniden kollarını benden çekti ve geriye doğru bir adım attı. Açlık bakışlarında o kadar yakıcıydı ki neredeyse vahşi görünüyordu.

"Gitmeliyim. Şimdi."

Aklımdan daha fazla görüntü geçti. O içimi doldururken onun adını mırıldandım, kucağına oturdum sertçe sallanarak-

"Şimdi. İyi geceler Beth."

Son, yakıcı bir bakış atarak odadan çıktı.

Arkasından baktım, bacaklarımın arasındaki ağrı acı verici hale geliyordu.

Eski ben, Nox öncesi ben, beni reddettiği için endişelenirdi. Beni istemediğini.

Ama bu Beth, beni ne kadar çok istediği için ayrıldığını biliyordu. Kontrolü elinde tutma konusunda kendine güvenmiyordu.

Ve artık kontrol etmeye çalıştığımız sadece Şehvet değildi. Aramızda akan çok fazla duygu vardı. Herhangi bir eski duygu da değil. Bunun aşk olduğundan giderek daha fazla şüpheleniyordum.

Onu düşünmek bile tüm bedenimde bir duygunun yayılmasını sağlıyordu, her şeyin yolunda olduğu, dünyanın doğru olduğu duygusu. Bizi ayrı tutabilecek her şeyi düşündüğümde, sahiplenmenin sınırındaki şiddetli arzu içimi doldurdu.

Ve onlarla ilgilenene kadar birlikte olamazdık. Nox'un kitabı, günahları ve gücünü geri alması gerekiyordu.

DÖRT

BETH

Ertesi sabah mutfağa girer girmez Nox tabureden fırladı. "Üzgünüm. Dün gece hakkında. BEN-"

"Açıklamana gerek yok," dedim sözünü keserek. "Arzularını görebiliyorum, unuttun mu?" Ona gülümsedim ve parlak gözlerinde rahatlama gördüm.

Beni öptü, yumuşakça. "İyi görünüyorsun."

"Gerçekten? Teşekkürler." Kot pantolon ve saten gömlek giymiştim. Nox, her zamanki gibi pahalı pantolonlar ve uçuk mavi bir gömlekle çok daha akıllı görünüyordu.

"Kahve?"

Taburem haline gelen tabureye kaydım - en azından aklımda - ve onun güzel mutfakta dolaşmasını izledim.

"Biliyor musun, bu manzaraya alışabilirim," dedim ona.

"Amaç bu."

Gergin bir heyecan bağırsaklarımda dalgalanıyordu.

"Bu sabah hâlâ müzeye gitmek istiyor musun?"

Gergin heyecan daha da şiddetleniyordu. Ortaya çıkma, plana bir şeyler önerme sırası bendeydi. "Lanet olsun."

"Peki, neden bu göreceğimiz cin senin gibi değil?"

Claude'un arabasının arkasında bana bakan Nox'un gözlerinde yaramazlık dönüyordu. "Adı Techa. Ben de onun heykelini çaldım."

"Heykeli mi?"

"Evet. Bir Afrodit büstü. Çok değerli ve çok güçlü."

Rory, Nox'un solunda oturmuş pencereden dışarıyı izliyordu. Başka bir yerdeymiş gibi davrandığı izlenimine kapıldım.

"Neden çaldın?"

Nox bana sırtıttı. "İnsanlarda aşırı sevecen davranışları kışkırtma gücüne sahip."

Kaşlarımı kaldırdım. "Devam etmek."

"Tura çıkardım. 1960'ların çoğu için."

Başımı salladım. "Sallanan altmışlar. Yani Malc onlarca yıldır yaramazlık yaptığını söylerken abartmıyordu."

Nox bana kötü bir gülümseme gönderdi. "Zararsız eğlence."

Nox ile seks kesinlikle zararsız bir eğlenceden daha fazlasıydı. Hayat değiştiren harika bir eğlenceydi. Yıkıcı derecede bağımlılık yapan eğlence. Akıllara durgunluk veren bir şekilde –

"Buradayız." Rory, sarmal seks sıfatı düşüncelerimi yarıda keserek, dedi.

Pencereden baktım ve Doğa Tarihi Müzesi'nin güzel dış cephesinin biz yaklaştıkça büyüdüğünü gördüm. Değişen turuncu ve gri tuğlalardan inşa edilmiş, ilk bakışta daha çok bir katedral gibi görünüyordu. Şekil, girişi müjdeleyen iki uzun kare kule ile ön tarafta belirgin bir şekilde kiliseye benziyordu. Müzeyi daha önce dışarıdan görmüş ve güzel tuğla renklerine dikkat etmiştim ama içine hiç girmemiştim.

Nox'a döndüm ve ifadesinin ne kadar gergin olduğunu görünce paniğe kapıldım. "İyi misin?"

"Daha fazla gidemem. Rahatsız. Buradan yürüyebilir misin?"

"Evet elbette."

Claude arabayı yolun kenarına çekti ve ben de kapıyı açtım. "Lütfen dikkatli olun. Yardıma ihtiyacınız olursa hemen beni arayın." Nox'un yüzündeki oyunbazlık tamamen gitmişti.

"Geleceğim. Nereye gidiyorsun?"

"Uzak değil."

Başımı salladım. "Yakında görüşürüz."

Rory ve ben büyük basamakları birlikte çıktık ve aradığımız kadını nasıl bulacağımızı merak ettim. "Rory, bu cin hakkında bir şey biliyor musun?"

"Pek değil. Ama müzenin büyülü kısmına nasıl gideceğimi biliyorum. Oradan başlayacağız."

Ana girişe vardığımızda başımı sallayarak üstümüzdeki güzel kemerli yola baktım. "Hayatım boyunca sihrin varlığından haberdar olmadığımı inanmıyorum. Müzenin *sihirli bölümleri var mı?*"

Girişin hemen içindeki bilet gişesine gelmiştik ve Rory beklentiyle bana baktı. Öne çıktım ve ana salona geçmeden önce bağış kutusuna beş poundluk bir banknot bırakarak iki bilet istedim.

Etrafıma bakınırken nefesim kesildi. Güzel, tonozlu tavanları olan muazzam bir oda, inanılmaz derecede büyük kemerler ve sütunlarla çerçevelenmiş bir asma katı barındırıyordu ve tamamı dışarıdakiyle aynı turuncu ve gri tuğladan inşa edilmişti. Destansı uzayın merkezindeki Smack-bang, bir dinozorun mamut iskeletiydi. Uzun boynunun altından geçerken ona baktım.

"Bu sihir mi?" diye fısıldadım. Dinozor kemiklerinin canlanması düşüncesi hem heyecan verici hem de ürkütücüydü.

"Hayır." Rory yürürken devasa iskelete zar zor baktı. Karşı uçtaki büyük merkezi merdivene çıkmadığımız, bunun yerine soyu tükenmiş yaratıkların doldurulmuş kopyalarıyla dolu bir koridordan aşağı döndüğümüz için hayal kırıklığına uğradım. Kutuplarda yaşaması gerektiği gibi görünen iri bir ayı, camın arkasında arka ayakları üzerinde belirdi, ayaklarının dibine boncuk gözlü minik beyaz bir tilki oturdu.

"Peki ya bunlar?"

Rory içini çekti. "Buradaki nesnelerin hiçbiri büyülü değil."

"Buradan dışarı?"

Elini belli belirsiz salladı. "Genel teşhirde."

"Ey."

Hayvanlar koridorunun sonuna geldik ve o bazı kapılardan geçti. Odaya girerken içimdeki çocuk ellerimi birbirine çırpmağa istedi. Dinozorlarla *doluydu* . Ziyaretçilerin antik canavarların devasa kopyalarının üst kısımlarını daha kolay görmelerini sağlayan bir yürüyüş yolu üstümüzde yükseliyordu, ama biz yerde kalıp kemik ve fosil vitrinleri arasında örölmeye devam ettik. Durup bilgi panolarını okumak için can atıyordum ama Rory tempolu bir adım atıyordu ve onu yavaşlatmaya cesaret edemiyordum. Belli ki görevdeki bir kadındı.

Kısa süre sonra diğerlerinden daha karanlık, her yöne gölgeler gönderen ürkütücü mavi ve turuncu projektörlerle aydınlatılan bir odaya girdik. Odaya hakim olan, doğal yaşam alanı gibi görünmek için tasarlanmış bir sette duran gerçek boyutlu bir Tyrannosaurus Rex idi. Hareket ederken sırtmama engel olamadım ve önümüzde genç bir kadının şaşkınlıkla ağlamasına neden oldum. Duvarların arasına gizlenmiş olması gereken hoparlörlerden bir kükreme sesi geldi ve kız arkadaşının kolunu tutarken güldü.

Bir müze, bir randevu için harika bir yer, diye düşündüm özeleme. Nox'un buraya gelememesi üzücü. Beni dikkatli olmam konusunda uyardığındaki ciddi yüzünü düşününce gülümsemem silindi. *Odakla, Beth. Bu ciddi.*

Animatronik dinozor başını bize doğru salladı ve Rory onun önünde durup *t şak diye* bir ses çıkardı. Odayı daha fazla kükreme doldurdu.

Başını bir kez daha sallayarak güvenlik korkuluğunun üzerinden tırmandı. Kaval kemiğine kadar uzanan bir kalem etek giydiği düşünölürse bu kolay bir başarı değildi ama bunu zahmetsizmiş gibi gösteriyordu.

Yaratığın bir robot olduğunu çok iyi bilmeme rağmen, o ona yaklaştıkça içgüdüsel olarak midem bulandı. Kafasını koparacak

değildi *ama* bir koruma içgüdüsü beni ele geçirdi ve ona yetişmek için bariyeri aştım.

Dinozorun kafası eğildi, büyük takma dişleri gerçek bir tehdit olmamasına rağmen geri çekilmeme neden oldu.

"Eminim buradadır," dedi Rory durduğu yerden, dinozorun tam karnının altından. Ayağını yere vurdu ve temas noktasından parıldayan mavi bir dalga çıktı. bir saniye uzaklaştı ve sonra yarattığın kuyruğunun arkasındaki duvarda bir merdiven belirdi. Yerdeki diğerleri kadar görkemliydi, eski, cilalı taş ve incelikle yapılmış tuğlalardı ve binanın o kadar kusursuz bir parçasıydı ki, bir saniye önce orada olmadığına inanamıyordum.

Rory döndü ve ona doğru yöneldi. Ağzımı kapatıp onu takip ettim.

Merdivenlerin tepesindeki koridor bir galerinin parçası gibiydi. Ana salonla aynı güzel geniş kemer şekillerine sahip duvarlardaki girintilerde çok çeşitli nesneler vardı ve Rory'nin dinozorların arasından geçtiği kadar hızlı hareket etmediği için mutluydum. Bu, geçtiğimiz her şeye bakmak için yeterli zamanım olduğu anlamına geliyordu. Yanlarında sergilenen eskizler olmasa resmini bile çekemeyeceğim canlılara ait fosiller vardı. Belli belirsiz trollere benzeyen yaratıklar, üç başlı aslanlar, devasa centaurlar, minik kertenkeleler - her türden.

"Bütün bunlar artık büyülü dünyadan silindi mi?" Rory'ye sordum. Biz de yürürken o girintilere bakıyordu.

"Ne yazık ki evet."

Benden daha büyük bir kemiğe baktım, yanındaki eskiz ejderha olabilecek bir şeyi tasvir ediyordu - tek fark sivri dişli ağzı kafasının yüzde doksanını kaplıyordu. Neslinin tükenmiş olması

çok yazık ama kesinlikle bir tanesine rastlamak istemem. Sanırım bir T-rex'e çok benziyordu.

Koridorda turist ya da ziyaretçi yoktu ve müzenin az önce geldiğimiz kısmına kıyasla garip bir şekilde sessizdi. "Cini nerede bulacağız?" Diye sordum.

"Bilmiyorum."

Koridorun sonuna gelene kadar ilerlemeye devam ettik. Koridorlar sağa ve sola açılıyordu ama gözlerimi duvardaki tablodan ayırıp ikisine de bakamıyordum.

O kadar büyüktü ki, yere düz bir şekilde yatırılıysaydı, muhtemelen dairemdeki oturma odamın tüm zeminini kaplardı.

Hayal gücümün sınırlarını aşan bir dünya gösterdi. Panelin sağ tarafında, üzerinde bir yaratık ordusunun toplandığı bir uçurum vardı. Bu koridor salonlarında bir filmde gördüğüm her şey ve daha fazlası tasvir edildi. Tüm kara canlılarının üzerinde, parlak mavi bir gökyüzünü dolduran, az önce gördüğüm kemiğin sahibi de dahil olmak üzere sayısız uçan canavar vardı. Silahlı figürlerin bindiği uçak büyüklüğündeki kartallar uçurumların üzerinden süzülerek geçti.

Panelin solunda, müzedeki her şey kadar tarihöncesi ve acımasız görünen canavarlarla dolu okyanus vardı. Ancak okyanusun mavisi, altındaki ateşli turuncu bir dünyaya dönüştü. Boynuzlu ve çıplak iblisler balıkları ve köpekbalıklarını aşağı çekiyordu ve uzuvları olan tüm yaratıklar uçurumdan yukarı tırmanmaya çalışıyordu.

Okyanusun ve kaçan iblislerin üzerinde, gökyüzünde süzülen üç figür vardı. İkisinin beyaz kanatları ve haleleri vardı. Ama ortadaki karanlık ve ürkütücü olanın yanan altın kanatları vardı.

Nox.

Sadece... O burada Nox değildi. O Lucifer'dı. Günahkârların Cezalandırıcısı. Kötülüğün Efendisi.

BEŞ

BETH

Yürüdüğümüz koridorda girinti yoktu, daha çok tablo vardı. Bazıları yaratıklara aitti ama çoğu manzaraydı. Birçoğunu tipik olarak Avrupalı veya Asyalı olarak tanıdım, ancak hiçbirini belirli bir yer olarak kabul etmedim. Birkaç kapalı kapıdan geçtik ama hiçbirinde durmadık.

Kısa süre sonra duvarlardaki resimler değerli taşların temsillerine dönüştü ve koridorun sonunda başka bir odaya açılan dekoratif bir kapı seti olduğunu gördüm. "Mücevher odası," diye mırıldandı Rory, biz onların arasından geçerken.

Dünyanın en pahalı kuyumcu dükkanında olmak gibiydi. Tonoğlu oda boyunca üstü cam kaplı tezgahlar birbiri ardına sıralanıyordu ve ağzım açık bir şekilde onlara baktım. Her sergide farklı türde bir taş vardı ve hepsi insan dünyasındakilere benzese de, her birinde ince bir şekilde farklı bir şeyler vardı.

"Şeytan gibi kokuyorsun."

Keskin bir kadın sesi odada cınladı ve Rory de ben de donup kaldık. Üzerime rahatsız edici bir soğuk çöktü ve mekanın sessizliği bunaltıcı bir hal aldı.

"Merhaba!" dedim genel olarak, sesime kibar bir neşe katarak. "Biraz onun gibi kokuyor olabilirim, evet. Biz, ee, arkadaşız."

"O zaman istenmiyorsun." Hafif soğuk buza dönüştü. Ayaklarım rahatsız edici bir şekilde karıncalanmaya başladı.

"Burada olduğumuza göre sana bir sorum olacaktı. Günahlar Kitabı'nı bulmaya çalışıyoruz ve yakın zamanda birinin onu size satmaya çalıştığına inanmak için nedenlerimiz var." Parmaklarımı esneterek soğukluğu dağıtmaya çalıştım.

"Günahlar Kitabı mı?" Ses, mesafeliden ilgiye dönüştü. Adstutus'un ortaya çıkmasından öncekine benzer bir ışıltıyla bir kadın önümüzde belirdi. O muhteşemdi. Gülünç güzel gibi. Tomb Raider kütüphaneciyle buluşuyor, uzun, kalın örgülü, siyah çerçeveli gözlüklerini ve dolgun ağzını incelerken ilk

düşüncem buydu. Bir pantolon giymişti ve delici menekşe gözleri vardı. "Günahlar Kitabını neden istiyorsun? Onu gerçek sahibine geri vermeyi düşünüyor musun?"

"Şey..." Ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken ellerime üfledim ve ayak parmaklarımın tüm hislerini kaybetmesini engellemek için bir ayaktan diğerine geçtim. "Evet," dedim, dürüst olmayı seçerek.

Güzel cin mükemmel tek kaşını kaldırdı. "Lütfen ayrıl."

Sıcaklık tekrar düştü ve soğuşun şokuyla nefesim kesildi. "Onun hak ettiği yeri geri almak istediğini söylesem fikrini değiştirir miydin?"

Mor gözler beni olduğum yere sabitledi ve ellerimi ovuşturmayı bıraktım. "Uygun yeri mi? Lütfen genişletin."

"Cezalandırıcı olarak. Tüm gücünü geri kazanmak ve cehennemdeki rolünü geri alabilmek için yedi günahın hepsini geri istiyor." Cinin Nox'un kardeşleriyle aynı zihniyeti paylaştığını ve Nox için en iyi yerin günahkarları ait olduğu cehennemde cezalandırmak olduğuna inandığını umuyordum.

Cinin gözleri kısıldı, başını bana doğru eğdi. "Sen bir günahkar değilsin. Veya bir melek değilsin."

Başımı salladım. "Hayır. ben ölümlüyüm Ve ahlaki açıdan erdemli olduğumu düşünüyorum. bir nevi. En azından ben bir pislik değilim." Cin parmağını ağzına götürüp manikürlü tırnağını düşünceli bir tavırla dudığında gezdirirken, gevezelik eden dudaklarımı kapatıp gevezeliğimi bastırmaya kendimi zorladım.

"Sana bir test ayarlayacağım. Eğer onu geçersen, kitabın nerede olduğu hakkında bildiklerimi sana anlatacağım."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Yavaşça başını salladı, örgüsü hareket ediyordu. "Evet. Yakın zamanda yolumdan geçti."

Heyecan beni heyecanlandırdı, soğğun bir kısmını dışarı attı.
"Ne tür bir test?"

"Bir karakter testi. Eğer seni layık görürsem sana istediğini veririm."

"Kulağa adil geliyor."

Cin en yakın dolabı işaret etti, camı buzla kaplıydı. "Birini seç."

"Ha?"

"Sağır mısın? Aptal mısın?"

Kıkırdadım ve ona ters ters baktım. "Hayır. Benim... kafam karıştı," diye bitirdim topal bir sesle. Bir hışımla dolaba doğru ilerledim. Buz örtüsü kayboldu, böylece net bir şekilde görebildim.

İçinde üç mücevher vardı. Biri kırmızı ve turuncuydu, kenarları tırtıklı ve siyah benekliydı. Ortadaki berrak bir mordu ve içinde dalgalar görebildiğimden neredeyse emindim. Sonuncusu, yumurta şeklindeydi ve parlak altın benekli koyu siyahtı. Bana anında Nox'u hatırlattı.

Bu testin bir parçası mıydı? En az Nox gibi olanı seçmeli miyim? Yoksa gerçekten ilgimi çeken birini mi seçmeliyim?

"Şu." Siyah ve altın rengi yumurtayı işaret ettim.

Güzel cin bana şüpheci, bilgiç bir bakış attı ve dolap tık sesiyle açıldı. Elini hafifçe salladı ve yumurta yukarı doğru süzülerek kutudan bana doğru çıktı.

Hâlâ soğuktan titreyen elimi açtım ve avucumun içine süzülmesine izin verdim.

Elektrik vücudumu parçaladı. Çığlık attım ama yumurtayı düşürmek yerine parmaklarım yumurtaya dolandı ve daha sıkı tuttu. Ağrı aniden durdu.

"Ne oluyor?" Taş hareket etti ve ısınmaya başladı. "Neden hareket ediyor?" Cine baktım. Yüz ifadesi değişmiş, gerçek bir ilgiye dönüşmüştü.

"Artık bunları saklayamayacaksın," diye düşündü, gözlerini omuzlarımdan üzerinden kaydırarak. Kanatlarım hakkında konuşuyor olması gerektiğini hayal meyal fark ettim. "O taş senin için doğru seçimdi. Başkası olsaydı güçsüz kalırdın."

"Ne? Neden bahsediyorsun?" Yumurta tekrar kıpırdandı ve bir ses duyduğumu sandım.

"O taş Cehennemden. Üç taşta da önümüzdeki birkaç gün boyunca sana göz kulak olacak ve senin değerini belirleyecek bir arkadaşım var." Ağzımı açtım ama o konuşmaya devam etti. "O taşın, zaten içinde olan gücü artırma gibi ek bir yan etkisi oldu. Taşı bana geri verdiğinde duracak."

Elimdeki taştan yayılan ısı uyuşmuş parmaklarımla ve donmuş tenimle çarpıştı ve içimde endişeyle beslenen adrenalin oluştu.

"İçinde şeytanın büyüğü var. Nasıl bu hale geldiğini ya da Lucifer gerçekten tüm gücünü geri almaya karar verirse ne olacağını bilmiyorum ama şimdilik orada, içinde yanıyor. vücudun."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırarak ona baktım. "O güçle veya bu kanatlarla hiçbir şey yapamam. O sadece... orada."

"Başlangıçta tahmin ettiğimden çok daha ilginçsin. Bu Behemoth'tu. Süreniz dolduğunda dürüstlüğünüz hakkında bana rapor verecek. Veda."

Başka bir parıltıyla cin gitti ve kendimi bir keçiye bakarken buldum.

Minyatür bir cüce keçi. Mücevher odasının ortasında duruyor. Simsiyahtı ve tıpkı yumurta taşı gibi, kürkünün her yerinde odadaki parlak ışıkları yakalayan altın benekler vardı. Kafasında kocaman altın boynuzlar kıvrılıyordu ve kara gözlerinde, gördüğüm çoğu keçinin sahip olduğunu gördüğüm boş aptallık yoktu.

"B-behemoth?" Fısıldadım.

"Evet." Ses kafamın içindeydi ve beni korkuttu. Rory de duymuş olmalı çünkü hafifçe tısladı. Derin bir nefes aldım.

"Sen bir keçisin."

"Bir cehennem keçisi," diye düzeltti beni.

"Cehennem keçisi nedir?"

"Bazı iyileştirmeler dışında normal bir keçiyle aynı." Yükseltmelerini gösteriyormuş gibi bir daire çizerek koştu ve önümde durdu. "Yani, ben senin yeni arkadaşınım, öyle mi?"

"Em..." Sözümü kestim. "Sen o taşın içinde miydin?"

"Evet. Orası benim evim. Ama sık sık taşın dışında önemli görevler bana emanet ediliyor." Konuşurken gözlerinde altın rengi bir parıltı gördüm ve ses tonunda bir heyecan tınısı vardı.

"Yani, ee, benim dürüstlüğüme yargılayacaksın?" Oturmam gerektiğini hissettim. Yine de odadan buz gibi soğuk sızıyordu ve yumurta taşı ısı yaymayı bırakmıştı.

"Biraz yavaş görünüyorsun." Sesi endişeli geliyordu. "Evet. Doğru bir ruha sahip olup olmadığınızı ve efendimin zamanına ve yardımına değer olup olmadığınızı belirlemek için geçici arkadaşınız olacağım. Bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettiğini sanıyordum."

Keçiye baktım. "Üzgünüm, ben sadece... Daha önce hiç Cehennem keçisi görmemiştim."

"Eh, ben oldukça muhteşemim. Benim varlığında neden telaşa kapıldığınızı anlayabiliyorum."

oldukça... *küçük görünüyorsun* . Ve biraz şirin," dedi. Dudaklarında mavimsi bir ton vardı ve benim gibi onun da tüyleri diken diken olmuştu. çıplak kolları.

Haklıydı, Behemoth oldukça tatlıydı. Küçük toynaklarını yere vurdu ve gözlerinde altın yeniden parladı.

"Sizi temin ederim, sevimli değilim. Tehditkâr bir Cehennem Canavarıyım."

"Sağ."

"Kızgınken beni hiç görmediğine dua et."

Kabarık küçük keçi çenesini kaldırırken ağzımın kenarlarının bir gülümsemeyle seğirmesine engel olamadım, kibirli sözler kafatasımın içinde çınladı. "Seni kızgın görmek istemiyorum," diye onu temin ettim.

"Güzel. Artık gidebilir miyiz? Aylardır bu müzedeyim ve açım."

Dinozor sergisine vardığımızda nihayet titremem durmuştu. Behemoth, tarihöncesi canavarların kopyasına kıkırdayarak ve mırıldanarak yanımda tırıs ilerliyordu. Sözlerinin bir kısmı kafamda uçuştı, çoğunlukla gerçek bir canavarın neye benzediğinin yarısını bile bilmeyen insanlarla ilgili şeyler.

Rory keçiye bakarak, "Patron bundan hoşlanmayacak," dedi. "Temelde Londra'daki en güçlü düşmanlarından birinin casusu."

"Fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, ben iyi bir insanım. Yani Behemoth bunu keşfedecek ve Techa'ya söyleyecek ve o da bize kitabın nerede olduğunu söyleyecek. Bence bu bir Yankılanan başarı."

Artık bir Cehennem keçisi arkadaşım olsa bile. Ve etrafımdaki birçok insanın pislik olduğuna dair çok garip bir his.

Güzel bir müze rehberine yan yan bakan bir adamın yanından geçerken iğneleyici, rahatsız edici bir duygu üzerime çökerken, onu görür görmez Nox'la gücü hakkında konuşmam gerekiyordu, diye düşündüm. Adamdaki şehvet günahını seziyor muydum?

Bir his dalgası üzerime çarpıp adımlarımın sendelemesine neden olurken, karıncalanma hissi birdenbire yok oldu. Öfke, sıcak, şiddetli ve haklı göğsümü açıklanamaz bir şekilde doldurarak hem yumruklarımı hem de çenemi sıktı.

Beth. Sizi görmek ne güzel, diye seslendi keskin ama ipeksi bir ses. Müze salonundan bize doğru yürürken bakışlarım Madaleine'e takıldı. Her nasılsa, yanındaki devasa iskeletin onun yanında daha küçük görünmesini sağlamayı başardı. Her zamanki gibi tertemiz görünüyordu ve beyaz giyinmişti. Cornu, her zamanki pis gülümsemesiyle onun bir adım gerisinde ağır adımlarla ilerledi.

Gücünün beni ezmesine izin vermemek için kendimi rahatlamaya zorladım. Nox'un güç alevi olduğunu bildiğim göğsümde bir sıcaklık hissettim ve vücudumu sakinleştirici bir sıcaklık kapladı. Nox'un her zaman hissettiği şey bu muydu? Tuhaf sıcak battaniyesiyle başkalarını ayırma yeteneği mi?

Gazap meleği önümde durduğunda, sıra dışı bir şey yaşadığımı bilmesini istemeyerek yüzümü kayıtsız bir ifadeye çevirdim. Doğrudan Behemoth'a, sonra da kanatlarına baktı. Gözleri kısıldı.

"Sana Cehennem hayvanları veriyorsa, sen ve Nox yakınlaşıyorsunuz." Cornu'nun kolunu okşadı. "Tabii ki ben de hayranıyım."

O sadece geçici bir şey, dedim beceriksizce.

Tek kaşını kaldırdı. "Nox mu yoksa keçi mi?"

"Keçi."

"Pekala, unutma tatlım, Cehennemin Efendisi için sadece geçici bir şeysin. Senin ömrün onunkinden sadece bir damla."

İçimde öfke kabardı. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ama bunu düşünmek istemiyordum. "Sağ. Bu hatırlatma için teşekkürler. Şimdi gidiyoruz. Seni alıkoymak istemiyorum..." Behemoth'u gördüğünde takındığı şüpheli ifadeyi benimseyerek konuşmayı bıraktım. *Burada* ne yapıyorsun?

"Sadece küçük bir gezi," diye omuz silkti.

"Saçmalık." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gülümsemesi alaycıdan daha samimi bir ifadeye dönüştü.

"Biliyorsun, sana bulaşıyor." Yine anlamlı bir şekilde kanatlarıma baktı. "Kelimenin tam anlamıyla öyle görünüyor."

"Ne istiyorsun, Madalin?"

"Senin ölümlü beyninin anlayabileceğinden fazlasını istiyorum," dedi hafifçe içini çekerek. Bakışlarının bir an için Cornu'ya çevrildiğinden neredeyse emindim. "Ama şu anda, senin düşmanın olmadığımı bilmeni istiyorum. Lucifer'a saygı duyuyorum. *Sana henüz* saygı duymuyorum ama yapabileceğimi hissediyorum. Belki."

Bir şey demedim ama içimdeki sıcaklık arttı. Garip olan şey, *ondan* hoşlanmak *istiyordum* . Bulduğum kadar sinir bozucu, ona hayran kaldım. Onun varlığı, gücü, boyun eğmez havası, hepsi benim için kaçınılmaz bir şekilde etkileyiciydi.

"Poker becerilerini geliştirmek istiyorsan bana haber ver," diye devam etti. "Ve ölümlü yaşam süreleri hakkında söylediklerimde ciddiydim. Eğer onun hakkında ciddiyse ve o da sen, bunu düzeltmen gerekecek." Sanki Nox'la benim birlikte olmama ihtimalimizden bahsetmek bile onu hayata döndürmüş gibi, öfke yeniden kabardı.

"Uzun vadeli ilişkiler hakkında ne bilirsin?" Kollarımı kavuşturdum ve başımı Cornu'ya işaret ettim. "Şirket olarak evcil hayvan çalıştırıyorsun."

Bu sefer kesinlikle gözlerinde ve güzel yüzünün seğirmesinde bir şey gördüm. Beni rahatsız mı etti yoksa Cornu'yla ilgili bir şey mi? Her iki durumda da, bir sinire çarpacaktım.

"Evet. Anlıyorum, dedi, soğuk ses tonu duygu parıltısını yalanlıyordu. "İyi bir sebep için. Ölümlü bir aşık düşmüş bir meleği Gazap gücüyle tatmin edemediğinde ne olur bilmek ister misiniz?"

Yutmuşum. Hayır. Bilmek istemedim. Madaleine pek de öyle düşünmüyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. "Pekala, daha arkadaş canlısı olmak istersen, Lucifer'da numaram var." Elinin

bir hareketiyle, ben daha söyleyecek bir şey bulamadan yanımızdan geçip gitti.

Rory sessizce, "Ona güvenmiyorum," dedi.

"Ondan oldukça hoşlandım," dedi Behemoth'un sesi kafamın içinde. "Hamburger alabilir miyim?"

"Burger?"

"Burgerleri severim."

Küçük keçinin benden hoşlanmasına ihtiyacım vardı ve bunu gerçekleştirmenin en kolay yolu ona hamburger yedirmekse, ben de bunu yapardım. "Evet tabiki yapabilirsin. Solum'a gideceğiz, ne istersen alabilirsin," dedim çıkışa doğru yürümeye devam ederek.

"Mükemmel. Bir süredir Solum'a gitmedim. Adstutus hâlâ orada mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu biliyorsun?"

Yine de keçilerin cevap verdiğini duymadım çünkü gözüme bir şey takıldı. Bej bir paltonun ışıltısı. Duraksadım, odaklanmaya çalıştım ama devasa salonda bir sürü insan vardı ve her yerdeki sütunlar ve sergiler görüşümü engelliyordu.

Madaleine dinozor sergisinde gözden kayboldu, hemen ardından bej paltolu, kapşonlu biri geldi.

"Sorun nedir?" Rory'nin sesi beni bakışlarımdan ayırdı.

"Bir şey gördüğümü sandım."

"Ne?"

"Bej paltolu biri, Madaleine'i takip ediyor."

Rory bana alamet-i farikası olan "aptal mısın?" bakmak. "Sağ. Biliyorsunuz burada yüzlerce turist var ve hepsi de dinozor sergisine gidiyor. Çoğu mont giyiyor."

"Evet ama dün aynı arabada birini gördüğümü sandım."

Rory başını salladı. "Geri dönmek istiyor musun? Techa'nın memnun kalacağından emin değilim. Ve Nox bekliyor."

"Hayır. Bir şey olmadığına eminim. Hadi gidelim."

Çıkışa doğru ilerlemeye devam ettik ve devasa kapıya ulaştığımızda dışarıda olduğum için kendimi rahatlamış buldum. Merdivenlerden inmeye başlar başlamaz cep telefonum çaldı. Ekran bana Nox olduğunu söyledi.

"Yanında bir Cehennem yarattığı var." Sesi granit gibiydi.

"Evet. Behemoth. Görünüşe göre o bir Cehennem keçisi. Minyatür."

Nox, "Lanet keçiler," diye içini çekti, ses tonu rahatlamıştı. "Neden yanında bir Cehennem keçisi var?"

"Şahsen açıklamak muhtemelen daha kolay. Ben de ona hamburger sözü verdim. Neredesin?"

"Ben seni alırım."

ALTI

BETH

"Böyle? Adstutus hâlâ Solum'da mı?" Behemoth bana sordu. Merdivenlerden inip kaldırımın Nox'un bizi bıraktığı kısmına geri dönerken ona baktım.

"Evet, öyle. Bana kanatlarımı saklayan iksiri o yaptı."

"Tam olarak onları neden saklıyordun? Onlarla gurur duymalısın. Seni cehennemin bir parçası olarak görüyorlar. Benim kadar muhteşem değiller ama yine de. Onları saklamamalısın."

"Nox, başkalarının bilmemesinin en iyisi olacağını düşündü."

Minyatür keçiye karşı dürüst olmanın ne kadar akıllıca olduğundan emin değildim ama beni gözlemleyecekse ona yalan söylemenin pek bir anlamı yoktu.

Ayrıca, cinin söylediği doğruysa zaten kanatları artık saklayamazdım ve açıkça Nox'un küçük versiyonlarıydılar. Bu düşünceyle bedenimi bir heyecan dalgası kapladı.

Siyah ve altın rengi yumurtayı almadan önce bile, Nox'un gücünü içimde hissediyordum, her test edildiğimde daha da güçleniyordu. Ward HQ'da Banks'la birlikte olduğum zamanlar, bana yardım eden somut bir güven - ya da belki de öfke - verdiği gerçekten inandığım anlar olmuştu.

Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım, aslında *güce* erişebileceğimi, hatta daha iyi kullanabileceğimi ummaya başlıyordum.

"Lucifer ile hiç tanışmadım. Senin dediğin gibi Nox." Behemoth zıplarken biraz zıpladı ve bu onu daha da sevimli gösteriyordu.

"Ondan hoşlanacağına eminim." Yine de bu duygunun karşılıklı olacağından pek emin değildim.

Belediye arabası zaten orada olduğu için yol kenarında beklemek zorunda değildik. Nox ona yaslanmıştı, ifadesi

gergindi. Binaya olan yakınlığından mı yoksa yeni arkadaşımından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Rory, "Artık bana ihtiyacın yoksa ofise geri dönerim," dedi.

Nox ona başını salladı ve dönmeye başladı ama kolunu yakaladım.

"Teşekkürler," dedim.

Zarif omuzlarını silkti. "Ben bir şey yapmadım."

"Hepsi aynı. Teşekkürler." Umud verici bir an için göz temasını sürdürdü ve ben de bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim. "Ayrıca, unutmadan... Bana bir iyilik yapar mısın?" Mükemmel tek kaşını kaldırdı. "Francis için Peçe'yi kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

Şaşkınlığıma küçük bir kahkaha attı, sonra kendini toparlamış göründü, ifadesi tekrar ciddileşti. "O kadın sihir görebilseydi bokunu kaybederdi."

"Biliyorum. Oldukça eğlenceli olabilir. Ve seni görmek için can atıyor.

Hayatımda ilk kez perinin gözlerinde yumuşayan bir şey gördüm. Ne yapabileceğime bir bakacağım, dedi, topuklarının üzerinde döndü ve tık sesiyle uzaklaştı.

Arabaya binerken Nox hiçbir şey söylemedi, Behemoth koltuğa ulaşacak kadar yükseğe sıçrayamayınca ben onu kaldırdım.

Araç hareket ettiğinde, küçük siyah-altın keçiye baktı.

"Gördün mü," dedi Behemoth, bana dönerek, sonra tekrar Nox'a baktı. "Cehennem bir meleğin üzerinde böyle görünür. Gerçekten muhteşem."

Nox tek kaşını kaldırdı, bu yüzden onun da onu duyabildiğini varsaydım.

"Nox şu anda insana benziyor," dedim. "Kanatları açık değil ya da görünüşünde cehennem gibi görünen hiçbir şey yok."

"Bana değil."

"Ey."

"Beth, lütfen bana neler olup bittiği hakkında bilgi ver." Benimkini bulduklarında Nox'un sert gözleri parladı.

bir nefes aldım "Techa, kitabın nerede olduğunu bildiğini ve beni buna layık görüp görmediğini bana söyleyeceğini söylüyor. Ve burada Behemoth'un beni bir süre izleyip ona rapor vermesini sağlayarak ne kadar değerli olduğumu test edecek." Nox'un parlak gözlerinde gölgeler dönüyordu, "Ve dahası da var," dedim.

"Bunu görebiliyorum." Gözleri omuzlarımda gezindi ve kanatlarımı da görebildiğini tahmin ettim.

"Behemoth'un evi olduğu anlaşılan bu taşı bana verdi ve Cehennemden geldiği için güçlerimi açtığını mı söyledi?" Cebimden taşı çıkardım.

Nox taşa baktı ama onu almak için herhangi bir harekette bulunmadı. "Bunu sana o mu verdi?"

"Bir bakıma. Üçü arasında seçim yapmak zorunda kaldım."

Gözleri benimkilere takıldı. "Ve sen onu seçtin? Neden?"

"O... Bana seni hatırlattı."

Ondan yayılan sıcaklık etrafımı sardı ve gölgeler, mavi bir ışık patlamasıyla irislerinden uzaklaştı. Bakışları, aynı anda hem çok uzun hem de çok kısa bir an için benimkine takıldı. Sonra konuştu.

"Biraz kahve içelim, sana elimden geleni söyleyeyim."

Nox, Solum'a giden yol boyunca sessiz kaldı. Kitapçada dolaşp Covent Garden'ın altındaki gizli pazarı ortaya çıkaran özel kitabı bulduğumuzda hiçbir şey söylemedi. Etrafımızda onlarca büyülü yaratık dolanıp dururken, neredeyse hepsi hem ona hem de ayağımın dibindeki küçük siyah ve altın renkli keçiye kaçamak

bakışlar atarak dolu bölmelerde yürürken hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen onlar da bana bakıyorlardır, diye düşündüm, daha önce hiç olmadığım bir şekilde kanatlarımın bilincine vararak.

Nox'un aksine Behemoth'un söyleyecek çok şeyi vardı. Aslında, konuşmayı gerçekten bırakmadı.

Küçük keçiden hem genel olarak benimle hem de dünyanın şu anki durumuyla ilgili soru üstüne soru geldi. Ona nerede yaşadığımı, aslında bir insan olduğumu ve sihri daha yeni keşfettiğimi ve bu nedenle sihir politikası hakkında hiçbir şeye cevap veremediğimi söyledikten sonra, bana kendinden bahsetmeye başladı.

Görünüşe göre, büyük bir aileden geliyordu, ancak yalnızca üç minyatür Cehennem keçisinden biriydi - altmış üç kardeşinin geri kalanı tam boydu. Omzunda küçülen yapısıyla ilgili bir çip olması yerine, oldukça gururlu görünüyordu.

"Nadir olmakla ilgili olan şey," dedi tırıs ilerlerken, "diğerlerinde olmayan bir şeye sahip olmanızdır."

"Ama ya bu iyi bir şey değilse?" dedim tereddütle, ona ihtiyacımız varken yarattığı gücendirmek istemedim.

Bana baktı, altın boynuzları parlıyordu ve oniks gözleri tuhaf bir şekilde anlamlıydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya senin hakkında farklı olan şey kötü bir şeyse?"

Gerçek bir çiftlik hayvanı sesiyle homurdandı. "Öyle bir şey yok. Eğer sende varsa ve başkalarında yoksa, keyfine bak."

"O tüylü küçük vücuduna çok fazla güven kattığın kesin."

"Güven değil," dedi bana. "Kendi yeteneğimin kesinliği. Ben güçlüyüm. Hem de güzelim." Ona gülümsedim. Onu sevmemek imkansız geliyordu.

Nox diğer tarafımdan sessizce, "Sözlerinde bir gerçek var," dedi. Keçinin aralıksız gevezeliklerini dinlemeyi uzun zaman önce bıraktığını düşünmüştüm.

"Onun da güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" Nox'a gülümsedim.

Bana bir bakış attı. "Güvenin kesinlikle kesiştiği bir yer vardır. Sen burayı bulacaksın. Ben de bundan emin olacağım."

"Hmmm. O zaman Behemoth'un ki kadar bir egom olacak mı?"

"Bence bir egonun size ne kadar yakışacağına şaşıracaksınız, Bayan Abbott."

Kahve dükkanı vardığımızda meşguldü, ama bu, garsonun bizi yerleştirmek için odanın ortasında bir masa bulmasını engellemedi. Behemoth, Nox'un diğer tarafında kendi döşemeli sandalyesinde oturmakta ısrar etti. Kredisine göre garson, siparişimizi alırken keçinin taleplerine gözünü bile kırpmadı.

Nox, kahvelerimizi getirdikten sonra, "Behemoth'u o taşla bağlı tutan sihir çok eski ve güçlü," dedi. "Cinleri ev sahiplerine bağlayan aynı sihirdir. Ama taşın kendi gücü var, ondan ayrı."

Behemoth altın boynuzları hareket ederek başını salladı. "Taş Ignis Dağı'ndan."

Nox ona tek kaşını kaldırdı. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Orası benim evim," diye homurdandı keçi.

"Bilgi veriyor mu?"

"Evet. Onun bir ruhu var."

"Taşın ruhu var mı?" yankılandım.

Nox bana baktı. "Bir nevi. Senin, benim ve hatta buradaki Behemoth'un sahip olduğu şekilde değil. Ama canlı bir enerjisi var. Cehennem bu dünya gibi bir yer değil. Tamamen sizin sihir diyeceğiniz şeyden yapılmıştır ve onun yaşam kanı, içinde yaşayan ruhlardan alınan canlı enerjidir. O taş Cehennemin kendisinin bir parçası ve bu yüzden o enerjiden oluşuyor."

"Taşın içinde cehennemde yaşayan insanların ruhlarından bir parça mı var?" Bu düşünce beni huzursuz etti. "Cehennemde günahkarlar ve kötüler yaşamıyor mu?"

Nox başını salladı. "Evet."

"Ve... beni kendine mi çekti?"

"Evet."

Uzun bir nefes verdim. "Bu, kanatlarımı nasıl gösterdi?"

"Benden aldığın enerjinin aynısı. Taş onu büyütüyor. Sizi kendisininmiş gibi tanır."

Uzun bir banyo ve bir kadeh şarap içmeden bu konuda ne hissettiğimi çözemedim ve en acil soruma geçtim.

"Bir şey daha var." Gözlerimi kırpmadan bana bakan Behemoth'a çevirdim. Ondan bir şey saklamanın bir anlamı olmadığına karar verdim. İyi bir insandım ve onun huzurunda kendim olacak ve dürüst olacaktım. "Gücünü hissedebiliyorum. Aslında bir şeyler yapmak gibi. Eminim müzedeki bir adamın şehvetini hissetmişim - bana karşı değil-" Nox'un yüzü kasılırken hemen ekledim. "Madaleine'i gördüğümde ve onun gücü beni kızdırdı, bana yaptığın o sıcaklık şey oldu, ama içimden."

Nox başını eğdi ve diliyle dudaklarını ıslattı. Arzu, davetsiz bir şekilde tüm vücudumda nabız gibi atıyordu. "Madaleine orada mıydı?"

"Evet. Ama bana güçten bahset."

Delici mavi bakışları benimkileri delip geçti. Üzgünüm Beth ama sana fazla bir şey söyleyemem. Daha önce hiç bu durumda bulunmadım. Olağanüstü güçlü bir eser olan kitap aracılığıyla günah güçlerini başkalarına aktardım ama bu farklı. Benden aldığın güç bana ait ve beni lanetlemek için kullanılan sihir tanrısal ve benim anlayışımın ötesinde. Bu senin için olduğu kadar benim için de yeni."

Ona dönüp baktım. "Gücü kullanabileceğimi düşünüyor musun? Şimdi taş bende mi?"

"Sihir sana ve çevrendeki şeylere tepki veriyor gibi görünüyor."

"Beni koruduğunu düşünüyorum. Ve bazen... Bazen beni daha cesur yapıyor."

Nox başını hafifçe salladı ve rahatlamış görüldüğünü düşündüm. "Onu gerçekten kontrol edebilecek misin bilmiyorum ama önümüze çıkan her ne ise, sana yardımcı olabilir."

"Tamam. İyi. Bence."

"Madaleine ne istiyordu?" Yoğunluk ifadesini terk etti ve kahvesini aldı.

"Neden müzede olduğunu bilmiyorum ama benimle poker oynamak istediğini söyledi."

"Techa'yı ziyaret ediyorsa endişelenmeliyiz. O da kitabın peşindeyse..." İçerken düşünceli görünüyordu.

Ama bize Sloth hakkında bilgi verdi. Sana karşı çalışıyorsa bunu neden yapsın ki?

Nox, Behemoth'a döndü. "Bizim için yararlı olabilecek bir şey biliyor musun?"

Keçi gözlerini kırpıstırdı. "Otuz yıldır müzenin mücevher odasındaki bir taşın içindeyim."

"Bu bir hayır mı?"

Keçi yine başını salladı. "Bu bir hayır. Yakında bir burger yiyebilir miyim?"

Nox'a bakmadan önce, "Evet," dedim. "Adstutus'un kanatlarımı saklayacak daha güçlü bir şeyi olduğunu düşünüyor musun?"

Nox uzun bir süre omzumun üzerinden onlara baktı ve gözlerinde arzunun kıpırdadığını görebiliyordum. Sıcaklık yanaklarıma sızdı. "Hayır. Taş sendeyken olmaz. Sanırım bir süre onlara sarılman gerekecek."

"Onları seviyor musun?" Utangaç görünmemeye çalıştım ve başarısız oldum. Yanındaki Cehennem keçisine de bakmaktan kaçındım.

"Evet. Evet."

Sıcaklık boynumdan aşağı, göğsümden yayıldı ve çekirdeğimde birikti. Ona inandım. Hayatımın çoğunda, insanlar konuştuğunda sadece kötü şeyler duymuştum. İltifatların sadece kibar olmak için yapıldığını biliyordum ve ne kadar sıkıcı olduğumu biliyordum, bu yüzden benim için çok az şey ifade ediyorlardı. Aslında, onları zar zor duydum. Ama Nox benim hakkımda herhangi bir şeyi övdüğünde... Bunun gerçek olduğunu biliyordum. Ve beni kaldırdı, güçlendirdi.

Güven darbesini kucakladım ve kaçmadan önce ona yaslandım. Odun dumanı ve viski gibi kokuyordu ve ben gözlerimi kapatıp kokusunun tadını çıkardım. "Üzerimdeki tek şey onlar olduğunda nasıl görünecekler acaba?" Kulağına fısıldadım.

Gerildi, yavaş bir nefes aldı. "Ateşle oynuyorsunuz Bayan Abbott," diye gürledi.

"Biliyorum. Bunda oldukça iyi olmaya başladığım söylendi."

Başını çok yavaş bir şekilde çevirdi. Benimkini olduğu yerde tuttum ve dudakları benimkilere değdi. Sıcak kıvılcımlar üzerime hücum etti ve zar zor inledim.

"Lanet olası bir uzman oluyorsun," diye tısladı. Ondan şehvet büyüğü yuvarlandı, beni içine çekti, tenimi istekle alev alev yaktı.

"Hile yapıyorsun."

Karşı konulamazsın.

Behemoth'un sesi seks düşkünü pusumu soğuk su birikintisi gibi yarıp geçti. "Açım."

Nox, "Lanet cehennem keçileri," dedi.

YEDİ

BETH

"Cehennemin Efendisi neden hamburger almak için sıraya girmek zorunda?" Soru aklıma yansıtılırken Behemoth'un kafası gerçekten karışmış gibiydi.

Nox'un ağzının köşelerinin kıvrıldığını gördüm.

"Çünkü o bir pislik değil ve önce bu insanlar buradaydı," diye yanıtladım kahvehanenin hemen dışındaki pazar tezgahında önümüzdeki insanlara işaret ederek. Sıcak et kokusu yolumuza yayıldı ve itiraf etmeliyim ki ben de bir burgeri dört gözle bekliyordum. Büyülü pazarlardaki burgerlerin insan burgerleriyle aynı malzemeden yapılıp yapılmadığını sormama rağmen. Bilmemeyi tercih ettiğime karar verdim.

"Bugünün geri kalanında ne yapıyoruz?" Onun yerine ben sordum ama Nox'a döndüğümde günün planlarıyla ilgili tüm düşünceler uçup gitti. "Sorun nedir?"

Tamamen katıydı ve gözleri mürekkep siyahına dönmüştü. Kanatları sırtından fırladı, parıldayan altın, tüylerin üzerinde hızla yayılan girdaplı gölgelerle kaplıydı. "Öfke," diye homurdandı.

"Ya ona?" Kalbim anında kaburgalarımın çarpıyordu, gücü dışarı sızıp bacaklarımı zayıflatırken içimi endişe kaplıyordu. Göğsümdeki sıcaklık alev alev yanıyordu ve artık tanıdık olan sıcaklık içimi sararak, önümde kara meleğin yaydığı dehşete karşı beni korudu.

"O öldü."

"Ölü?" Kelimeyi yarı kekeledim. Pazar yerindeki herkes Nox'a bakıyordu. "O olamaz. Nerden biliyorsun?"

"Ona bağlıyım." Beklenmedik bir kıskançlık dikkatimi dağıttı, ta ki bir ışık çakması dikkatimi sağ tarafıma çekene kadar.

"Cebrail?"

diye hırladı Nox, yanında birdenbire beliren kardeşine dönerek. Gabriel onu daha önce gördüğüm gibi giyinmişti, şort ve bol keten bir gömlek giymişti ve uzun sarı saçları ensesinde toplanmıştı.

"Michael kafede," dedi sessizce.

"Yarım saat sonra tekrar açılacağız, sizi temin ederim," dedi az önceki garsonun sesi ve ona baktığımda kahvehanenin kapısını açık tuttuğunu ve müşterilerin içeri akın ettiğini gördüm. pazar, fısıldayarak ve bakarak.

Nox hepsine dik dik baktı ve ardından o ve Gabriel dükkâna girdiler. Behemoth ve ben birbirimize baktık ve onu takip ettik.

Boşaldığımız masada oturan Michael'dı, kocaman gülümsemesi tamamen yoktu. Biz yaklaşırken Behemoth garip bir cıvıltı sesi çıkardı.

"Cehennem keçisi mi bu?" diye sordu Michael ayağa kalkarak. Nox yüksek sesle masadan bir sandalye çekti ve kanatları parıldayarak yok oldu.

"Evet." Sesinde çelik bir tınıyla cevap verdi. "Madaleine'e ne oldu?"

Cesedi az önce bulundu. Gabriel'in ses tonu yumuşaktı, neredeyse sempatikti.

"Müzedede?" Kendi sesim boğuktu ve iki melek gözlerini bana diktiler.

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Onu orada gördüm. Belki bir saat önce."

"Oturmak."

Nox'un yanındaki sandalyeyi seçerek yaptım.

"Müzenin büyüğü bölümünde bulundu. Teslis tablosunun önünde."

Şiddetli bir çalkalama midemi aldı ve güçlükle yutkundum. Madaleine gibi bir kadın nasıl öldürülebilir? Sınırdaki süper güçleri vardı - ona üç yüz fit yakınına gelen herkes onun gücünü hissedebilirdi.

"Nasıl öldürüldü?" diye sordu Nox, açıkça aynı şeyi düşünerek.

"Bir çeşit canavar. Ve yangına dair kanıtlar vardı."

Nox, harekete eşlik eden bir sıcaklık patlamasıyla dişlerini gösterdi. Cehennem köpekleri.

Hem Michael hem de Gabriel başlarını salladılar.

Michael bana baktı. Bakışları omuzlarımda, kanatlarımda odaklandı. "Seni son gördüğümüzde gücün yoktu."

Nox, "Bunu boşver, Wrath'ın neden öldürüldüğünü bulmalıyız," diye çıkıştı.

"Gücüne ne oluyor? Sana geri döndü mü?" Ona sordum.

Kafasını salladı. "Hayır. Sayfaya ihtiyacım var. Gücün geri döndüğü yer burası olacak."

Michael, "Evini arayabilirsin," dedi.

Nox ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "İzin verdiğin için çok teşekkür ederim kardeşim," diye yarı tükürdü.

Elektrik havayı doldurdu ve kulaklarımda bir uğultu duyuldu. Behemoth masanın altından tekrar cıvıladı.

"Ya Cornu?" Herkes bana tekrar baktı. Onunla birlikteydi. O da mı öldürüldü?"

Gabriel başını salladı. "Ondan başka ceset bulamadık."

"Eğer bu bir fark yaratırsa, o bir iblisti?"

Michael'ın ifadesi tiksintiye dönüştü. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Bileğini küçümser bir şekilde salladı. "Belli ki Koşuş bunu bir öncelik olarak ele alıyor, ama Lucifer, o sayfayı

bulmanı istiyoruz. Gücünüz iade edilmelidir. Burada bir şeyler iş başında, hepimiz için tehlikeli bir şeyler."

Nox kardeşine baktı. "Ve gerçekten ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok?"

"Hayır. Ama artık günahkarlardaki artışı ve Azizlerin kaybını görmezden gelemeyiz."

Azizlerin ne olduğunu sormak için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. En azından Nox ve ben yalnız kalana kadar cehaletimi kendime sakladım. Ellerim hafifçe titriyordu. Madalya nasıl ölmüş olabilir? Özellikle onu yeni gördüğümde bu pek mümkün görünmüyordu. *Ve onu takip eden paltolu figür.*

Gruba sorularımı sormayı ne kadar çok istesem de, havadaki düşmanlık hissedilebilirdi ve dilimi tuttum.

Nox, "Öğrencilerinizi takip etmek sizin işiniz," dedi.

Michael yumruklarını masaya vurarak yerimden sıçradım. Normalde kalbim daha hızlı atmaya başlardı ve bu agresif hareketten korkmuş hissedirdim. Ama bunun yerine göğsümde alevler canlandı, omurgam dikleşti ve dudaklarım meydan okurcasına aralandı.

Gözümü korkutmayacağım. Ses zihnimde netti ve bana aitti.

Michael, "Ve dünyanın dengesini kontrol altında tutmak senin elinde," diye hırladı.

"İşimi reddetmeyi seçtim. Sen sadece baktansın.

Atmosferde ani bir değişiklik oldu ve yoğun bir basınç beni sararken bir an için nefes alamadım. Michael'ın bağırıldığını, Nox'un homurdandığını duydum ve sonra Gabriel ayağa kalktı ve okyanusun kokusu, bunaltıcı bataklık havasından güç alarak havayı temizledi.

"Yeter" dedi sakince. "Düşmanımız Madaleine kadar güçlü melekleri öldürmeye yöneldiyse, o zaman birlikte çalışmalıyız."

Nox'tan hararet yayılıyordu ve sandalyesinden kıpırdamamış olmasına rağmen, onunla ilgili her bir şey acı ve ateş dolu bir

dünya vaat ediyordu. Ve bende görmezden gelmenin imkansız olduğunu düşündüğüm şiddetli bir hayranlık uyandırdı.

Gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Kesinlikle onun karanlık tarafı tarafından tahrik edilmeye başlamıştım. Bu konuda nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ahlaki sorgulanabilirliği kafamın arkasına ittim ve bunun yerine her sert düzlemi, her damla hararetli öfkeyi, her bir ölümcül zarafeti içtim. O güzelin ötesindeydi.

Sonunda Nox, "Banks'ın kitabımı çaldığına inanmıyorum," dedi. "Ama günah güçlerini istediğini biliyoruz."

"Yani iki düşmanın olduğuna inanıyorsun?" Gabriel'in sesi sakın ve düzdü.

"Evet. Ve Banks, ikisi arasında daha zayıf olan. Ama ya gücümü almaya çalışmak için Madaleine'i öldürebilir ya da onu geri kazanmamı engelleyebilirdi."

Michael kısaca başını salladı. Kendisinden oldukça güçlü siktir git hisleri yayıyordu ama bunlar Nox'unkine uymuyordu. "Sayfayı bulun. Gücünü geri al. Bu dünyaya biraz denge getir."

Nox sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Arkasını dönüp uzaklaşmadan önce tek söylediği, "Beth," oldu.

Çağrısına anında karşılık verdim, sadece Gabriel'e hafifçe başımı sallamak için duraksadım. Adam onu son gördüğümde hayatımı kurtarmıştı ve kardeşinden çok daha az çalışkan görünüyordu. Arkamda Behemoth'un toynaklarının tıkırdadığını duydum ama kontrol etmek için arkamı dönmedim, sadece Nox'u takip ederek binadan çıktım.

SEKİZ

BETH

"Kibirli pislik," diye homurdandı Nox, Solum'dan geçerken. Oradaki herkes ona ciddi bir şekilde geniş bir yatak veriyordu ve ben ona ayak uydurmak için neredeyse atlamak zorunda kalıyordum.

"Katılıyorum," dedi Behemoth kafamın içinde. Nox topuklarımda zıplayan küçük keçiye baktı. "Yine de baş meleklerin yanında pek iyi değilim," diye ekledi.

Nox, "Cehennem varlıklarının çoğu bunu yapmaz," diye mırıldandı. Bu imanın net olması için *beni de dahil* etmesine gerek yoktu .

"Şimdi ne yapacağız?" Aklım karmakarışık. Sorularım ve bastırmaya çalıştığım bir harekete geçme dürtüm vardı. Madaleine'i öldürmek, savaşı yeni bir düzeye taşıyordu ve içime huzursuz bir aciliyet sızıyordu.

"Ev. Düşünmem lazım." Bana baktı, gözleri hâlâ aydınlık ve karanlıkla dönüyordu. "Ve şüphesiz sorularınız var."

Nox arabadan Rory'yi aradı ve ona olanları anlattı. Sonra Malc'ı aradı ve onu hoparlöre aldı. "Madaleine'in son birkaç gün içinde şehirdeki hareketlerine dair sahip olduğun her türlü görüntüye ihtiyacım var. Ve bana tüm adreslerini bul. Londra'da en az iki mülkü var ve sanırım biri Roma'da."

"Ve Cornu," diye ekledim. "Cornu'yu ara."

"Şeytan oyuncak çocuğu mu?" dedi.

"Evet."

"Öyle diyorsanız, Patron Hanım."

Nox's'a vardığımızda öğle yemeği vaktiydi ve koridora girdiğimizde midem yüksek sesle guruldayarak bana hamburgerlerimizi yemediğimizi hatırlattı. Londra'daki en güçlü üç varlığın münakaşasında bulunmaktan kaynaklanan adrenalin hâlâ içimden akıyordu. Nox bana baktı ve tekrar cep telefonunu çıkardı.

"Pizza?"

Hem Behemoth hem de ben coşkuyla başımızı salladık.

Oturma odasına yerleştik, pizzalar kucağımızda tabaklarda. Tanrıya şükür, Behemoth yerdeki bir tabaktan yemek yemeyi kabul etti.

Nox'un evinin sükunetini içime çekerken yemeğin mideme iyi gelmesi ve adrenalinin azalması uzun sürmedi. Hâlâ kızgınsa, bunu iyi kontrol ediyordu; eve giderken üzerine düşünceli bir ciddiyet çökmüştü.

"Azizlerle ilgili bir şey yüzünden Michael'ı kızdırdın. Aziz nedir?" Diye sordum.

"Azizler sadece iyi meleklerdir. İki çeşit melek vardır. Şey, aslında üç. Bütün melekler geldikleri âlemin, Cennet veya Cehennemin büyüğü ile yaratılmıştır. Düşmüş melekler Cehennem büyüğünden, Azizler de Cennet büyüğünden yaratılmıştır."

Cehennem büyüğünden yaratılmakla ilgili söylediklerini hatırlayarak Behemoth'a baktım. "Cehennem yaratığı ile cehennemden gelen bir melek arasındaki fark nedir?"

"Melekler sihirlerini bir insanda saklarlar. İblisler, Cehennem keçileri ve hatta Tanrılar bile saf büyüğü enerjidir. Düşmüş bir melek veya bir Aziz özünde insandır. Bu yüzden melekler bu dünyayı yönetip burada Peçe'yi yaratmışlardır. Ve melekler

neden insanlarla yaşar ve çoğalır. Büyüyü insanlıkla ilişkilendirirler."

Cevabını duymak isteyip istemediğimden emin olamayarak bir sonraki sorumu sormadan önce yutkundum. "Kalbinde insan mısın?"

Bana buruk bir gülümseme attı. "Evet. Ama ben özelim. Ben üçüncü tip meleğim. Ve sadece üç kişiyiz."

"Tablo," diye soludum.

Onayladı. "Kardeşlerimle denge içinde yaratıldım ve Cehennem büyüğü çok yozlaştırıcı olduğu için iki kat daha fazla Cennetsel büyü olması gerekiyordu. Biz Başmelekleriz ve sihrimizi kullanan herkes üzerinde gücümüz var. Kendi sihirlerimize başkanlık etmek için yaratıldık."

"Cehennem büyüğü olan herkesi kontrol edebilir misin?"

"Bir tanrı dışında, evet. Benim krallığımın büyüğüne sahiplerse, ben onların Rabbiyim. Ve kardeşlerim Cennetsel büyü kullanan Azizleri kontrol edebilirler."

Bir dakika düşündüm. "Michael Azizleri kaybetmekle ilgili bir şey mi söyledi?"

"Evet. Nezaket Melekleri, Umut, Özverilik, Dürüstlük - her türlü erdemli güç, son birkaç yıldır azalıyor.

"Bunu ben de hissediyorum," dedi Behemoth. "Londra'da buraya son geldiğimden daha az iyi şey var."

"Azalmak derken neyi kastediyorsun?" Diye sordum. "Daha az yaratılıyor gibi mi?"

Nox pizzadan bir ısırık aldı ve cevap verdi. "Emin değiliz. Gerçek varlıkları takip etmiyoruz, sadece hissedebildiğimiz güç miktarını takip ediyoruz. Günahkarlardan ve düşmüş meleklerden gelen enerji, her yıl Azizlerden gelen enerjiden daha ağır basıyor." Omuz silkti. "Kardeşimin melekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Michael'a söylediğimde ciddiydim, Azizler onun sorunu."

Birkaç dakika sessizce yemek yedik. "Madaleine'in ölümüne bir Cehennem Tazısı'nın karıştığı konusunda haklı olduklarını düşünüyor musun?" Diye sordum. "Çünkü bugün müzede onu takip eden birini gördüğümü sandım ve sanırım dün de huzurevindeydiler."

Nox başını kaldırdı. "Yalnız mıydın? Ne oldu?"

"Hiçbir şey ve sadece tesadüf olabilir. Francis ve ben az önce spor yaptığımız bahçede bej bir palto giyen birini gördük. Ama ben yaklaştığımda gittiler. Bugün müzede aynı paltolu birini gördüm. Ama bu pek de ender bulunan bir ceket değil ve müzede pek çok insan vardı."

Gözlerinde gölgeler titredi. "Bankalar olabilir mi?"

"Hayır. Daha küçük bir yapıydılar. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hiçbir şey değildir. Özellikle de Madaleine'i bir Cehennem Tazısı öldürürse."

"Madaleine bir Hellhound'dan daha güçlü olmalıydı. Kahretsin, çoğu Cehennem varlığından daha güçlü olmalıydı. Nox dişlerini gıcırdattı, bir an gözlerini kapattı ve sonra konuştu. "Onun evine gitmeli ve Gazap sayfasının nerede olduğuna dair herhangi bir belirti bulabilecek miyiz bir bakmalıyız."

Sence buldu mu?

"Sattığına hiç inanmıyorum. Kadının gücü ve parası vardı ve onun için bu kadar değerli olan bir şeyi bırakması için hiçbir neden yoktu."

Açık olmasına rağmen Gazap sayfasını yok etmeye çalıştığını kabul etmeyi reddettiğini hatırladım. Günah gücünü elinde tutmak için çaresizdi, bu yüzden sayfayı satmaktansa kontrolünü elinde tutmak daha olası görünüyordu, özellikle de paraya ihtiyacı yoksa.

Sence bunun için mi öldürüldü?

"Başka bir sebep düşünemiyorum. Her ne kadar kendi düşmanları olmuş olsa da."

"Sanırım öldüğünde üzerinde yoktu, yoksa Michael ve Gabriel onu bulurlardı."

Nox tıslama sesi çıkardı. "Bana vermek zorunda değiller."

"Gücünü geri almanı gerçekten istiyor gibiler," dedim yavaşça. Kardeşlerine gelince kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyordu.

"Dıştan, evet. Ama Beth, aramızdaki uçurumu hafife alma. Onlar ışıktan yaratıldılar ve ben karanlıktan. Beni o kadar derinden hor görüyorlar ki bunu kontrol edemiyorlar."

İki meleği düşündüm. Michael'ı anlamak zordu ve Nox'tan bir şeyler sakladığından şiddetle şüphelendim. Ama Gabriel...

"Gabriel'in seninle ilgilendiğini düşünüyorum."

"Bunu düşünmeni istiyor." Nox'un tüm tavrı fırtınalı bir hal aldı. "Ona hiçbir borcun yok." Sesine ilkel bir hırıltı girdi.

Bu doğru değildi - Gabriel'e hayatımı borçluydum. Ama yine de başımı salladım. "Biliyorum." Öne doğru eğilip dudaklarımı yanağına dokundurdum. "Ben seninim."

Omuzları gevşedi ve başını çevirerek dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdu. "Benim," diye mırıldandı, yumuşak teni benimkini okşarken.

Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım ve ısınan bedenimi sakinleştirmeye çalıştım. "Madaleine'in evi," dedim.

Nox başını salladı ve onun da kendini tuttuğunu görebiliyordum. "Sayfayı gerçekten elinde tutup tutmadığını görelim."

DOKUZ

BETH

Madaleine'in dairesi tam da düşündüğüm gibi görünüyordu.

Beyaz.

Her şey beyazdı. Duvarlar, tavan, yer karoları, mutfak tezgahı, kanepe - her şey.

"Vay. Bu kadar az rengin olduğu bir yerde yaşayabileceğimi sanmıyorum." Küçük alanda Nox'u takip ederken nefes aldım. Londra'nın en pahalı bölgelerinden biri olan Hyde Park Corner'daydık ve bu küçücük stüdyo daire muhtemelen yaşadığım apartman bloğunun tamamıyla aynıydı.

"Burada yaşadığını sanmıyorum," dedi Nox, bir dolabı açıp içine bakarken.

"Hayır?"

"Hayır. Sanırım insanları buraya getirdiği yer burasıydı. Beyaz onu sakın tutmak içindi. Bırakmak için gittiği başka bir yer olmalı.

Az önce öldürülen birinin evinde etrafa bakmak tuhaftı. Öldürülmeden sadece bir saat önce gördüğüm ve konuştuğum biri.

Ben titredim.

Madaleine o sabah öleceğinin farkında olarak uyanmamıştı. Dinozor iskeletinin yanında benimle konuştuğunda, hayatını kaybetmek üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nox'a baktım, kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Rüzgara dikkat etmeli miyiz? Yarın olmayacakmış gibi mi yaşamalıyız? Yoksa aptalca bir şey yapmayı haklı çıkarmaya çalışan Nox'a olan çaresiz arzum muydu?

Nox parlak gözlerle bana baktı ve onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Burada hiçbir şey yok," dedi huysuzca. "Hadi gidelim."

"Şimdi nereye?" Arabaya bindiğimizde sordum. Nox cebinden bir parça kağıt çıkardı ve kolu benimkine değdi. Tüylerimin diken diken olmasına neden olan karıncalanmalar tenimde dalgalandı ve duraksadı. Deri koltukta biraz döndü, elini kaldırdı ve yüzümü kendine çekti.

"Seni istiyorum."

Nefesi dudaklarımın arasından fısıldıyor, ardından aç bir şekilde benimkilerin üzerine kapanıyordu.

"Ben de seni istiyorum," dedim nefes nefese geri döndüğünde. Ve oğlum, bu doğru muydu? Onun için acıyordum.

"Bu lanet günahlardan birini bir an önce bulmalıyız," diye homurdandı. Kâğıdı işaret ederek başımı salladım.

"Sırada nerede?" Belki şansımız yaver gider ve o sayfayı bir kumbaraya koyar. Veya bir kasaya." Kaşlarımı çattım, "Gerçi kasaya girmekte sorun yaşayabiliriz."

Konuştuğunda Nox'un yüzündeki açlık barizdi. "Eğer bu seni becerebileceğim anlamına geliyorsa, bir kasayı yerle bir edeceğim."

Ondan uzaklaşmaya çalışarak oturduğum yerde kıpırdandım. Öyleydi, yoksa kendimi ona binmekten alıkoyamazdım ki bu birkaç nedenden dolayı kötü bir fikirdi - en azından Claude öndeydi, yön bekliyordu ve Behemoth daha az sabırla içeri alınmayı bekliyordu. araba.

Bana son bir ateşli bakışla, Nox öne uzandı ve kağıt parçasını ambar kapağından kabine uzattı. "Bu, Malcolm'dan sonraki adres," diye havladı.

Arabanın kapısından dışarı eğildim ve Behemoth'un içeri girmesine yardım ettim.

Claude'un "Hemen, efendim," dediğini duydum ve araba hareket etti.

Durduğumuz ev az önce geldiğimiz lüks daireye hiç benzemiyordu. En azından dışarıdan değil. Londra'nın yaratıcı

tipler ve bağımsız işletmelerle dolu popüler bir bölgesi olan Shoreditch'teydi. Alt kat, şehirdeki çoğu yerde olduğu gibi dükkan alanıydı. Yine de şehirdeki çoğu binanın aksine, bu ev müstakildi ve her iki yanında da açık geçitler vardı.

Arabadan inerken yüksek sesle, "Dizzy'nin Kuru Temizlemecileri," diye okudum. Nox iki ara yol arasından baktı ve içinde çöp kutusu olanı seçti. Kırmızı tuğladan çerçevelenmiş modern beyaz kemerli siyah bir kapı aralıktı.

"Hangi daire onun?" Merdivenleri çıkmaya başladığımızda sordum. Dükkanın üstünde dört kat vardı, bu yüzden binada muhtemelen birkaç tane vardı. Yine de bir dahili telefon veya posta kutusu görmemiştim.

"Malcolm'un notunda öyle yazmıyordu."

Merdivenlerin tepesinde başka bir siyah kapı vardı ve Nox kolu denediğinde kilitlendi. Kapıda numara ya da denenecek başka bir kapı yoktu.

"Her şeyin ona ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki."

"Kilidini açabilir misin?"

Döndü ve bana en yaramaz gülümsemesini verdi. Karnım biraz sallandı ve ondan ısı yayıldı. Kapı tıklatıldı ve kolu çevirdi.

Görebildiğim kadarıyla, bu yerde hiç beyaz yoktu. Sanki bundan kaçınmak için elinden geleni yapmış gibiydi. Süper zengin salonda dolaşırken bana bir dağ evi hatırlatıldı. Zengin çikolata kahvesi rengine L şeklinde dev bir kanep, büyük bir odun ateşinin karşısında, odaya hakimdi. Sağdaki duvara düz ekran bir TV monte edilmişti ve solu, ortasında bir çubuk olan uzun, sekoyadan bir kitaplık dolduruyordu.

"Bu güzel," dedim. Yerler ahşaptı ve döşemelerin çoğu ördek yumurtası mavisiydi. Sıcak, rahat ve şıktı. "Gerçekten hoş."

Nox kitaplıktaydı, kitapları hareket ettiriyor ve arkalarına bakıyordu. "Bakmama yardım et."

Ona katıldım ve birlikte devasa birimin içinden geçtik, bu sırada Behemoth toynak sesleri çıkararak odayı kokladı. Hiçbir şey bulamayınca odanın arka tarafındaki merdivenlere geçtik. Bir sonraki kat bir mutfaktı ve oturma odası kadar sıcak ve davetkardı.

Tüm çekmeceleri, yemek tarifi kitaplarını, her dolabı sistematik olarak kontrol ettik. Günah sayfasından iz yoktu.

Bir sonraki kat bir yatak odasıydı ve diğer iki kattan daha çok Madaleine'e benziyordu. Beyaz bir şey olduğu için değil. Aslında tam tersi. Odanın tamamı siyahtı, tavan bile. Peluş nevresimler devasa yatağı kaplıyordu ve her yere sarkan yumuşak kadife ve ipekler odaya çok kadınsı bir hava veriyordu. Çok koyu kadınsı bir hava.

Nox dolaba gitmekte tereddüt etmedi. Mahremiyetin ihlalden duyduğum rahatsızlığı bastırmak için bir saniye bekledim ve komodini kontrol etmeye gittim. Tüm bulabildiğim, tüm kadınların orada sakladığı türden şeylerdi; bir kitap, saç tokası, bir Chapstick.

Nox, "Burada hiçbir şey yok," dedi. Karşımda durduğunu gördüğümde gözlerim irileşerek ona döndüm. Hayatımda gördüğüm en cimri kıyafetlerle dolu bir dolaptı. Her nasılsa Afrodit Kulübü'nde giyilen bir şey kadar uygunsuz olmayı başardılar ve yine de son derece pahalı görünüyorlardı.

Madaleine'in bunlardan herhangi birini giydiğini düşündüğümde, mantıksız bir kıskançlık hissettim, Nox'un muhtemelen onları okurken aynı şeyi düşüneceğini fark ettim.

Herhangi birinde benden bin kat daha iyi görünürdü.

"Sen-" demeye başladım ama sonra sustum. Nox'a böyle şeyler giymemi isteyip istemediğini sormak üzereydim. Ama soruyu bitirmedim, çünkü evet derse, gerçekten yapmaya cesaretim olup olmadığını bilmiyordum.

Ayrıca zaten seks yapamıyorduk. Gücünü geri kazanana, yeniden tam bir şeytan olana ve Cehennemde yaşamaya gidene kadar - orada *da* seks yapamayacaktık çünkü ben ölümlüydüm ve gerçek Cehennemde yaşamak istemiyordum.

Öfkeli iç çekişimin ağzımdan kaçmasına engel olamayarak kollarımı kavuşturdum.

"Sorun nedir?"

"Hiç bir şey. Bir kat daha var."

Onun hatası olmadığını biliyordum ama bunun hakkında konuşmak istemiyordum. Özellikle burada, ölü bir kadının evinde değil.

Bana küçük, endişeli bir bakış atarak merdivenlere yöneldi.

En üst katta olanlar için hazırlıklı değildim.

"Jeeeeezez," dedim nefes nefese tıslayarak.

Oda bir çatı katı zindanıydı.

Bir duvar kamçılarla, kırbaçlarla ve kırbaç gibi görünen şeylerle kaplıydı. Başka bir duvarda, tanımadığım birkaç şeyle birlikte bir haç ve pranga vardı. Tüm oda kırmızı ve siyah renklerdeydi, alanın büyük bir kısmını büyük bir yatak kaplıyordu ve ayakucunda uzun, deri dolgulu bir masa vardı.

"Bu şeyleri araştırmıyorum." Kollarımı tekrar kavuşturdum ve Nox'un gülümsemesi vardığı kadar şeytani bir ifadeye büründü. Gözleri parladı ve Şehvet gücü üzerimde yuvarlandı. Hem kendimden hem de güç topundan gelen ısı içimde dalgalandı.

"Bu şeyler seni rahatsız ediyor mu?"

Etrafıma baktım, cevabımın ne olduğunu anlamaya çalıştım.
Rahatsız? *evet* .

Meraklı? *Ayrıca evet* _

"Aşına olduğum bir şey değil."

Nox bir çıtırtı sesi çıkardı. "Ben de senin aşk kitapları okuduğunu düşünüyordum."

"Kovboylar ve itfaiyecilerle! Değil..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışmaktan vazgeçtim ve kollarımı odanın içinde salladım. "Bu!" Yanaklarımın sandığım kadar kırmızı olmamasını dileyerek ona kaşlarımı çattım. "Seni rahatsız etmediğini varsayıyorum?"

Gözleri benimkilere kilitlendi ve yemin ederim onun arzularının bir film gibi kafamda canlandığını görebiliyordum. Yoksa onlar benim arzularım mıydı?

Bok.

Konuştuğunda sesi sıvı bal gibiydi, her hecesinde seks vaadi vardı. "Bir ölçüde... kontrolü seviyorum."

İhtiyacın nabzını tuttum ve gözlerim doğrudan zincirlerinden sarkan iki askı takımıyla kırmızı kadife bir salıncağa gitti. Aklımda beliren görüntüyle güçlkle yutkundum. O konuşurken sıcaklığını tenimde hissedebildiğime emindim.

"Aslında," dedi, artık sesi homurdanmıştı, "tam kontrolü ele almayı seviyorum." Onun sıcaklığı beni terletiyordu. "Ama senin için bir istisna yapardım."

"Sıcak," diye patladım.

Tekrar konuşmadan önce bana bir süre baktı. "Bence havuza dalmak ihtiyacın olan şey."

ON

BETH

Nox gömleğinin düğmelerini açarken, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim.

Şaka yapmıyordu. Evine döner dönmez, Behemoth'a ölüm cezası vererek mutfakta kalmasını söylemiş ve beni doğruca üst kata, çatı güvertesindeki havuza götürmüştü.

Adil olmak gerekirse, hava sıcaktı, yılın zamanı için fazla sıcaktı ama havuza girmek istemesinin nedeninin bu olmadığını biliyordum.

"Bu muhteşem bir fikir." Gömleğini yere düşürdü ve dudağımı sertçe ısırdım. Lanet bir heykel gibi yontulmuş, elleri kemerine giderken donakalmış bir şekilde izledim.

"Yüzme malzemem yok."

"Biliyorum."

Uzun bir nefes verdim. O korkunç kıyafetlerini çıkarırken bacaklarımın arasında biriken nemi hissedebiliyordum. Bunun sonunun nereye varacağı sorusu yoktu.

"Cidden Nox. Yapamayız."

Pantolonunu kiremitlere indirdi. Bütün vücudum kasıldı.

İç çamaşırı sıkıydı, ereksiyonunu buna karşı zorluyordu.

"Beth, yakında senin tadına bakmazsam patlayacağım," diye homurdandı. "Ve bu biraz güç kaybetmekten daha tehlikeli. Sana ihtiyacım var."

"Seni incitmek istemiyorum."

Tanrım onu istiyordum. Bana gerçekten dokunmak üzere olabileceği fikri, tenimde ürpermelere neden oldu.

"Lanet havuza gir."

Hızlı bir hareketle iç çamaşırını indirdi. Onu görünce ağzımdan küçük bir inilti kaçtı ve sonra neredeyse kendi giysilerimi yırtıyordum. Beni izledi, vücudu o kadar gergindi ki kayadan yapılmış olabilirdi.

Çatıda hafif bir esinti esip göğüs uçlarımı sertleştirdi ve bacaklarım arasındaki ısı daha da yoğunlaştı.

Nox derin bir nefes aldı ve zarif bir hareketle havuza düştü. Onu takip ettim.

"Gel buraya." Sesinin pürüzsüz tınısı bir siren şarkısıydı, beni düşünmeden ona çekmeye yetiyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, nefesim daralıyordu.

Aslında bunu yapıyorduk.

Bunun ne kadar iyi hissettireceğini biliyordum ve temel bir ihtiyaçla birleşen beklenti midemi bulandırıyor.

"Dur," diye emretti.

Ondan yarım adım ötede yaptım. Yavaşça uzandı, ıslak parmağını göğüslerimin altında dolaştırdı ve parlak gözleriyle onları içinize çekti. Parmak uçlarını göğüs ucumun üzerinde gezdirdi ve sert bir şekilde nefes verdim.

Küçük bir adım daha yaklaştı. "Sana dediğimi yapacak mısın?"

Evet diyecektim ama bir şey beni durdurdu. Seks odasından görüntüler aklımdan geçti; beni masaya bağladılar, salıncakta tuttular, yatağın kenarından eğildiler, dizlerinin üzerine uzandılar...

"Neden sana dediğimi yapmıyorsun?" Sesim zar zor bir fısıltıydı ve kelimelere güven aşılama çalışarak omuzlarımı dikleştirdim. Eylem dikkatini yeniden göğüslerime çekti ve göz kapakları arzuyla kısıldı.

Başını eğdi, dudaklarını benimkilere değdirdi ve sonra alt dudağımı ısırdı.

Nefesim kesildi, kaslarım bu beklenmedik hisle kasıldı.

"Aklında ne var? Bana ne istediğini söyle. Benim adıma söyle," diye fısıldadı ıslak uzun saçlarıma, beni sıkıca kendine çekerken. Etime derin bir şekilde saplanan parmaklarının kavramasından

keyif aldım. Ereksiyonunu mideme bastırdım, sert ve kocamandı ve zihnimi boşaltacak kadar büyüktü.

Ona cevap verebilmek için boğazımı temizlemem gerekti. "Seni memnun etmek istiyorum."

Yüzüme bakabilecek kadar uzaklaştı. Gözlerinde arzu yandı.

Ona gözlerimi kırıştırdım, keşke dayanılmaz ayrıntılarla ortaya koyacak cesaretim olsaydı. Tıpkı benim için yapabileceği gibi, onu sadece sözlerim ve sesimle uçurumun eşiğine getirme yeteneğine sahip olduğumu. Ona gerçekten yapmak istediğim onca şeyden sadece "Seni tatmak istiyorum" oldu.

Dirseklerimden tutarak beni nazikçe geriye doğru yönlendirdi ve sırtım havuzun kenarındaki pürüzsüz karolara değene kadar suyu vücudumla ayırdı. Sert karolar ve sağlam vücudu arasında tamamen sıkıştığımda, kıcımı ellerinin arasına aldı ve oturmam için beni kaldırdı.

"Seni memnun etmek istediğimi söyledim," Dolgun dudakları sağ göğüs ucumun çevresine kapanmadan çıkmayı başardım. Konuşabilme yeteneğim bulanıklaştı ve dilini hassas tenimde gezdirdi, ağzının sıcaklığı etrafımda dönen soğuk havayla o kadar tezattı ki.

Ardından dişlerinin keskin kenarı geldi ve hem zevk hem de acı bir arada haykırdım.

Dudakları midemde aşağı iniyordu, her temastan bir duygu fışkırıyordu.

"Çok güzelsin," diye tısladı kalçalarımın ulaşarak onları yavaşça ayırırken.

"Hayır, lütfen," dedim, hem sözlerim hem de bedenimle yalvarırken, parmaklarım kalçalarımı kavrarken kollarına daldı. Arzuyla her tarafım ağrıyordu ve bana tepeden bakarken onu ne kadar istediğimi görebilmesi gerektiğini biliyordum.

"Ne için yalvarıyorsun, Beth?" Sözleri, vücudumdaki her uyarıyı daha da sıkılaştırdı, tıpkı bir ipin çekilmesi gibi.

"Sen."

"Özellikle mi?"

Dudakları benim sıcaklığıma değdi.

"Bu," yarı boğulmuştum.

"Söyle."

Kararlılığımı geri çektim ve bacaklarımı tekrar birleştirerek onu geri gitmeye zorladım.

Ona bakmadan önce güçlükle yutkundum. "Seni tatmak istiyorum."

Gözleri karardı, sonra geri adım attı. Suyu geri kaydım ve kalçalarımı kavradı ve bizi döndürürken beni kaldırdı, aç, kara gözleri hala benimkilere kilitlenmişti. Sırtı havuz kenarına gelecek şekilde yer değiştirdikten sonra beni tekrar yere bıraktı.

Yavaşça kendini sudan çıkardı. Görkemli derisi görüş alanıma girdiğinde, ağzımı sokmak istediğim her kıvrımını, her kasını, su ile ıslanmış her santimini yeniden öğrendim. Ben de bunu istiyordum. Bende uyandırdığı şeyin bir zerresini bile ona ilham edebilmem için onu ağzıma almıştım.

Onu görünce sesli bir şekilde inledim. Uzun aleti, karın kaslarının düzlemlerine karşı dimdik duruyordu ve onun görüntüsünü içime çekerken kendimi kaybederken zihnim yine boşaldı.

Sesi beni düşlerimden sıyırdı. "Benim için planların mı vardı?"

Başımı salladım. Aniden gergindim, uzandım ve elimi onun boyuna doladım. Tutuşum altında derisi kızardı ve sıcaktı ve kendi arzum dizlerimi zayıflattı.

"Beni tatmak istedin," dedi yukarıdan, sesi alçak ve inanılmaz derecede seksiydi. İçimde bir güven kabardı.

Eğildim ve dudaklarımı aletin esmer başının çevresine kenetledim. Kolumda hafifçe sarsıldı ama ben hareket etmeye başlayınca durdu. Eli ıslak saçlarıma kaydı ve bukleleri sertçe avucunun içine aldı.

"Durma." Sözlere bir rica ve bir emirdi.

Ağzımı ona doladım, onu gırtlığımın arkasına doğru daha derine çektim. İnlemesi beni tahrik etti ve karışıma biraz daha emme ekleme cesareti verdi.

Bana ne kadar çok tepki verirse, vücudum o kadar çok ısınıyor, sıvı ihtiyacı bacaklarımın arasında daha da fazla birikiyordu.

Benimle birlikte hareket etmeye başladı ve artık kimin sorumlu olduğunu anlayamıyordum. Bir eli saçımın arkasında, başımı yönlendirirken ve diğer eli yanağımı kavrayarak ağzımı nazikçe becerdi, asla boğazımın arkasından öteye gitmedi. Ona karşı yutkundum, onu daha derine çekmeye, daha sert tutmaya, daha uzun sürmeye çalıştım ama sertleştirmeye çalıştığım dokunuşu yumuşatmaya devam etti.

Parmakları yüzümde sıkılaştı ve yavaşça ağzımı ondan çektim. Çabalarımın ve eklemelerinden çenem ağrıyordu ama umurumda değildi. Duruşumu ve ellerimi onu tam tabanından kavrayacak şekilde yeniden ayarladığımda, onu tekrar ağzıma almak için aşağı indim. Bu sefer, tüm boyunu boğazımın arkasından aşağı sürüklemeye kararlıydım.

Sakin ol, diye fısıldadı, parmakları hâlâ ıslak saçlarımda dolaşıyordu. Ama kolay gitmek istemedim. Benim için kuduz olmasını istedim.

Dilimi kullanarak, dişlerimin tepesine sürtünerek, hatta ellerimi dudaklarım boyunca uzattığımda daha güçlü emdim. Onu daha sert tutacak kadar açmam uzun sürmedi, aletin küt ucu gırtlığımın arkasına çarptı. İlk kez yutmayı başardığımda boğuk bir iç çekti ve refleks olarak geri çekildi ama gitmesine izin vermeyecektim.

İçimde bir heyecan kalp atışı kök salmıştı ve onu her şeyden çok içimde istiyordum. Ama bu... bu onun içindi ve şu ana kadar bana verdiği zevk içindi.

Onu tekrar sert bir şekilde aşığı çektim, boyunu boğıazımın arkasına çekmek için bir kez daha yutkundum. Eli saçımnda kasıldı ve ardından gelen sıcak jeti takip etti. Boğıazımın arkasını doldurdu ve refleksle yutkundum, onun zevkini ve varsayılan olarak kendiminkini genişlettim. Bana karşı titremesi durduğunda parmaklarını nazıkçe saçlarımdan çekti ve ardından beni çekmek için iki eliyle yanaklarımı avuçladı.

"Siktir," diye tısladı.

Nefes nefese ona baktım. Gözleri vahşiydi, aleti hâlâ sertti ve zonkluyordu.

Havuza girdi, kollarını sıkıca bana doladı. Ağırılığını alıp içgüdüsel olarak bacaklarımı etrafına sararken bacaklarımı suda kaldırdım. Islaklığını üzerinde hissedince homurdandı. Dudakları benimkilerle buluştu ve beni öptüğünde, görüntüler kafamda patladı. Az önce ona verdiğim zevkin her damlası içime hücum etti ve ne yaptığımı bile anlamadan onun etrafında dönüyor, gergin ereksiyonunun erimiş çekirdeğimle buluşmasına izin vermeye çalışıyordum.

Sonunda doğru noktaya geldiğimde, onu girişimde hissedince, beni daha sert öptü.

"Kontrol sende," dedi dudaklarıma doğru.

Onun üzerine çöktüm, bacaklarım onu sıkıca kavradı.

Derin bir nefes verdi, beni göğsüne doğru çekti ve bir elini kıcıımı avuçlamak için aşığı doğru hareket ettirdi.

Yavaşça beni kaldırdı.

Ben onun için yaratılmışım. Vücudumdaki her sinir ucundan mükemmel bir zevk fırlarken, kafamdaki tek düşünce buydu.

Beni önce yavaşça, sonra daha hızlı bir şekilde yukarı ve aşığı zıplattı. Ona o kadar sıkı sarıldım ki, klitorisim poposuna sürtündü ve sanki hiç yokmuş gibi gelen bir sürede, zevk yoğunlaştı, merkezimde düğümlendi.

Onu daha sert öptüm ve tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Tüm bastırılmış ihtiyaç taşı ve zevk bir gelgit dalgasıyla içimi yırtarken tüm vücudum ona karşı sarsıldı. Orgazmım onu tetikledi ve bana sıkıca bastırırken, beni sımsıkı kavrayarak ve kalçalarını benimkine sürterek seğirdiğini hissettim.

"Beth," dedi, biz nefes nefese kalırken dudakları hâlâ benden öpücükler kapıyordu.

"Hayır."

Elini çenemden, saçlarımdan geçirdi ve bana bakmam için beni geri çekti.

"Sen Benimsin."

"Ben seninim."

ONBİR

BETH

Ertesi sabah, bir akıllı telefon zil sesinin tiz sesi beni günlerdir gördüğüm en iyi uykudan uyandırdı.

"Senin," diye mırıldandığını duydum Nox, pelüş yatakta kolunu sıkıca bana dolamıştı. Karanlıkta telefonumu aradım. Elimi sıkıca kavradım ve ekrana sersemlemiş bir şekilde baktım. saat yediydi

"Mal?"

"Sabah. Dinle, Güney Amerika'daki arkadaşım bir şey buldu. Bulunduğu yerde geç oldu ama şimdi yatmadan önce bir görüntülü arama yapıp size durumu açıklayabilir. Müsait misin?"

Anında uyandım. "Bana beş dakika ver."

Nox'un laptop ekranına bakarken kıpırdanmadan duramadım. Ümitlenmemek için çaresizce çabalıyordum ama bu çok zordu. Ailem hakkında daha çok şey öğrenmeyi o kadar çok istiyordum ki, onlar burada yokken, bu kesinlikle elimdeki en iyi şanstı. Ama o kadar zamandır onları ararken ailem hakkında bilgi eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramaya acı verici bir şekilde alışmıştım ve kendimi o çok tanıdık mide bulantısı hissine bir kez daha hazırlamaya hevesli değildim. .

Tanrıya şükür Behemoth önceki gece hakkında hiçbir soru sormamıştı ve şimdi yerde oturmuş ona verdiğim Weetabix'i dağınık bir şekilde çiğniyordu.

Görüntülü arama uygulaması hayata geçtiğinde, hızla cevap düğmesine basarak dik oturdum. Nox uzandı ve elini dizimin üzerine kapattı.

"Patron, Leydi Patron," Malc ikimizi de başıyla onayladı. "Bu Nina." Ekranda üçüncü bir kutu belirdi ve parlak renkli bir fular giymiş, çarpıcı bir kadın bize neşeyle el salladı.

"Sana iyi günler," dedi.

"Merhaba," gergin bir şekilde gülümsedim. Nox bir elini kaldırdı.

Malc, "Nina'nın söyleyeceği her şeyi aktarmaya çalışmaktansa, onu yatıştırmanın daha kolay olacağını düşündüm," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim sinirlerimin sesime hakim olamayarak. "Ne buldun?"

"Birincisi, kesinlikle melek DNA'sı."

Biraz nefesim kesildi. Nox bunun en olası senaryo olduğuna inanmıştı ama onaylanması yine de gerçeküstüydü.

"Ebevyenlerinin adları neler?" Nina bana sordu.

"George ve Gloria." Başını sallayarak not defterine bir şeyler karaladı.

"Ailenden sadece birinin melek olduğuna inanıyorum ve kan tahlili bunun muhtemelen erkek tarafı olduğunu gösteriyor."

"Baba." Sözüm fısıltı gibi çıktı ve boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Annemle babam bana her zaman tuhaf bir eşleşme gibi görünmüştü, annem çok katı, dikkatli ve ciddiydi ve babam çok iyimser, neşeli ve duyarlıydı. Hangisinin gerçek bir melek olduğunu tahmin etmem gerekseydi, babamı seçer miydim emin değildim ama düşündüğümde, o benim için tüm hayatım boyunca bir melek olmuştu. Yıllarca onu özlemek beni bunaltmakla tehdit etti ve gözlerimin arkaları karıncalandı.

Nina bana sıcak bir şekilde baktı. "Evet. Ve onun nasıl bir melek olduğunu anlamama yetecek kadar iz vardı."

"Bir Aziz," diye soludum.

Başını salladı. "Evet. Gücü ya Umut'tur ya da Neşe'dir. Her iki büyüünün imzası çok benzer, bu yüzden hangisi olduğundan emin olamıyorum."

Anılar zihnimde dizginsiz bir şekilde yuvarlanırken bir gözyaşı döküldü. Sanki bir ömür boyu edindiğim deneyim,

sonsuz dek biliyormuşum gibi hissettiğim bir şeye dönüşüyordu.

Her zaman çevresindeki insanların duygusal kuyusunu yeniden doldurmuş ve başarısız olanlara bitmek bilmeyen cesaretler sunmuştu. Özellikle ben. Babam asla kimseden vazgeçmedi.

Nox elimi sertçe sıktı ama bir şey söylemedi. Nina bana gülümsemeye devam etti. "Onu özleyiyor olmalısın."

Tek yapabildiğim ona başımı sallamaktı, boğazım bir hıçkırık kaçmadan konuşamayacak kadar gergindi.

Ailemi bulmaya daha yakın değildim ve hayatta olup olmadıklarına dair daha fazla bilgim yoktu. Ancak zayıflatıcı duygunun gömüldüğü yerden yıllarca süren keder fışkırıyordu. Tüm çocukluğum, gençliğim, tüm o yıllarım ailemle geçti ve bana babamın bir melek olduğunu hiç söylemediler. İnsanları mutlu eden ya da onlara umut veren İlahi büyüye sahip bir Azizdi.

Onunla şiddetle gurur duyuyordum ve aynı zamanda tamamen ihanete uğramış hissediyordum ve ortaya çıkan kafa karışıklığı, dizüstü bilgisayardaki yüzlere konsantre olmamı imkansız hale getiriyordu.

"Patron, Nina bir yerlerde o sembole de yardımcı olabilecek bir kitabı olabileceğini düşünüyor," diyordu Malc. Bulanık gözlerle ona odaklanmaya çalıştım.

"Evet, bir kısmını tanıyorum. Bunun kara büyü olduğuna inanıyorum ve canavarların kontrolüyle ilgili olduğunu düşünüyorum."

Nox yanımda kaskatı kesildi. "Birisi Hellhounds'u bu şekilde kontrol ediyor olabilir mi?"

Nina düşünceli göründü, sonra başını salladı. "Evet. Bu kesin bir olasılık. Bu çok eski bir sembol ve eğer Cehennemden gelen vahşi bir yaratığı kontrol etmek için kullanılıyorsa, o zaman ciddi bir şekilde kara büyü ile aşılanmış olmalı."

"Bunu kim yapabilir?" diye sordu.

Nox, "Madaleine bunu yapabilirirdi," diye mırıldandı.

"Bir şeyler ters giderse bir Cehennem Tazısı ona saldırabilir mi?"

"Belki," dedi Nina. "Kitaplarıma bakıp sembolün Hellhounds'la bağlantılı olup olmadığını teyit edeceğim. Ya Beth?"

Ekranda ona göz kırptım. "Evet?"

"Göksel büyü güçlüdür. Ya da en azından eskiden öyleydi. Ailenin hala hayatta olma ihtimali çok yüksek. Hope and Joy'u bastırmak çok zaman alıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Gülümseyen yüzü ekrandan kayboldu, Nox, Malc'a teşekkür etti ve dizüstü bilgisayarın kapağını kapattı. Ama hareketi zorlukla kaydettim. Sözleri tekrar tekrar kafamda dönüyordu ve kalbim göğsümde atmaya başladı. Kafamda bir düşünce şekilleniyordu, çarkların tam olması gereken yere oturmadan önce dönmesi, dönmesi, dönmesi gibi bir his.

Göksel büyü güçlüdür. Ya da en azından eskiden öyleydi.

Başımı çevirdiğimde elim hafifçe titriyordu. "Nox, ailem beş yıl önce kayboldu ve şimdi onlardan birinin Aziz olduğunu biliyoruz." Tarif edilemez bir duyguyla dolu gözleri benimkilere kilitlendi. "Ya Aziz büyüünün bu *azalmasının bir parçasıysalar?* Ya biri onları aldıysa?"

Nox bana baktı. "Birinin melekleri kaçırdığını mı söylüyorsun?"

"Bu mümkün mü?"

"Son derece güçlü olmaları gerekirdi. Melekleri kaçırmak hiç de kolay olmayacaktı."

"Madaleine'i öldürmek kolay bir iş değil ama birileri öldürdü!" itiraz ettim Yüzü gerildi ve ne düşündüğünü anladım. "Eğer

melekleri kaçırabiliyorlarsa, muhtemelen onları da öldürebilirler." Bunu söylerken kendimi hasta hissettim.

"Belki. Ama Madaleine'in cesedini bulduk. Bildiğim kadarıyla, yıllar boyunca hiçbir Aziz ölü bulunmadı. Onlar sadece yavaş yavaş... güçleri ve mevcudiyetleri azaldı." Sesi düşünceli bir hal aldı ve başparmağı güven verircesine koluma dokundu.

"Biri neden iyi melekleri kaçırsın ki?" sessizce sordum Haklı olmak isteyip istemediğimi bilmiyordum ama hissettiğim kesinliği değiştiremedim. Çok anlamlıydı. Bunların hepsi tesadüf olamazdı.

"Ya dünyayı daha mutsuz bir yer yapmak için ya da daha özel bir şeye hazırlık için."

"Ne gibi?"

Nox konuşmadan önce uzun bir süre düşündü. "Koğuş, günahkarların sayısındaki artışın suçunu benim cezayı vermememe bağladı. Ya günahkarlardaki artış aslında Sevinç, Dürüstlük, Nezaket ve Azizlerin dünyaya getirdiği diğer Cennetsel büyülerin kaybından kaynaklanıyorsa? Ya bunun arkasında savaştığımız bu görünmez düşman varsa?"

"Seni kötü göstermek için Azizleri mi kaçırıyorlar? Bunu kim yapar?"

"Beni iktidardan uzaklaştırmak isteyen biri. Michael ve Gabriel, insan dünyasının günaha dönüşmesinden benim sorumlu olduğuma inanırlarsa, o zaman gücümü benden almak için gerekçeleri olur. Ve bunu yapabilen tek canlılar onlar."

"Neden seni öldürmüyoruz? Ward'ın bunu onlar için yapmasını sağlamak için neden yıllarca insanları kaçırıyorsunuz?"

"Siyaset. Beni öldürmek, hatta bana doğrudan saldırmak bile bir savaş başlatırdı. Ben, şimdiye kadar yaratılmış en ölümcül varlıklardan biri olan Examinus'un değerli evcil hayvanıyım." Konuşurken gölgeler gözlerini doldurdu, içinden nefret sızıyordu. Bu öfke, erkek kardeşlerinden yaydığı ve tüm

vücudumu ısıtmasına neden olan karanlık güce benzemiyordu. Bakışlarını kaçırmama neden olacak kadar derin ve karanlık bir şeydi.

Uzun bir nefes verdim. "O zaman ne değişti? Bunun doğru olduğunu ve birinin Azizleri kaçırmak ve sizi suçlayarak sizi alaşağı etmek için yıllarca ağır ağır çalıştığını varsayarsak, şimdi neden birdenbire kitabı ve sayfaları çalsın?"

"Sen."

Yoğun bakışlarını tekrar bulduğumda midem kasıldı.

"Artık gücümü geri kazanmak ve lanetimi kaldırmak için çok iyi bir nedenim var. Ve tam gücümle güçten düşürmek çok ama çok daha zor olurdu. Saldırganımın artık zaman lüksü yok."

Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu doğru olabilir mi? Ailem Nox'a karşı bir komplonun parçası olarak alınmış olabilir mi?

Yoksa ben çok ama çok yanıltım ve onlar beş yıl önce bir araba kazasında öldüler ve bir daha bulunamadılar mı?

Gözlerimin arkasının yeniden yandığını hissettim, duygu beni alt etmekle tehdit ediyordu. "Nox, biraz zamana ihtiyacım var. Sadece, bilirsin, bunu halletmek için. Gözlerinde tanımadığım bir şey vardı ama en yakın tahminim endişeydi. Examinus'un konusu mu, ona karşı bir komplo olabileceğinin farkına varmak mı, yoksa sadece kendi duygularım mı buna neden oluyordu, bilmiyordum. "Açıklaması zor ama ailem için yas tutmak uzun zamandır içinde bulunduğum bir süreç. Bu bir nevi... benim. Kendi yerimde olup Francis'i görmem gerekiyor. Beni daha iyi hissettirmedeğin için değil - sen - ben sadece-"

Sözümü kesti, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sözlerimi durdurdu ve içimi bir rahatlatma kapladı. "Anladım."

"Teşekkür ederim."

ON İKİ

NOX

Beth ve küçük Cehennem keçisinin Claude'un arabasına doğru gidişini izledim, o uzaklaştıkça içimde yükselen bir huzursuzluk duygusu vardı.

Bana kalsa, yanımdan bir adımdan fazla uzaklaşmasına izin vermezdim. Ama böyle olamazdı. Kendi mutluluğumdan çok, Beth'in olması gereken kişi olmasını istiyordum. Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Kendi şirketini, kendi düşüncelerini kucaklamasına ihtiyacım vardı. Sonunda, kendisiyle birlikte taşıdık ı tüm boktan şüphe ve acıyı ortadan kaldıracak kadar kendini sevecek ve ona g venecekti.

Acı çektiği düşüncesi içimde bir öfke kıvılcımı oluşmasına neden oldu ve kapıyı çarparak kapattım.

Ailesini bulmamız gerekiyordu. Hayatta olup olmadıklarını bilmesi gerekiyordu. Ve burada olacaktım. Onunla tek başına uğraşmayacaktı. Bu sefer değil.

Aşağıya spor salonuna indim.

Babası bir Azizdi.

İroni bende kaybolmadı. Lanet olası bir Aziz. şeytanın sevebileceği tek kadın, bir Umut ya da Neşe meleğinin ürünüydü. Kendi gücümün gerçek antitezi.

Yine de o bir melek değildi. O iyi, kibar ve  zveriliydi ama yozlaşmaya meyilliydi.

Amacım onu bozmak değildi ama Cehennem... Cehennem onu parça parça yok edecekti.

Beth  l ml yd  ve bir Aziz'in büyüsüyle büyümüştü. İnkâr etmek yoktu. Cehenneme dönmek zorunda kalsam benimle gelemezdi.

Sonsuz kahrolası hayatımı birlikte geçirebileceğim tek kadın ve o benim yanımda olamaz. Öfke kaslarımı şişirirken tenimin ısındık ını hissettim.

Gömleğimi yırttım ve ağırlık sehпасına uzandım ve aklıma hoş olmayan bir düşünce geldi.

Lanet.

Ya Beth'in lanete karşı koyabilmesinin ve bedenimin fiziksel olarak ona bu şekilde tepki vermesinin *nedeni* , onun sınırların çok dışında olmasıysa? Examinus'un beni becermek için kullandığı sihire işlenmiş başka bir acımasız numara olabilir mi?

Ya onun hakkında hissettiklerim Examinus'un cezasının bir parçasıysa? Ya lanetin kendisi beni her zaman bir Aziz'in soyuna aşık edecekse? Ya beni seks yoluyla öldürecek ya da gücüm geri geldikten sonra benimle yaşayamayacakları için beni kırık ve yalnız bırakacak biri? Acımasız bir cezaydı.

Ağırlıklarla dolu halteri kaldırırken hırladım ve pazılarımda tatmin edici bir ağrının yandığını hissettim.

Beth'e karşı hislerim gerçektir, lanetin bir parçası değildi. Olmak zorundaydılar.

değil mi?

"Lanet olası Examinus," diye tısladım, halteri geri indirirken. "Kibirli, zalim, pislik tanrı."

Kafamdan bir kıkırdama geçti ve donup kaldım. "*Benim adımı söyle ufaklık, seni duyabilirim.*"

Examinus'un sesi kafatasıma saplanan bir bıçak gibiydi, keskin ve acı vericiydi.

"Kafamdan çık."

"*Benimle cehennemde ziyaret etmeyi mi tercih edersin?*"

"Çünkü geçen sefer çok iyi gitti," diye tükürdüm, halterimin altına eğilip doğruldum.

"*Sen zayıfsın, Lucifer. Kız seni zayıflatıyor.*"

"Lanetimi kaldır, ben de günahları geri alacağım."

"*Yalanlar.*"

"Bu kadar zayıf olmazsam onları geri alabilirim. Laneti kaldırın."

"Arzularınıza defalarca boyun eğmeseydiniz bu kadar zayıf olmazdınız. Zihin zayıf, beden zayıf."

"Neden o? Bu senin işin miydi?"

Öyle olsaydı sana söylemezdim Lucifer. Zevk için kendinizi öldürün ya da tam gücünüze geri dönün ve yapabileceğiniz gerçek ihtişamın tadını çıkararak hayatınızı yaşayın. Bunlar senin seçeneklerin."

Beth'in sözleri, tanrıyla pazarlık etmeye çalışmam konusundaki ısrarı, hüsrانımı delip geçti. "Cehennemde yaşamak, pisliklerle sonsuz saatler geçirmek istemediğimi biliyorsun. Yaşamak için başka bir yol bulmama yardım edersen, tam olarak istediğin gibi yapacağım.

Beynimden bir kahkaha daha geçti. "Kızla yaşamamanın bir yolu mu? Ondan ayrı kalmak istemiyorsun."

"Cehennemde yaşamak istemiyorum," diye tekrarladım. Tıpkı yetmiş yıl önce yapmadığım gibi. Bu değişmedi."

Burada seninle yaşayabilir.

"Hayır."

"Onu senin için başka bir şeye çevireceğim - elbette bir Cehennem yaratığına. Belki bir iblis?"

Korku beni saniyeler içinde ayağa kaldırdı, kanatlarım davetsizce omuzlarımdan fırlarken tenimde alevler yanıyordu. "Sen buna cüret ediyorsun-"

Acı içimi parçaladı ve iki büklüm oldum, kanatlarım savunmacı bir şekilde etrafımda kıvrıldı ama ıstırabı dışarıda tutamadım.

"İstediğimi yapmaya cesaret edebilirim, Lucifer. Gücünü geri al ve cehenneme dön. Yoksa küçük ölümlüyü kendi kişisel evcil hayvanım olan iblise çevireceğim."

ON ÜÇ

BETH

"Lavender Oaks, lütfen Claude," dedim Behemoth'un arabanın arka koltuğuna oturmasına yardım ederken.

"Biliyor musun, bu araca binmek çok onursuz, ama bir kez bindiğimde bunun bir Cehennem Canavarı için oldukça uygun olduğunu düşünüyorum," dedi bana. "Nereye gidiyoruz?"

"En iyi arkadaşımı görmek için. Ona ne öğrendiğimi söylemeliyim ki bu konuda ne hissettiğimi anlayabileyim."

Keçi tüylü başını yana eğdi. "Bu konuda ne hissediyorsun? Babanı kaçıran ve onların üzerine cehennemi salan o lanet olası çocuğu bulmalısın, değil mi?"

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Sonra böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Annemle babamın kaçırıldığını mı düşünüyorsun?"

"Duyduğuma göre, bunun olası görüldüğünü düşünüyorum. Muhtemel olmayan şey sen ve Lucifer'siniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir Aziz'in çocuğusun. O, Düşmüşlerin Efendisidir. Bu kötü bir maç."

Midemde var olana yeni bir hastalık hissi katıldı. "Kötü bir eşleşme," diye tekrarladım. Nox'un gözlerindeki bakış bu muydu? Bir Aziz'in evladını sevemez mi? Öpücüğü aksini söylüyordu ama bu bakışı daha önce hiç görmemiştim.

"Onun gücünün zıttını temsil ediyorsun."

"Ben melek değilim," dedim, o kadar ısrarla kendime şaşırdım. "Babamın gücünün hiçbirine sahip değilim."

Baba dediğimde sözlerim duraksadı , onun anısı bir kez daha içime çarptı.

"Ailenin bunu öğrendiğine neden üzülüyorsun?"

"Pek çok neden. Benden çok şey sakladılar. Onları özledim. Bana yalan söyledikleri için onlara kızgınım. Onları tekrar görmek için can atıyorum." Yanağımdan yeni yaşlar süzüldü ve

dişlerimi gıcırdattım. "Umarım acı çekmezler veya daha kötüsü olmazlar."

Behemoth, beni değerlendirek başını diğer yöne salladı. Kulağa karmaşık geliyor. Cehennem keçilerinin bu tür çelişkili duyguları yönetmek zorunda kalmamasına sevindim."

"Evet."

"Ama üzülmemelisin. Senin yanında Cehennemin Efendisi var. Kayıp anne babanı bulmana ya da düşmanlarını yenmene bu kadar yardımcı olabilecek başka bir varlık yok." Bir anlamı vardı. "Ve eğer haklıysan, o zaman aynı düşmanı arıyorsun. Hangisi daha iyi." Başka bir iyi nokta. Keçinin bu kadar mantıklı konuşabileceğini kim bilebilirdi?

Aslında, araba Londra trafiğinden Wimbledon'a doğru hızla geçerken, bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, o kadar mantıklı geliyordu. Annemle babamın Nox'u iktidardan uzaklaştırmak isteyen aynı kişi tarafından kaçırıldığı konusunda haklıysak, o zaman ilk kez onların ortadan kaybolmasıyla ilgili gerçekten bir ipucu bulmuştum. Daha da iyisi, zaten peşinde olduğumuz bir ipucuydu.

Behemoth haklıydı. üzülmemeliyim Bu, ortadan kaybolduklarından beri ailem hakkında aldığım en güzel haberdirdi.

Neredeyse heyecanlı bir kararlılık beni pençesine almaya başladı ve göğsümdeki şiddetli, cesur ve cüretkar ısı yayılırken gözyaşlarım tamamen kurudu.

Nox ve ben birlikte bunun arkasında kimin olduğunu öğrenecek ve küçük Cehennem keçisinin çok kısa ve öz bir şekilde ifade ettiği gibi, düşmanımızı yenecektik.

"Tatlım, seni korkutmak istemem ama sanırım misafirin var." Francis koltuğunda dimdik oturdu, gözleri iri iri açılmış ve

ayaklarıma sabitlenmişti. Yanımda koşan Behemoth'a, sonra tekrar Francis'e baktım.

"Onu görebiliyor musun?" Heyecan içimden geçti. Rory gerçekten arkadaşım için Peçe'yi kaldırmış mıydı?

"Ondan kastın altın boynuzlu siyah bir keçiyse, o zaman evet." Sözleri temkinliydi ve sandalyesinden kalkmak için çırpınıyordu.

"Evet! Bu Behemoth'tu. O bir Cehennem keçisi."

Francis hareket etmeyi bıraktı. Cehennem keçisi mi? Yani... Sihirli bir şey görebildiğimi mi söylüyorsun?

Başımı sallarken sııttım. "Rory dışarıda, onu da görebilmelisin."

Ellerini birbirine çırparken küçük bir çığlık attı ve huzurevinin dinlenme odasındaki diğer müşterilerin kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Haydi."

Bahçelere doğru yol aldık. Rory'yi arabadan aradım ve ona çalışıp çalışamayacağımızı sordum. Şimdi taze enerji içimden akıyordu, hüznümün tortusu yerini yakıcı bir huzursuzluğa bırakmıştı ve tam da ihtiyacım olan şey bir idman seansıydı.

"Demek cehennemdensin? Bu nasıl bir şey? Sıcak mı? Ve lav dolu? Ve canavarlar? Ne kadar süredir buradasın?" Francis, her zamankinden biraz daha zarif bir şekilde zıplayan ve ona her cevap verdiğinde tüylü başını sallayan Behemoth'a bir dizi soru yöneltiyordu.

İlgiyi seviyordu.

Cevaplarını dinlemekten kendimi alıkoymaya çalışırken, neden ona bu kadar çok şey sormadığımı fark ettim. *Cehennem hakkında bir şey bilmek istemiyordum. Aşık olduğum adamın kahrolası*

şeytan olduğu ve onunla birlikte olmanın cehennemde yaşamak anlamına geldiği gerçeğinden kaçıyordum.

"Babam bir Umut ya da Neşe meleğiydi," dedim aniden, Behemoth'un eleştirisini yarıda keserek.

Francis az önce bahçedeki banka oturdu ve bana baktı. "Umut mu Sevinç mi?"

"Evet."

"Baban bir Aziz miydi?" Rory'nin sesiyle döndüm. Yoga pantolonu ve kısa bir üst giymiş olarak bize doğru geliyordu.

Francis ciyakladı, sonra sırasından fırlayarak elini uzattı. "Merhaba!"

Rory kaşlarını çattı, başını yana eğdi, içini çekti ve onun elini tuttu. "Merhaba."

"Onun için Peçe'yi kaldırdığın için teşekkürler," dedim.

Rory omuz silkti. "Her neyse."

Francis, "Bir günde bir peri ve bir Cehennem keçisi," diye neşeyle gülümsedi.

"Seni Afrodit Kulübü'ne geri götürene ve oradaki tüm büyücüleri görene kadar bekle," diye dalga geçtim.

Yüzü aydınlandı ve anında sözlerimden pişman oldum. Aslında onu almamı sağlayacaktı. "Beth, küçük altın kanatların olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Onlar Nox'un gücünden."

Ah, seks gücü mü?

Rory ve Behemoth bana bakarken kızardım. "Evet," diye tısladım ona.

Babanın bir Umut ya da Neşe meleği olması hakkında ne düşünüyor? Bu onun gücünden biraz farklı, değil mi?"

Rory homurdandı. "Azizler ve Düşmüşler, muz ve domuz pastırması gibidir. Birlikte *gitmezler*."

Sözlerine karşı bir anlık öfke hissettim, biri Nox'u önerdiğinde ve ben birlikte olamadığımda hissettiğim duygunun aynısı.

"Babam melek, ben değil. Her neyse, Nox ve babam çok iyi anlaşırdı."

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Katı, Katolik annem şeytanla seviştiğimi bilse muhtemelen bayılırdı. Onun o şeytani gülümsemesine bir bakarsan, bokunu kaybederdi. Babam ise herkesi severdi.

Hala bir yerlerde hayatta olduklarına ve bir gün Nox ile gerçekten tanışabileceklerine dair şiddetli bir umut içimi doldurdu. *Umut* _ Duygunun kendisi içimde yeni bir şeyi ateşledi. Babamın bir Umut meleği olması bana Joy'dan daha olası göründü. Bana melek gücünü vermemiş olabilir, ama beni bolca umutla büyütmüştü ve ben de bunu ilk kez gerçekten anlıyormuşum gibi hissettim.

Rory ve Francis arasında baktım. "Birinin yıllardır bu dünyadan iyi melekleri uzaklaştırdığını düşünüyoruz. Belki de *Nox'un* dünyadaki iyi ve kötü arasındaki dengesizliğe neden olduğunu göstermek için."

Rory kaşlarını kaldırdı, dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Biliyor musun, bu mantıklı olabilir."

Başımı salladım. "Ailem beş yıl önce kayboldu."

"Eğer bir insansa anneni neden aldılar?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Annemin yarım kalmış bir iş olabileceği korkusu içimi doldurdu ve yeni kararlılığıma sarılarak bu düşünceden sıyrıldım. "Ama bu, Nox'un gücünü geri almasını kimin engellemeye çalıştığını öğrenirsek, ailemi de bulabiliriz anlamına geliyor."

"Yeni ipularınız var mı?"

"Burada sadece Behemoth var. Doğruyu söylediğimize ve benim iyi bir insan olduğuma karar verirse, o zaman kitabı bulmaya bir adım daha yaklaşırız."

"O nasıl?"

Francis'e Doğa Tarihi Müzesi gezimizi, nasıl bir Cehennem keçisi aldığımı ve Madaleine'in cinayetini anlattım.

Ah vur. Bu işler karışıyor gibi görünüyor," dedi.

"Evet. Ve hâlâ Kıskançlık ya da Gurur hakkında hiçbir ipucumuz yok.

Francis içini çekti ve Behemoth'a baktı. "Beth'e yardımcı olabilecek bir şey biliyor musun?"

Keçi ona göz kırptı. "Yardım etmek için burada değilim."

"Kaba."

diye cıvıldadı. "Ben kaba değilim. Ben muhteşem bir Cehennem Canavarıyım."

"Hala kaba olabilirsin."

Francis, diye sözünü kestim. "Lütfen onu üzme. Benden hoşlanmasına ihtiyacım var, unuttun mu?"

Kollarını kavuşturdu ve keçiye yandan bir bakış attı. "İyi. Ne kadar muhteşem olduğun için, yorumu geri çekeceğim."

Behemoth yanındaki banka atladı ve şaşkınlıkla sarsıldı. "Eğer bilmen gerekiyorsa, bir süredir taşların içindeyim. Kullanımını çok az biliyorum. Fikirlerim var ama onları paylaşmamam gerekiyor."

"Neden olmasın?"

"Onlar metresim için ve sadece onun için." Sesinde gurur vardı ve ben de küçük keçiye yumuşatma fırsatını değerlendirdim.

"O da çok muhteşem," dedim.

Altın boynuzlarını salladı. "Ve güçlü."

"Diğer günahların nerede olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi ve ardından gözlerini kıstı. "Muhtemelen bunu söylememem gerekiyordu."

Francis uzandı ve başını okşadı. Bir an dondu, kürkündeki altın benekler tuhaf bir parıltıyla parladı. Francis de yüzünde korku dolu bir ifadeyle donakaldı.

Elini tereddütle tekrar hareket ettirdiğinde, Behemoth rahatladı ve parıltı soldu. "Bana dokunmana izin vereceğim ama önce bunu istemenin genel bir nezaket olduğunu bilmelisin."

Francis onu okşamaya devam etti ve ona daha da yaklaştı. "Anladın," dedi.

Enerjim bitmeden önce Rory ve ben yaklaşık bir saat tartıştık. Hayal kırıklıklarımı fiziksel bir şeye yoğunlaştırmak iyi hissettirdi.

Ben de iyileşiyordum, Rory'yi başladığımızdan daha fazla darbede gafil avlıyordum. Alıştırmanın mükemmelleştirdiği eski atasözünün doğru olduğunu tahmin ettim. Her gün saatlerimi koyarsam, sonunda kendimi savunabilirdim. En azından insanlardan. Sihirli bir düşman hala beni aşabilirdi.

Göğsümdeki sıcaklık arttı ve kaşlarımı çattım. Bana orada olduğunu mu hatırlatıyordu?

"Behemoth, taşın ne tür bir büyüyü güçlendirecek?"

"Herhangi bir Cehennem büyü," diye yanıtladı uykulu bir sesle. Francis şimdi onun çenesinin altını ovuşturuyordu ve gözleri yarı kapalıydı.

"Cehennem büyü nasıl bir büyü?"

"Her türlü var ama en yaygın olanı ateş."

"Rory, sence ateş büyü kullanabilir miyim?"

Kanatlarıma baktı, sonra omuz silkti. "Belki. Yine de Nox'a sormanız gerekecek. Ateşim yok, bu yüzden sana yardım edemem."

Claude huzurevinin önünde bizi bekliyordu. Francis küçük bir gıcirtı sesi çıkardı ve o yürürken daha dik bir şekilde ayağa kalktı. "İşte iri yarı bir sürücü," diye fısıldadı bana yüksek sesle.

Claude'u iri yarı olarak tanımlamazdım ama onun kadar yaşlı biri için iyi gidiyordu. Ve şefkatli gözleri vardı.

"İyi günler," dedi, yanına vardığımızda, şapkasını devirerek.

"Ve sana iyi günler!" diye haykırdı. Claude ona doğru atılıp yanağını öptüğünde biraz korkmuş görünüyordu.

Yakında görüşürüz Francis. Unutma, evde büyülü bir şey görürsen tepki verme" dedim.

"Anladım. Tepki verme."

Rory başını salladı. "Eğer yaparsan, beni kovdurursun."

Francis ona şaşkın bir bakış attı. "Bana bu kadar nazik davrandığında bunu istemezdim. Yemin ederim, ne tür bir büyülü canavar görürsem göreyim, şimdiye kadar gördüğün en iyi poker suratını yapacağım."

"Huzurevinde sihirli canavarlar olduğunu sanmıyorum."

"Bu senin düşüncen. Ethel'in büyülü bir canavar olduğuna bahse girerim.

Ethel sadece kızgın.

"Hayır. Bekle. Oraya geri döneceğim ve o kürkle kaplanacak, kanatları olacak ve-"

"Hoşçakal Francis." Rory lafını yarıda keserek sokağa ve Claude'un arabasına doğru yürümeye başladı.

"Hoşçakal!" Francis onun arkasından coşkuyla el salladı.

"Yakında görüşürüz," dedim ve Claude, Behemoth ve ben periyi takip ettik.

Rory, Claude ile arabanın önüne bindi ve beni arkada Behemoth'la bıraktı.

"Biliyor musun, sen ve Lucifer gerçekten çok ilginçsiniz," dedi küçük keçi.

"Hmm."

"Tüm gerçeklere sahip değilim. Ama olmak isterdim."

Behemoth ne kadar çok konuşursa, ondan bir şeyler öğrenme şansım o kadar artıyordu. Artı, Techa'yı benim iyi bir insan olduğuma ikna etmesine ihtiyacım vardı, bu da ona karşı dürüst olmak anlamına geliyordu. "Tamam. Ne bilmek istiyorsun?"

"Zaten emin olduğum şey bu. Lucifer, istemediği günahların gücünü verdi ve bu onu daha da zayıflattı. Şimdi onları geri istiyor ve biri onu durdurmaya çalışıyor ama kim olduğunu bilmiyorsun."

"Banks'in onu durdurmaya çalıştığını biliyoruz ama o tam bir deli. Kitabının çalınmasının arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz. Ama metresin biliyor."

Behemoth başını salladı. "Hayır. Arkasında kimin olduğunu bilmiyor, sadece sümüksü bir şekil değiştiren adam onu ona satmış." Çok fazla şey söylediğini fark ederek donakaldı. Tekrar. "Lütfen, ona bunu sana söylediğimi söyleme."

ona gülümsedim. "Dudaklarım mühürlü. O sümüksü vites değiştiricinin adı Max'ti. Beni öldürmeye çalıştı. Nox onu yakaladı ama kitabı çalması için ona para veren her kimse, onu dil bağlayarak lanetlemişti. Techa'nın onu kime sattığını söylemek ister misin? Umutla sordum.

Behemoth cıvıl cıvıl sesini çıkardı. "Benim hayatım yaşamaya değmez."

"Peki, Cehennem keçisi nasıl olup da faziletli bir cinin yoldaşı olur?"

"Beni taşıma bağladı. Ben ona aitim.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. Cehennem garip bir yer ve ben bundan sıkılmışım. Çok az Cehennem yarattığı dünyanızda özgürce vakit geçirebilir. Ve size şunu söyleyeyim, burası harika bir dünya."

"Evet. Oldukça iyi." Uzun bir iç çektim.

"Kaybettiğim kısım burası," dedi, zihinsel sesi nazikti. Lucifer açıkça seninle birlikte olmak istiyorken neden cehenneme dönmek istiyor? Cehennemi sevmezsin."

"Sorun da burada," diye mırıldandım. "O lanetlendi. Günahkarları cezalandırmak olarak gerçek rolünü görmezden geldiği sürece, o şeylerden mahrum kalır. Önemli şeyler."

Keçi bana göz kırptı. "Hangi şeyler?"

gözlerimi kapattım Nox ona söylediğim için muhtemelen beni öldürür. Ama o kitaba ihtiyacımız vardı ve onu almanın en iyi yolu Techa'yı Nox'un gücünü geri almasının herkesin çıkarına olduğuna ikna etmektir. Ve bunu yapmak için nedenlerine inanmak. "Seks. O lanetliken fiziksel olarak birlikte olamayız. Eh, yapabiliriz, ama sonunda onu öldürecek.

"Ey. Bu talihsiz bir durum."

"Evet."

"Birlikte olup da seks yapmayabilir misiniz?"

"Belki." *hayır* . Karşı konulmaz bir şekilde çıldırıyordu. "Ancak bunu denemek istesek bile Examinus, Nox'un gücünü geri kazanmasını istediğini açıkça belirtti. Artı, biri onun peşinde. Ve pekala bağlantılı olabilecek ailemi bulmak istiyorum. Gücünü geri almak ve laneti kaldırmak gerçekten tek seçeneğimiz. Cehennemde yaşama meselesini daha sonra halletmemiz gerekecek."

"Hımmm. Senin durumunu kıskanmıyorum. Yine de, tutkuyla hissettiğin birini bulmuş olman heyecan verici. Hepsi o kadar şanslı değil."

"Biliyorsun, bu doğru. İyimserliğini seviyorum." Küstah küçük Cehennem keçisinin iyi bir arkadaş olduğu ortaya çıktı.

"Müzedeki o kızgın kadın da şanslıydı."

Gözlerimi ona diktim. "Ne?"

Tutkuyla hissettiği birini bulmuştu. Ben kıskancım."

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Bunu hissedebiliyordum."

"Sanırım ben de yapabilirim," dedim hafif bir heyecan hissederek. Bunu algılayanın Şehvet gücü mü yoksa sadece sezgi mi olduğunu bilmiyordum ama Cornu'nun söylediğinden daha fazlasının olduğundan emindim.

"Boynuzlu iblis bir Cehennem yaratığıydı ve ben de Cehennem'den olduğum için onlarla çok uyumluyum."

"Nasıl hissettiğini söyleyebilir misin?"

"Kızgın meleğe ait olmaktan gurur duyduğunu söyleyebilirim."

"Ve onun?"

"Onu koruyordu. Cehennem büyüsüne de sahipti ama çok güçlüydü. Bu kadar güçlü birini okumak benim için çok daha zor."

Koruyucu. Oyunağını kendine saklamak istediği için korumacı davranmış olabilir. Ama onu sevdiği için korumacı olabilir miydi?

"Claude mu? Shoreditch'e gidebilir miyiz lütfen?"

Rory ambar kapağına doğru eğildi ve bana baktı. "Shoreditch'te ne var?"

"Bence Madaleine ve Cornu'nun ilişkisinde onun sandığından daha fazlası vardı. Ve onu asla bulamadılar.

Rory tek kaşını kaldırdı. "Sayfanın nerede olduğunu biliyor olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki. Eğer ona gerçekten güveniyorsa, bir şeyler biliyor olabilir.

Bir an bakışlarımı tuttu, sonra başını salladı. "Takip etmeye değer. Nereye gittiğimizi Nox'a bildireceğim."

ONDÖRT

BETH

Sadece Madaleine'in evine geldiğimde şeytan gibi sihirli kapı açma güçlerim olmadığını fark ettim.

"Kahretsin, Rory, kilitli kapıları açabiliyor musun?"

Bana 'hah' bakışlarından birini attı ve elinden parlak pembe kıvrımlar fırladı ve merdivenin tepesindeki siyah kapının anahtar deliğine doğru hızla ilerledi.

"Harika," dedim. Rory cevap vermedi ama yüzünün biraz yumuşadığından emindim. Kapı tıklatıldı ve içeri girdik, Behemoth peşimizden geliyordu. Hemen merdivenlere yöneldim.

Bir erkeğe aşık olsaydım ve kimsenin bilmesini istemezsem sırrımı saklayacağım iki yer olurdu. Birincisi, telefonumda. İkincisi, yastığımın altında.

Telefonu bizde olmadığı için yastığı bir sonraki en iyi seçeneğimdi.

Yatak odasında bir önceki güne göre biraz daha bayat bir koku vardı ve o rahatsız edici kayıp hissini yeniden hissettim. Madaleine çok güçlüydü, çok güçlüydü. Onu vahşice öldürecek kadar güçlü olan kişinin korkusu içimi titretti ve aceleyle yatağa doğru koştum.

"Bingo."

Orada, yastığın altında küçük, deri bir defter vardı. Rory odaya girerken yatağın kenarına oturdum.

"Güzel," dedi, karanlık odaya bakarken bir kaşını kaldırarak. "Bir şey buldun mu?"

"Evet belki."

Birinin mahremiyetini ihlal ettiğim hissini bir kez daha yutarak kitabı açtım. Fotoğraflarla doluydu. Fotoğraflar ve eskizler. Sayfaları yavaşça çevirerek her resmi inceledim.

Birçoğu yerlere aitti ve bunun bir tür seyahat günlüğü olup olmadığını merak ettim. Tac Mahal'i, Giza piramitlerini, Roma'daki Kolezyum'u tanıdım. Kitaptaki önceki resimler daha

eski, daha soluk görünüyordu. Birkaçında göründü, nadiren gülümsedi, her zaman sert görünüyordu ve beyazlar içindeydi. Sayfalar arasında ilerledikçe bir model görmeye başladım. İlk başta bunların saçma sapan karalamalar olduğunu düşünmüştüm ama hepsinin fotoğraf her ne ise onun mimarisinden ilham aldıklarını fark ettim. Resimlerden bazıları yiyecek, heykeller veya sanat eserleriydi.

Bir sayfa çevirdim ve durdum. Cornu. Yanında duruyor. Gülümsemesi yırtıcı ya da şeytani değil, gerçektir. Ve onunki de öyleydi. Empire State Binası'nın tepesinde birlikteydiler.

"O burada. Kitapta," diye mırıldandım. Titremeye devam ettim. Londra'da birlikte çekilmiş dört fotoğrafları vardı. Ve ikisi aynı yerdeydi. "Ritz'e gitmemiz gerek," dedim.

Yaklaşık bir saat sonra ikonik Londra oteline vardığımızda restorana girmek için sıra vardı. Bir kalabalığa hazırlıklı değildim ve beklerken çevremdeki herkesin hissettiklerine dair artan duyguyu filtrelemeye odaklanıyordum. Arkamdaki adam acıkmıştı ve önümdeki bayan düşünmemesi gereken biri hakkında seksi düşüncelere sahipti.

"Bu bir kabus," diye mırıldandım gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturarak. "Nox'un bunu her zaman nasıl yaptığını bilmiyorum." Gözlerimi açtım ve durdum. Binanın köşesinde biri bej bir palto giymiş ve yüzünü yüksekçe saran bir eşarpla duruyordu. Bacaklarım ben onları durduramadan hareket etmeye başladı. Rory'ye, "Sıradaki yerimizi koru," diye seslendim ve figürün köşeyi dönüp gözden kaybolduğu yere doğru koştum. Virajın etrafında savrulduğumda, o renk paltolu kimseyi göremedim. Pek çok turist ve yolcu vardı, neredeyse tamamı cep

telefonlarına bakıyordu, ama kovaladığım kişiye dair hiçbir şey göremedim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Kimin peşinden koşuyordun?"

Behemoth'a baktım. Benimle geleceğini fark etmemiştim. "Sanırım biri bizi takip ediyor."

"Ey. Bu durumda, tetikte olacağım. Ben mükemmel bir bekçi geçisiyim."

"Teşekkürler Behemoth."

Rory'nin kollarını kavuşturmuş durduğu Ritz sırasına geri döndüm. "Yine mi palto olayı?" diye sordu.

"Evet. Onları yakalamadım. Muhtemelen hiçbirşey." Rahat görünmeye çalıştım ama artık *bir* şey olduğundan emindim.

"Ha."

Beş dakika daha sessizce durduk ve beni takip eden kişinin dost mu yoksa düşman mı olduğunu merak ettim. Madaleine'in katili olabilirler. Beni incitmek isteselerdi, kesinlikle şimdiye kadar yaparlardı? Ama Nox yanımdayken onları hiç görmemişim. Belki de beni incitmeyi bekliyorlardı ve henüz beni yalnız bırakmamışlardı. İçime bir savunmasızlık duygusu sızmaya başladı ve göğsümdeki güç alevlendi. Kendimi savunabilmek için çalışmam gerekiyordu, korkmayı düşünmemem gerekiyordu.

"Zor nefes alıyorsun." Nox'un sesi beni ürküttü ve tanıdık aurası üzerime çökerken bir mutluluk patlaması hissettim.

"Merhaba," dedim onu görmek için arkamı dönerek. "Bana ateş büyüü yapmayı öğretebilir misin?"

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Henüz göremediğim yıkıcı bir yönünüz var mı, Bayan Abbott?"

"Öldürülmek istemeyen bir yanım var," diye yanıtladım ve şakacı bakışı kayboldu. "Aslında, hiçbir tarafım öldürülmek istemiyor."

"Elimizden geldiğince çabuk deneyeceğiz," dedi.

"Harika."

"Böyle. Madaleine ve Cornu'nun ciddi olduğunu mu düşünüyorsun? Nox sıra karışık bir şekilde ilerlerken bana sordu.

"Evet."

"Ve onu burada bulabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, muhtemelen şu anda değil. Ama sanırım ona burada bir mesaj bırakabiliriz. Birini de onun evine bıraktım."

"Ne söylüyor?"

"Onu sevdiğini ve onun ölümünün intikamını almak istediğimizi ve bize yardım etmesi gerektiğini biliyorum."

Nox bana baktı. "Ve bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Eğer onu seviyorsa, o zaman evet. Üzgün ve kızgın olacak. Suçluya ödeme yapmak için elinden gelen her şeyi yapmak isteyecektir ve sen onun bu konuda en iyi şansısın.

Nox sevimli yüzünü buruşturdu. "Böyle söyleyince çok mantıklı geliyor. Sormayı asla düşünmezdim.

"Neye sahip olacaksın, onu döverek mi çıkaracaksın?"

"Belki. O bir Cehennem mahlukudur. Ben onun efendisiyim. Ona dediğimi yapmak zorunda."

Başımı salladım. "Derebeyi? Kulağa bir bilgisayar oyunundan fırlamış gibi geliyor."

"İstediğin gibi söyle. Cehennemdeki en güçlü şey benim, bir tanrının yanı sıra. O bana ait."

"Eğer haklıysam, o sadece sevdiği kadını kaybetti. Yani belki de bu konuda pislik olamaz mıyız?"

Nox'un gözleri sertleşti, içlerinde ışık parladı. "Bana pislik diyenlere genellikle vururum" dedi. "Beni test edin, Bayan Abbott."

Dalga geçtiğini biliyordum ama midemi alt üst edecek kadar vahşi bir tehlike yayıyordu.

"Vurun Bay Şeytan, Efendim," dedim, sonra beni tamamen çıplak bir şekilde dizinin üzerine eğdiği görüntüler kafamı doldurduğunda anında pişman oldum.

Yüzümün ısındığını hissettim ve yutkundum.

Önümdeki çiftin restorana girmesi ve şefin gülümseyerek selam vermesi beni cevap vermekten kurtardı. Nox'a bir baktı ve kulaklarının uçları pembeye döndü.

"Bay. Nox, efendim, sizi beklettiğim için üzgünüm, önceden rezervasyon yaptırmak için bizi arayabileceğinizi bildiğinizi sanıyordum-"

Nox elini kaldırdı ve adamın sözünü kesti. "Bu iyi. Üç kişilik bir masan var mı?"

Şef garson gergin bir şekilde iPad'ine baktı. "Sizin için efendim, tabii ki. Bana birkaç dakika ver.

Aceleyle uzaklaştı ve ancak altmış saniye sonra geri döndü. "Beni takip ederseniz, lütfen."

Girdiğimiz oda tıpkı Madaleine'in günlüğündeki fotoğraflara benziyordu. Benim gibi Londra dergilerini takip eden herkes tarafından kolayca tanınabilirdi. Yemek sevgim, yıllarca yemek eleştirmeni bölümlerine pornografiye benzer şekilde davranmama yol açmıştı.

Eski tip aynalardan oluşan bir ızgara olan arka duvarın yanında otururken beni bir heyecan heyecanı sardı. Her zaman Ritz'de yemek yemek istemişimdir.

"Madem buradayız, ne istersin?" Nox, garsonun bize menüleri ne zaman verdiğini sordu.

"Cornu'ya bir not bırakmamız gerekiyor," diye itiraz ettim ama yarım yamalaklı.

Notumu çoktan yazmıştım, Madaleine'in evinde bıraktığımın karbon kopyası ve buraya gelirse Cornu'nun bulabileceği bir yer bulmak için etrafa bakındım. Ve yapacağından emindim. Burada

yan yana iki fotoğrafı vardı, onlar için bir şekilde özel olmuş olmalı.

Sorun, onu yalnızca onun bulabileceği bir yere saklamaktı - başka kimsenin almasını istemedim. "Nox, nota sadece Cornu'nun görebilmesi için sihirli bir şeyler yapabilir misin?"

"Hayır, ama onu sadece Cehennem yaratıklarının görebileceği şekilde yapabilirim."

Önümüzdeki birkaç gün içinde The Restaurant at the Ritz'den kaç tane iblis geçecekti? "Bunun işe yarayacağını düşünüyorum."

Çantamdan biraz blue-tak çıkardım ve kimsenin bakmadığından emin olunca eğildim ve ön tarafında Cornu'nun adının yazılı olduğu zarfı aynalı duvara yapıştırdım. Nox elini salladı. Gölgeler birdenbire fısıldadı ve kağıdın etrafında döndüler.

"Bitti," dedi Nox. "Şef şeften herhangi bir iblis gelirse bana haber vermesini isteyeceğim."

Büyülü mü?

Nox bana bir bakış attı. "Bu Ritz. Elbette burada bir sihir var."

İkinci Çayı içtik ama çay yerine şampanya ile. Behemoth için masanın altından yiyecek kaçırdım, Rory şakalarımın birine gerçekten gülümsedi ve mutlu bir saat boyunca, etrafımızda insanlar ölmeye devam etmeseydi Nox ile hayatın nasıl olabileceğine bir kez daha göz attım.

Bunu istedim, fark ettim, gizlice Nox'u izlerken. Bir insan çörek yerken nasıl bu kadar zarif görünebilir, bilmiyordum. Tadını alamayacağını bilmek, içimde ekşi bir his uyandırdı. O bütün değildi.

Onun mutlu olması için her şeyi yapardım. Ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Kesinlikle şimdi hissettiğim güçle değil.

Cehennemde yaşamasını ya da çok nefret ettiği işi yapmasını istemedim. Ama böyle de yaşayamazdı. Lanetli.

"İyi misin?" Bana baktığında sesi kısıktı ve başımı salladım. "Emin misin? Sessiz kaldın."

"Evet. Behemoth ve Rory, Aziz olayının senin için sorun olabileceğini söylediler.

İfadesi sertleşti. "Eskisinden daha fazla bir sorun değil. Cehennemde yaşayamazsın. Bu değişmedi."

Onunla birlikte olmamayı her düşündüğümde olduğu gibi, öfke göğsümde kabarıyordu.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle ayrıldı. "Seni hissedebiliyorum. Gücüm senin içinde, tepki veriyor."

"Gerçekten?"

"Evet. Ayrı olmamız fikri seni kızdırıyor.

"Evet."

Öne eğildi ve beni öptü. Üstte hiçbir şey yok. Ama yine de vücudumdaki tüm sinirleri ateşledi.

"Yarın ilk iş o gücü kullanıp kullanamayacağına bakacağız."

İçimden heyecan fışkırdı. "Bekleyemiyorum."

"İyi."

Nox'un telefonu çaldı ve bir mesaj okuyarak telefonu aldı. "Ofise gitmem gerekiyor."

"Bazı şeyleri halletmek ve birkaç kıyafet almak için evime geri dönmem gerekiyor, ama..." O gece nerede kalmam gerektiği konusunu nasıl açacağımdan emin olamayarak sustum. Beni boş odasında sonsuza kadar isteyeceğini düşünmek istemiyordum ama bu bir şekilde norm haline gelmişti.

"İşin bitince Claude'u ara, o seni alır ve benim evime getirir."

ONBEŞ

BETH

Dairemi süpürüp temizlemem ve yeni bir çantaya kıyafet koymam birkaç saatimi aldı. Orayı çok seviyordum ama Nox'un kiyle kıyaslandığında biraz sönük kalıyordu. Suçlu bir şekilde mutfak tezgâhına vurdum. İngiltere'ye geldiğimde benim için bir cankurtaran halatıydı ve şimdi garip bir şekilde boş geliyordu.

Temizlik yaptığım süre boyunca beni takip eden ve beni Cehennem'deki kudretli başarılarının hikayeleriyle eğlendiren Behemoth, ben gecelik çantamı alırken yüksek sesle cıvıladı. "Hanım arıyor," dedi. "Rapor isteyeceğini sanıyorum."

Sinirlerim midemi bulandırıyor.

"Taşa geri dönmeli ve geri dönüp sana karar vermeme izin verilene kadar onu ve şahsın üzerinde güvende tutman için sana emanet etmeliyim."

Yutmuşum. "Tamam." Çantamdan yumurta şeklindeki taşı çıkardım ve ellerimde ısındı.

"Şimdilik elveda," dedi Behemoth, ardından koyu mor bir ışık huzmesiyle gözden kayboldu. Taş bir saniyeliğine kızardı ve soğumadan neredeyse düşürüyordum.

İyi bir sonuç için dua ederek taşı kaldırdım ve çantamı omzuma aldım. Grosvenor Road malikanesine geri dönmeyi dört gözle bekliyordum.

Güneş hızla alçalmıştı, ben yangın merdivenlerinden inip huzurevine doğru dönerken apartman bloklarının gölgeleri ışığın çoğunu yutmuştu. Çantamda Francis'e verecek birkaç DVD'm vardı ve Claude'u beklerken onunla oturabilirdim. Lavender Oaks'ta büyümlü canavarlar olup olmadığını öğrenmek için gizlice hevesliydim . Francis yanılmıyordu - Ethel biraz tuhaftı.

Hafif bir koku dikkatimi çekti. Kükürt. Donup kaldım, sertçe kokladım. Hellhounds kükürt gibi kokuyordu.

Elbette sadece hayal ediyordum.

"Bayan Abbott."

Kalbim kaburgalarımın çarptı ve ses ile döndüm.

"Bankalar mı?"

Orada kimse yoktu.

"Planımı gerçekten mahvettin, bunu biliyor musun?"

"Neredesin?"

Bankalar güçlüydü. Sihrim yoktu ve Rory ve Nox ortalıkta yoktu. Nabzım hızla atıyordu, adrenalin anında terin tenime batmasına neden oluyordu.

Gözlerim her yerde gezinerek, herhangi bir hareket belirtisi arayarak, yavaş bir daire içinde dönmeye devam ettim.

En yakın apartmanın kenarında alevler titreşti.

Sense paniğimin arasından sıyrıldı ve ben de taytımın cebinden cep telefonumu çıkardım.

Kilidini açmadan, acı verici bir elektrik akımıyla ellerimden uçup gitti. Nox'un içimdeki gücü, sihire yanıt vererek canlandı.

Kavga! Kazanç!

Kendim için ayağa kalkma, Nox'a zarar vermeye ve beni öldürmeye çalışan bu adamı cezalandırma dürtüsü içimi doldurdu.

"Korkak!" Kendime engel olamadan kelimeyi haykırdım. Tuğla binanın kenarındaki titreme alevlendi ve gölgelerin arasından kocaman bir canavar çıktı.

Bir Cehennem Tazısı. Alevler saçarak ve çenesini gıcırdatarak bana doğru sinsice ilerledi. Arkasında ateşin aydınlattığı bir figür belirdi.

Bankalar.

Uzun, siyah bir trençkot giymişti ve yüzündeki koyu saç tutamı onu, onunla ilk tanıştığım zamanki gibi takdim ettiği

temiz görünürlü hukuk memurundan tamamen farklı gösteriyordu.

"Kaçırıldığın Muhafız nerede?" Her saniye bana yaklaşan alevli tazı yerine Banks'e dik dik bakmaya çalışarak yerimde durdum.

"Cheryl? Cheryl için endişelenme." Omuz silkti.

"Cehennem Köpeklerini nasıl kontrol ediyorsun?"

"Bunu sana neden söyleyeyim ki? Buradayım çünkü sende benim istediğim bir şey var."

kaşlarımı çattım. "Hiçbir şeyim yok."

"Doğru değil. Sende Nox var."

"Nox'u neden istiyorsun?" Cehennem Tazısı'nın ısısı tenimi yalarken korku omurgamdan yukarı tırmanıyordu ama korku beni hareketsiz bırakmak yerine ayaklarımı hareket ettirdi.

Dairemden uzaklaştığımı ancak fazla bir seçeneğim olmadığını fark ederek geri çekildim.

Banks tazı takip etti, ateş ışığı yüzündeki gölgeleri tehditkar bir şekilde hareket ettirdi. "Benim işim senin değil. Şimdi, eğer benimle gelersen, Cheryl'in nasıl olduğunu ilk elden öğrenebilirsin."

Hellhound hırladı ve omuzlarını düşürdü. Banks'ın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

Aklım bir çıkış yolu bulmak için hızla koştu. Cep telefonum yoktu. Nox burada değildi. Çığlık atsam kimse beni duyar mıydı? Diğer sakinlerin dikkatini çekebilir, ama bu yardımcı olur mu? Ya benim yüzümden başka biri incinirse? Bir Cehennem Tazısı ile savaşabilecek biriyle aynı konutu paylaşmam pek olası değildi.

Canavar atladı.

Kendimi kenara attım ve koşmaya başladım. Hangi yöne gittiğime bile bakmadım, sadece bacaklarımı olabildiğince hızlı

hareket ettirdim. Ama yaratık çok büyüktü, adımları benimkini kolayca geride bırakıyordu. Isı sırtımı kavurdu ve iki apartman bloğu arasında keskin bir şekilde yattım. Hafif bir gıcırta ve gümbürtü duyuldu ama ne olduğunu görmek için durmadım.

Belki Banks ve Hellhound'un görmezden gelemeyeceği kadar çok araba ve insanın olduğu ana yola çıkabilseydim, güvende olurum. Bir mucize eseri canavarı geride bırakmak için dua ederek koşmaya devam ettim.

Yüksek sesli bir kahkaha kulaklarımı doldurdu ve bir ışık patlaması beni savrularak durdu. Ben panik içinde gözlerimi kırptıştırırken, Banks önümde kıvılcımlar saçan havadan çıktı.

Dönerken arkamda Cehennem Tazısı'nı gördüm. Kapana kısılmıştım.

"Nox beni bulacak ve sözünü yerine getirecek," diye homurdandım. "Seni uzuvlarından ayıracak."

Banks'in gözlerinde acımasız bir parıltı parladı. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra ifadesi değişti, şok yüz hatlarını değiştirdi. Gözleri parladı ve yere yığıldı. Arkamda hırıltılı bir ses geldi ve bir yeşil ışık fışkırması görmek için döndüm, sonra Cehennem Tazısı da yere yığıldı.

En yakın binanın gölgelerinden çıkmadan önce bir kadın sesi, "Onlar gelmeden önce saniyelerimiz var. Güvenli bir yere gitmeniz gerekiyor," dedi. Bej bir palto giymişti ve elinde yeşil parıldayan küçük bir tatar yayı vardı.

Midem kasılırken vücudumdaki her kas dondu.

"Anne."

ON ALTI

BETH

"Güvenli bir yerde, Bethany. Şimdi."

Ama beynim sıkıştı. Gözlerim karanlıkta defalarca onun yüzünde gezindi ve her ayrıntıyı inceledi.

Yıllarca onun öldüğünü düşündüm. Kaybının yasını tutmuştum. Ve sonra umut, onu tekrar görebileceğime dair en ufak bir inancımı vermişti.

"Sen buradasın." Sözlerim bir fısıltıydı. "Hayattasın."

"Uyandıklarında ikimiz de uzun süre orada olmayacağız." Sert tonu, içimde çalkantılı duygular uyandırdı, yılların hatıraları zihnime aktı.

"Nasıl? Nasıl buradasın?"

"Bethany, hemen güvenli bir yere gitmeliyiz!" Sesini yükseltirken kolumu tuttu ve şaşkınlığım, önümüzde yerde yanan köpeği fark edecek kadar arttı.

"Yol. Telefonunuz var mı?"

"Hayır."

"Bir taksi durduracağız."

Tuhaf bir enerji dalgası içimde dalgalanarak elini tuttum ve onu yol boyunca çekiştirdim. Yanımda koşmaya başladı, sonra koşmaya başladı.

Herhangi bir anda Londra'da herhangi bir yolda çok sayıda taksi vardı ve neyse ki kaldırıma ulaştığımızda zar zor durup el sallamak zorunda kaldık. Arabaya binerken ikimiz de çılgınca omuzlarımızın üzerinden baktık ve şoförden bizi elinden geldiğince hızlı bir şekilde Grosvenor Sokağı'na götürmesini istediğimde, bana gözlerini devirdi.

Yavaşça trafiğe çıkarak, "Bu bir film değil, aşkım," diye homurdandı. Mülkümü oluşturan binaların ötesinde turuncu bir parıltı parlarken pencereden dışarı baktım.

"Bizi yirmi dakika içinde oraya ulaştırabilirsen, iki katını öderim."

"Ne? Kırk dakikalık bir yolculuk." Aynada bana kaşlarını çattı.
"Çift," diye tekrarladım. "Yarı sürede yapabilirsen."
Bana uzun uzun baktı ve sonra araba öne doğru sendeledi.

Koltuğumda döndüm, karşımdaki kadına baktım, zihnim soru üstüne soru karıştırıyor, doğru olanı seçemiyordum.

Annem.

Bir gün bile yaşlanmamıştı. Sarı saçları düzgünce topuz yapmıştı ince dudakları ve berrak mavi gözleri tıpkı hatırladığım gibiydi. Siyah bir pantolon ve bej bir palto giymişti. Bana tüm çocukluğum boyunca ve yetişkinliğimin onun olduğu kısmındaki aynı ifadeyle bakıyordu. Sert sabırlı biri.

"Nerelerdeydin?" Sesim çatladı. Gözlerinde bir şeyin en ufak bir titreşimini gördüm ve uzun bir nefes verdi. "Neden beni takip ediyorsun, benden saklanıyorsun?"

"Cevaplardan hoşlanmayacaksın, Beth."

Öfke içimde parladı. "İkinizin de öldüğüne inanmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Babam nerede?"

Bu sefer yüzündeki acıyı gördüğümünden emindim. "Sana söyleyemem."

ona ağızım açık bakakaldım. "Ne?"

"Sana söyleyemem. Kulağa pek olası gelmediğini biliyorum ama gerçekten söyleyemem."

"Bu olmuyor," derin bir nefes aldım, kontrolün yanlış tarafına ne kadar yaklaştığımın farkında olarak ellerimi yüzümde ovuşturdum. Bunalmış, nasıl hissettiğime yaklaşmadı. "Anne, beş yıl ortadan kaybolduktan sonra beni lanet olası bir Hellhound'dan kurtarmak için ortaya çıktın. Bana babamın nerede olduğunu ve neler olduğunu söyle!"

"Küfre gerek yok," dedi dudaklarını büzerek.

"Şaka mı yapıyorsun? Küfür etmenin bir zamanı varsa, şimdidir!" Sesim o kadar yükselmmişti ki taksi şoförü omzunun üzerinden bize baktı.

"Bet, sakın ol."

"Hayır! Neden beni terk ettin?" Gözlerim yandı ve zayıf kontrolüm beni terk etti. "Babam yaşıyor mu?"

"Evet."

Gözyaşlarım düşerken havayı yuttum.

Tanrıya şükür. Tanrıya şükür hayattaydı. *İkisi de hayattaydı.*

Sonunda rahatlama beni alt etti ve panik halindeki şoku aştım. Yıllarca süren keder ve yıkılan umut, destansı bir duygu dalgasında birikti ve boğazımdan bir hıçkırık koptu. Annem beceriksizce elini uzattı. Hiçbir zaman, hiçbir zaman, şefkat konusunda rahat olmamıştı. Ama o an umursamadım. Kollarımı ona doladım ve gözyaşlarının akmasına izin verdim.

"Seni özledim." Başımı okşadığında omzuna burnumu çektim. "İkinizi de çok özledim. Yıllarca sizi aradım. Öldünüz sandım."

"Çok üzgünüm, Beth."

Arkamı dönüp elimle yüzümü sildim. "Neredeydin? Neden gittin?"

"Dürüst olmak gerekirse Beth, sana söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim."

"Neden? Neden bana söylemiyorsun?"

Bana baktı, sert yüzü bana hiçbir şey vermiyordu. "Ayrılmak istemedim."

"Kaçırıldın mı?"

"Evet."

"Kim tarafından? Nox'u devirmeye çalışan aynı kişi mi?"

Ağzını daha da sıktı. "Senin yanında olmayı seçtiğin için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı sana anlatamam Bethany. Sanırım şimdi oraya gidiyorsun? Şeytanı ziyaret etmeye mi?"

Kelime pismiş gibi şeytan dedi.

"Anne, seni ve babamı kim aldı?"

"Bana aynı soruları sormaya devam edersen, o zaman kendimi tekrarlamak zorunda kalacağım. Sana söyleyemem."

"Yapamaz mı, yapmayacak mı?"

Tekrar içini çekti. "Zor olacağını biliyordum. Madem bu kadar ısrarcısın, sana kanıtlayacağım." Cümlesi biterken sesi kalınlaştı ve derin bir nefes aldı. "Kaçıran-"

Aniden öne düştü. "Anne?"

Başı geriye doğru eğildi, cildi beyazdı ve boğazını tutarken küçük tatar yayı koltuğa çarptı.

Neler olduğunu görünce boğazımdan safra yükseldi. Ben izlerken dili yarılıyor, kıvranan minik yılan benzeri şeylerden oluşan bir yığına dönüşerek ağzını dolduruyordu. Göğsümden davetsiz bir şekilde yükselen sıcaklık ikimizi de sardı ve korkunç yılan dilleri yavaşladı. "Anne," dedim tekrar kolundan tutarak, ona nasıl yardım edeceğimi bilmeden.

Tek yapabildiğim, yılanlar küçülene ve dili sonunda kendini toparlayana kadar havayı emmeye çalışmasını izlemektir.

"Şimdi bana inanıyor musun?" tekrar konuşabildiğinde boğuldu. "Dil bağlayan bir lanetim var. Aldıkları herkese aynı muamele yapılıyor."

Ne zaman sorgulansa Max'in diline ne olduğunu hatırladım ve sırtını sıvazlayarak ürperdim. Beş yılını bir canavara esir olarak geçirmişti. "Nasıl kaçtın? Bir dakika, Ward HQ'da tutsak mıydın? Telsizde seni bulamamamı neden söyledin?"

Aniden kaskatı kesildi ve yanındaki tatar yayı ışıkla parladı. Sana yardım etmemeliydim, diye tısladı. "Ben şimdi gitmeliyim."

"Hayır!" Kolunu sıkıca kavradım, içimi bir panik kapladı. "Hayır, seni yeni buldum, gidemezsin!"

"Mecburum."

"Not senden miydi?" Bir sonraki soruyu çözümediğim için tereddüt ettim. *Madaleine'i sen mi öldürdün?*

"Bunlardan bahsetme, Bethany. Gitmeliyim."

"Lütfen anne. En azından... En azından babamın iyi olup olmadığını söyle? Beni özlüyor mu?" Yaralı bir çocuk gibi konuştuğumu biliyordum ama umursamadım.

Annemin gözleri yumuşadı, elimi sıkarken sertliği kayboldu. "Göz açıp kapayıncaya kadar benim yerimde olurdu. Seni her gün özledi. Benim de özlediğim gibi."

Yanaklarımdan taze yaşlar süzülüyordu. "Pek çok sorum var," dedim, düşüncelerimi yararlı bir düzene sokmaya çalışarak.

Üzgünüm Beth, dedi. "Babanın Umut'unu canlı tut." Yeşil bir ışık patlaması onu yuttu ve ortadan kayboldu.

ON YEDİ

BETH

Nox'un Grosvenor Sokağı'ndaki evine yaklaştığımızda, bir çeşit serseme dönmüştüm. Gözyaşlarım durmuştu ama bir tür uyuşukluk beni ele geçirmişti. Şoför yirmi dakika içinde gelmemişti ama otuzun biraz altında sürmüştü. Ona fazladan para ödedim, sonra ön kapıya giden basamakları koşarak çıktım. Bacaklarım kurşun gibiydi, Banks'le hesaplaşma etkisini göstermeye başladı. Adrenalin hala içimden akıyordu, tokmağı tutarken ellerimi titretiyordu. Yeni anahtarımı kullanmak aklıma bile gelmedi.

Kapı açıldı.

"Hayır-" diye başladım ama yüzü karardı ve bana doğru adım atarak beni kollarının arasına aldı.

"Bu... Sülfür." Gerildi ve içinden bir sıcaklık yükseldi. "Ne oldu?"

"Banks. Kendi evcil hayvanı Cehennem Tazısı ile." Nox yüzüme bakmam için beni geri itti. Vücudundan sıcak bir öfke döküldü. "Ve... Annem beni kurtardı. Bir çeşit yeşil büyüyle Banks ve Hellhound'u yere serdi ve şimdi... Şimdi yine gitti."

Gözlerinin büyüdüğünü, sonra yumuşadığını gördüm. "İçeri gel."

Nox bizi evin zemin katının arka tarafındaki, daha önce bulunmadığım bir odaya götürdü. İki büyük beyaz deri kanep ve odanın ortasında büyük, tüylü bir kilim bulunan bir oturma odasıydı. Her köşede yüksek art deco lambalar vardı ve arka duvara mermer kaplamalı büyük bir şömine hakimdi. Şöminedeki odunlar yanmıyordu.

Beni koltuğa oturttu, sonra önümde çömeldi ve gözlerini yüzüme kilitledi. Ateşi azalmıştı ama ifadesi hâlâ ciddiydi. Elimi ellerinin arasına aldı ve o nefis sıcaklık battaniyesi beni içine çekti. Zihnim biraz berraklaştı ve hava ciğerlerime daha iyi akıyor gibiydi. "Bana ne olduğunu anlat."

Banks dairemin önünde bekliyordu. Sana ulaşmak için beni götürmek istediğini söyledi. O ve Cehennem Tazısı beni tuzağa düşürdü ve sonra annem onu ve tazıyı yeşil bir tatar yayı ile vurup bayılttı." Ona göz kırptım. "Annem Nox. Annem."

Gözlerim tekrar yaşlarla doldu, sıcaktı ve boğazım titriyordu. Ama artık Nox'la birlikteyken, onun sıcaklığı ve güvenliği beni sarmalarken, zihnim bunaltıcı duyguların arasından geçip tek bir kavrayışa ulaşacak kadar netti.

Kollarımı Nox'a doladım ve gözyaşlarının akmasına izin verdim. "Nox, yaşıyorlar! İkisi de hayatta. Babam bir Umut meleği ve yaşıyor."

Arkama yaslandım ve ağzımdan bir kahkaha kaçarken Nox'un gülümsemesi göğsümün daha da şişmesine neden oldu. Bu gerçek bir gülümsemeydi ve parlak gözlerinde rahatladığı açıkça görülüyordu.

"İnanamıyorum. Onu gördüm. Annemi gördüm ve ikisi de hayatta."

"Sana ne dediğini söyle bana."

Konuşmayı olabildiğince doğru bir şekilde anlatmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Ben konuşurken Nox'un gülümsemesi yavaşça silindi.

"Beth... Tüm bunlar senin Azizlerin kaçırılmasıyla ilgili teorine uyuyor. Bunun arkasında kim varsa, güçlü ve tehlikelidir. Ve annen onlardan kaçmış gibi görünmüyor.

"Ne?"

"Annen bir insan. Bir insanın böyle bir silahı kullanabilmesi için başka biri tarafından sihirle doldurulmuş olması gerekir."

Ne dediğini anlamaya çalışarak ona baktım. "Yani, biri ona sihirli bir silah mı verdi?"

"Evet."

"Kaçmasına yardım eden kişi mi?"

"Ya da onu esir alan kişi."

"Anlamıyorum."

"Seni takip ediyor ama mesafesini koruyor. Bunu neden yapsın ki? Sen onun kızıydın - seni bulur bulmaz sana gelmeliydi. Radyoda onu bulmanızı istemediğini söylediğini duydunuz. Az önce arabada sana fazla bir şey söyleyemeden biri onu çağırdı. Bunların hiçbirisi kulağa hoş gelmiyor." Sesi nazikti ama kafatasıma bıçak saplanmış gibi hissettim.

Haklıydı.

Annemin garip şefkat eksikliği karakteristikti, ama beni sevdi ve her zaman sevmiştir. Onu tutsak eden dilsiz canavardan kurtulmuş olsaydı, gölgelerde benden saklanmadan hemen beni arardı.

"Ama bana yardım ediyor. Müzeyle ilgili not ve beni Banks'ten kurtarma..."

"Kaçtığına inanmıyorum, Beth. Sanırım Londra'ya gönderildi. Muhtemelen onu kaçıran kişi tarafından."

"Neden?"

"Bana ulaşmak için seni kullanabilir."

"Ne? Hayır." Kafamı salladım, kafam karıştı. "Hayır. O benim annem."

"Bu yüzden bugün kuralları çiğnedi ve seni Banks'ten kurtardı. Ama Beth, burada bir amacı olmalı ve güçlü büyüye sahip biri tarafından destekleniyor. Bir Hellhound'u ya da bir meleği devirmek kolay değil."

"Annem iyi bir insandır. En *iyi* insan, o erdemli, özverili ve kibar. Asla dürüst olmaz, bir adam kaçıranın ya da bir katilin emirlerini yerine getirmez."

Nox elimi sertçe sıktı. "Babanı kurtarmak için ne yapardı?" ona baktım. Ne *yapardı* ?

"Onun kötü biri olduğunu ya da seni sevmediğini söylemiyorum. Ama burada çok ama çok dikkatli olmamız gerekiyor. O mükemmel bir tuzak."

Öfkem şaşkınlığıma karıştı ve elimi onun elinden çektim. "Tuzak kurmak? O bir tuzak değil, o benim annem. Az önce hayatımı kurtardı.

"Ve bunun için ona sonsuza dek minnettarım," diye soludu. "Beth, onu ve babanı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair sana söz veriyorum. Herhangi bir şey."

Kanatları yavaşça arkasından açıldı ve tüyler parıldayarak genişledikçe parlak altın bir parıltı odayı aydınlattı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yemin etmek. Düşmüş bir melek olabilirim ama yine de bir meleğim. Yeminim bozulmaz."

Ellerini tekrar uzattı ve bir saniyelik tereddütten sonra onları tuttum.

Temasa kıvılcımlar saçıldı ve bir güç dalgası bana çarptı, duyularıma saldıran ezici bir inanç duygusu. Ondan bana doğru, dizginsiz bir bağlılık aktı.

Sözünü tutacaktı. Ailemi kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Güvende olana kadar durmayacaktı. Ne olursa olsun sonuna kadar benimleydi.

Artık yalnız değildim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Arkasındaki kanatlarının parıltısı o kadar parlaktı ki, yoğun parlak mavi gözleri dışında yüzü daha koyu görünüyordu. Uzandım ve parmaklarımı yumuşak altın rengi tüylere karşı çok güçlü olan çenesinin sert yüzeyinde gezdirdim. Nefes kesiciydi, önümde diz çökmüştü. İlahi.

Senin için her şeyi yaparım Beth.

"Ve ben sen."

Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. İkimiz için.

Odaklanmaya çalışarak havayı içime çektim. Kendimi ona atmayı, her şeyi unutmayı özlemiştim. Ama annemi yeni görmüştüm. Beş yıldır ilk kez.

Ve Nox'un söylediği inkar edilemezdi. Bir şeyler doğru değildi.

"Nox, ne yapacağımı bilmiyorum," diye soludum.

"Bir içki al bence." Ayağa kalktı ve yaptığı gibi başparmağını yanağımda gezdirdi. Kanatları yavaşça sırtına kıvrıldı, parıltıları söndü. Kot pantolon ve bedene oturan bir tişört giymişti ve belli belirsiz bir tarafsızlıkla onun yalınayak olduğunu fark ettim.

Tekerlekli ahşap bir küreye gitti ve içindeki bir çubuğu ortaya çıkarmak için tepesini kaldırdı. Kehribar renkli sıvıyı iki bardağa doldurmasını izledim.

Anlamalarını işleyerek sözlerini tekrarladım.

Annem kaçmadı. Kendisi asla kaçtığını söylemedi. Planı neydi? Ona sihri kim veriyordu?

"Burada." Nox bardaklardan birini bana uzattı. Scotch, koku bana çarptığında fark ettim.

Minnetle büyük bir yudum aldım, boğazımdan geçerken yanmanın tadını çıkardım.

Annem, onu vurduğuna göre, Banks'la ilişkilendirilemez. Banks senin peşinde olduğunu açıkça belirtti," dedim. "Neden?"

Nox yanımdaki kanepeye çöktü. "Bilmiyorum. Tek bildiğim onu öldüreceğim."

Sesindeki öldürücü zehir irkilmeme neden oldu. Bir yanım onun birini öldürme fikri karşısında irkildi. Diğer yanım, Banks'in beni hücrede öldürmeye çalıştığı zamanki yüzünü ve Hellhounds'un bana aşıladığı ilkel korkuyu hatırladı. O yanım, Nox'un Banks'in bir daha asla kimseye zarar vermeyeceğinden emin olmasını istiyordu.

"Madaleine'i öldürdüğünü düşünüyorum. Sayfası için," dedim.

Nox tek kaşını kaldırdı. "Bunu sana sormaktan nefret ediyorum ama annen olma ihtimali var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Orada olabilir veya kimin yaptığını biliyor olabilir ama birini öldürebileceğine inanmıyorum.

"Belki doğrudan değil. Ama Madaleine'i oraya çekmiş olabilir mi? Ona sihri kim verdiyse onun için mi?"

Rahatsızca kıpırdandım, sonra viskiden bir yudum daha aldım. "Hayır." konuyu değiştirdim "Ne tür bir sihir onun yaptığı gibi bir ışık huzmesi içinde kaybolmasını sağlayabilir? Kardeşlerin bunu yapıyor, değil mi? Ama senin bunu yaptığını hiç görmedim."

"Cehennemde böyle dolaşabilirim ama burada, senin dünyanda değil. Teknik olarak, kardeşlerim gibi buraya ait değilim." Son cümleyi kurdu. "Kesinlikle alışılmadık bir sihir. Hatta bunu başkasına yapmak için. Cinler bunu yapabilirdi."

"Bunun arkasında Techa olabilir mi?"

Nox kaşlarını çattı. "Görünüşe göre annen kadar erdemli."

"Belki de birbirlerine yardım ediyorlar?"

Nox başını salladı. "Olası olmayan."

iç çektim "Onu tekrar göreceğimi düşünüyor musun?"

"Evet."

"Yakın zamanda?"

"Evet."

"İkisi de hayatta olduğu için ne kadar rahatladığımı anlatamam. Amacı her neyse, bugün beni kurtardı. Yıllarca onun yüzünü tekrar görmenin hayalini kurdum. Ve bugün yaptım. Derin bir içki daha aldım.

"Onları bulacağız. Ve bu arada umarım Behemoth, Techa'ya duyması gereken her şeyi anlatıyordur ve biz de kitabın kimde olduğunu bulacağız."

"Ya yapmazsa?"

Nox bana bakmadan önce içkisinden uzun bir yudum aldı.
"Öyleyse onu bulmak için Londra'yı kendim parçalayacağım."

ON SEKİZ

BETH

"Günaydın harika."

Ateşli İrlanda aksanı beni derin bir uykudan uyandırdı ve yuvarlanarak sersemliğimi kırıştırdım. Nox, misafir odası yatağının yanında duruyordu.

"Merhaba."

Uzanıp yüzüme düşen dağınık saçlarımı okşadı. Beni makyajsız ve saçım dağınık görünce bir an paniğe kapıldım ama eğilip alnımı öptüğünde paniğim yok oldu. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona vermeden önce cevabımı düşünmek için biraz zaman harcadım. "Mutlu. Umut edebileceğim en iyi haber, ikisinin de hayatta olmasıydı. Ve onlar. Daha da iyisi, annem bana bakıyor. Dün beni kurtardı.

Artı, onları bulma arayışında artık yalnız değildim. Nox, ne olursa olsun bunu benimle birlikte görmek için sarsılmaz bir yemin etmişti. Ona bakarken kalbim göğsümde şişiyor gibiydi.

O gülümsedi. "Giyinmek. Bugün yapacak çok şeyimiz var. Başka birinin seni kurtarmasına ihtiyacın olmadığından emin olmalıyız."

"Ha?"

"Malcolm sonunda bir şeyi ele geçirdi. Senin için birşey. Onu alıp annen hakkında bildiklerimizi ona anlatmalıyız.

"O nedir?"

"Silah. Sonra da içindeki o sevimli Cehennem büyüsunü kullanıp kullanamayacağına bakmamız gerekiyor."

Heyecan beni bir kalp atışıyla dimdik oturttu.

"Gerçekten büyü öğrenmeye mi çalışacağım?"

"Evet. Aşağıda görüşürüz."

Gerektiğinde kolayca hareket edebilmek için günlük streç kot pantolon ve tişört seçerek yıldırım hızında giyindim.

Claude evin dışındaydı ve arabanın kapılarını bizim için açmadan önce ikimize de seramik seyahat kupaları verdi. "Teşekkürler Claude."

Deri koltuğa yerleşirken kahvenin enfes kokusu burnuma dolarken burnumu çektim. "Bu arabaya bayılıyorum" dedim. "Bu arabada kendimi her zaman güvende hissediyorum."

Nox uzanıp elini dizime koydu. "Benimle her zaman güvende hissedebilirsin."

"Sihirli bir silahım olursa kendimi daha da güvende hissederim," dedim Noel'deki bir çocuk gibi konuşarak.

"Günaydın!" Siyah ve mor bir ışık huzmesi oldu ve karşımdaki koltukta Behemoth belirdi. "Geri döndüm," dedi küçük keçi, tamamen gereksiz bir şekilde.

Midem bulandı. "Öyle anlıyorum. Techa ile konuştun mu?"

"Yaptım."

Daha fazlasını beklercesine kaşlarımı kaldırdım. Ama Behemoth sadece bana baktı. "Ne dedi?"

"Sana yardım etmek için bir sebep görememesi."

midem bulandı.

"O zaman neden buraya döndün?" Nox yere düştü.

"Çünkü taşını geri istiyorsun herhalde," diye içini çektim, onu çantamdan almak için hareket ettim.

"Hayır. Geri döndüm çünkü senin daha fazla zamana değer olduğuna ikna oldum. İyi bir rapor vermek için yeterince uzun zaman geçmedi. Hanımımın amacımı görmesini sağlayabildim ve gözlemlerime devam etmeme izin verdi.

Umut beni neşelendirdi. *Umut. Babamın gücü.* Behemoth'a gülümsedim, öne doğru eğildim ve boynuzlarının arasına hafifçe vurdum. "Haklısın Behemoth. Yeterli zaman olmadı. Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Aslında. Ben yokken bir şey kaçırdım mı?"
"Em, evet. Sadece biraz."

Nox, Malc'ın ofisinin kapısını çaldığında, vampirin solgun yüzünü gördüğüme garip bir şekilde sevinmiştim.

"Patron, Leydi Patron," dedi sırtarak, biz karanlık odaya girerken.

"Bu Lady Boss olayı hakkında, ben senin patronun değilim-" diye söze başladım ama Malc coşkuyla ellerini havada salladı ve başını salladı.

"Çok geç! Şimdi takıldı, sana başka bir şey diyemem. Artı, patronu beceriyorsun. Seni Leydi Patron yapar."

iç çektim

"Cehennem keçisi mi bu?" dedi Malc, Behemoth'a bakarak.

"Evet. Bu silah nerede?" Nox dedi.

"Harika," dedi Malc, şimdi hafifçe tüylenmeye başlayan keçiye bakarak.

"Ben havalı değilim, ateşliyim. Ve şiddetli," dedi Behemoth.

Malc sırttı. "Emin misin."

Malcolm. Arbalet. Şimdi."

"Üzgünüm patron." Malc hiç görmediğim bir şeyle sandalyesinden kalktı ve masanın etrafında dolandı.

"Tahmin ettiğimden çok daha uzunsun," dedim.

"1,89," diye mırıldandı, eğilerek. "İşte başlıyoruz." Doğruldu ve elinde küçük bir tatar yayı vardı.

"Ama... Ama bu tıpkı annemin sahip olduğu gibi."

Malc kırmızı gözleri parlayarak bana göz kırptı. "Muhtemelen, evet. Annen bir insan. Bunlar bir insanın kullanabileceği iki sihirli silahtan biri gibidir. Diğer bir gürz ve tüm dünyada sadece üç

tane var, bu yüzden onlardan birine sahip olsaydı çok etkilenirdim. Yüzü kaşlarını çattı. "Bekle, anneni gördün mü?"

"Yaptım." Ona olanları anlattım ve ben bitirmeden masasına döndü, parmakları klavyenin tuşlarının üzerinde uçuşuyordu.

Bitirdiğimde, "Dil bağlama büyüğü kötüdür," dedi. "Pis büyü." "İzlemek korkunçtu."

"Yani seni paltoyla takip eden o muydu?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Rory onları her gördüğünde bana söyledi."

"O yaptı?"

"Evet." Arbaleti masanın üzerine koyduğu yerden aldı. "Bunlar normalde yeşil renkte yanmazlar ve Hellhounds'u alt edememeleri gerekir."

Nox konuştu, sesi Malc'ın heyecanlı gevezeliğine zıttı. "Bu, Cehennem Tazılarına karşı etkili olacak çünkü benim sihrimle dolu olacak."

Başımı salladım, hem korkunç yaratıklara karşı kullanacak bir şeyim olduğu için heyecanlı, hem de buna asla ihtiyaç duymamak için dua ediyordum.

"Ama Malcolm haklı, annenin çalışmış olması şaşırtıcı."

"Acaba onunkine kim sihir kattı?" Malc yüksek sesle düşündü. "Ward HQ'dan biriyle konuştuğunu duyduk. Ona yardım ediyor olabilirler," diye önerdi.

Nox, "Onu tutsak edenler de olabilirler," diye hırladı.

Malc beceriksizce, "Michael'ın melekleri kaçırdığını göremiyorum, patron," dedi.

Nox, "Bu tartışma sona erdi," dedi ve Malc hızla monitörüne döndü.

"Yeşil büyüye bakıyorum ve onu Ritz'in yakınında gördüğünüz yerdeki CCTV görüntülerine bakacağım. Müzeden aldıklarımı da tekrar kontrol edeceğim. Seni takip etmeyi bıraktığında nereye gittiğini görebiliriz Beth."

"Güzel," dedi Nox kapıyı çekerken. Malc arbaleti masa boyunca bana doğru itti ve gözlerini açık kapıdan gelen loş ışıktan kaçırdı.

"İyi şanslar," diye fısıldadı.

"Teşekkürler," dedim, silahı kaldırıp Nox'un peşinden koşarken.

"Bunu kullanmayı nerede öğreneceğiz?" diye sordum, arabaya döndüğümüzde kucağımdaki küçük silahı çevirirken. Hafifti, gövdesi koyu renkli bir reçineden yapılmıştı ve öndeki küçük yay şekli ve altındaki tetik parlak bronz bir malzemeden yapılmıştı. Tepedeki oyuga, ters çevirdiğimde bile düşmemiş gibi görünen ince bir metal cıvata takılmıştı. Tek elle kolayca ateşlenebileceğini tahmin ettiğim kadar hafifti.

"Benim yerim," diye yanıtladı Nox. Uzanıp tatar yayına dokundu. "Aslında silahtan ayrılmayan tek cıvatası var. Şimşek sihri yönlendirir ve onu yerine ateşler."

"Tamam."

"Daha önce tatar yayı fırlattın mı?"

"Hayır. Ama Londra'ya gelmeden önce tabancayla ateş etmeyi öğrendim.

Tek kaşını kaldırdı. "İyi. O zaman geri tepme ve geri tepme hakkında bilgi sahibi olursunuz." Başımı salladım. "Bu aynı, bu yüzden düşük hedef al. Ve onu hazırlamak için bu teli geri çekiyorsunuz." Öndeki yayı namluya bağlayan gergin tele dokundu.

"Anladım."

Birkaç dakika sessiz kaldık.

"Nox, senin evin neresinde pratik yapıyoruz? Çünkü senin o süslü eşyalarını mahvetmek istemiyorum."

Bana karanlık bir gülümseme verdi. "Görmediğiniz bir sürü evim var Bayan Abbott."

"Sesini bu kadar pis çıkarmayı nasıl başardın? Sanki Madaleine'in gurur duyacağı gizli bir seks zindanı varmış gibi," diye mırıldandım.

"Gizli bir seks zindanım yok. Ama eğer yapmamı isteseydin, seve seve bir tane kurardım."

Grosvenor Sokağı'na döndüğümüzde bodruma indik ama orası bir zindan değildi. Arka duvara hakim bir okçuluk sahası olan, iyi aydınlatılmış, modern bir spor salonuna gidiyordu.

"Spor salonun var mı?" İçeri girerken sordum.

"Bir spor salonum var, evet. Ayrıca saunam, jakuzim, havuzum, sinema salonum, kütüphanem ve şarap mahzenim var."

"Ha."

Oda, açık bir şekilde erkeksi ve bir spor salonu için garip bir şekilde rahat hissettiren soluk ahşapla kaplandı. Koşu bantları ve ağırlık tezgahları gibi görmeyi beklediğim tüm olağan donanım ve çevresinde soğutulmuş hava kokusuna sahipti.

Nox okçuluk sahasına doğru ilerledi ve ben de onu takip ettim.

"Tatar yayına sihir aşılamamız gerekiyor," dedi ve ben de alabilmesi için silahı kaldırdım. Kafasını salladı.

"Senin sihri devreye soktuğumuzu sanıyordum?" kaşlarımı çattım.

"İçinizdeki sihri silaha aktarıp aktaramayacağınızı görmek istiyorum."

Silaha şüpheyle baktım. "Deneyebilirim."

"Behemoth'un taşını alın. Yardımcı olmalı."

"Tamam." Çantamdan taşı aldım, çantayı omzumdan kaydurdum ve yere koydum. Bir elimde taş, diğerinde yaylı tüfekte Nox'a baktım.

"Sadece sana dediğimi aynen yap. Gözlerini kapat."

Tam olarak Nox'un bana söylediğini yapmak şimdiye kadar benim için çok iyi çalıştı, bu yüzden görev bilinciyle gözlerimi kapattım.

"İyi. Şimdi, içindeki sihrimi hisset. Nerede?"

Bir elimi göğsüme dokundurdum. "Burada."

"Kucakla. Yanmasına izin ver."

Artık tanıdık gelmeye başlayan duygunun içimde yükselmesini isteyerek dediğini yaptım.

Hissedebiliyordum ama sadece biraz.

Nox'a "Genellikle yalnızca sen yokken gelir," dedim. "Yokluğunu telafi ediyormuş gibi."

"Bunu hissetmene neden olan başka ne var?"

"Birlikte olamayacağımızı söyleyen insanlar," diye itiraf ettim.

Bir sessizlik oldu ama tam gözlerimi açacakken tekrar konuştu. "Bunu bir düşün. Büyüyü içinizde hissediyorsanız, onu silaha yönlendirmeye çalışın. Silahı kendinizin bir uzantısı olarak görün. Sana zarar vereceklere karşı seni koruyacak bir şey. Ya da... Ya da bizi ayırmak isteyenlere karşı kullanılacak bir şey.

dediği gibi yaptım.

Behemoth, Rory ve Madaleine'in kötü bir eş olduğumuzla ilgili söylediklerini düşündüm. Ölümcül bir lanet ve gölgelerdeki bir düşman tarafından ayrı tutulan düşmüş bir melek ve bir insan kız.

Göğsümde oluşan sıcaklık. Zihnimdeki ses, benimki ama çok daha şiddetli konuşmaya başladı.

O benim. Birlikte olmalıyız. Birlikte olacağız. Ve bizi durdurmaya çalışan herkesin canı cehenneme. Onları indireceğim.

Arbalet elimi yaktı ve gözlerim açıldı. Ondan altın rengi bir ışık akıyordu, gölgeler telin üzerinde dönüyor ve namlunun etrafında dönüyordu.

Yüzünde karanlık bir gülümseme olan Nox'a baktım.

"Tebrikler. Cehennem büyüleriyle güçlendirilmiş bir tatar yayın var."

"Evet?"

"Siz yapıyorsunuz. Ayrıca kanatların çok güzel."

Spor salonunun diğer tarafındaki boy aynasını işaret etti ve nefesim kesildi.

O yanılmıyordu. Minik yarı saydam kanatlarım artık küçük ve yarı saydam değildi. Nox'larda hiçbir şey değildiler ama sağlandılar. Yavaşça aynaya doğru yürüdüm, ağzım açıktı. Tüyler Nox'unkinden daha açıktı ve daha az parlaktı ve üzerlerinde hareket eden çok daha az gölge vardı. Kürek kemiklerimi içten hissetmeye çalışarak deneysel olarak hareket etmelerini istedim.

Serin havanın sırtımdan sıyrıldığını hissettim ve yansımadaki kanatlar hışırdıyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes verdim. "Onları taşıdım!"

Nox kıkırdadı. "Onlarla bir alanı doldurduğunuzu hayal edin. Hayal edin, sonra omuzlarınızı esnetin."

Yaptım ve yavaşça kanatlarım uzadı, esnedi. Ağzımdan bir *ooh* kaçtı. Elimde parlayan tatar yayını neredeyse unutmuştum. Nox ile yüzleşmek için döndüm. "Uçabilir miyim?"

Yüzü ciddileşti. "Çok az kanatlı yaratık gerçekten uçabilir ve bunu denemek son derece tehlikelidir."

Omuzlarım biraz düştü. "O zaman bu bir hayır."

"Uçabilmene gerek yok. Bana sahipsin."

Nox'un kendi kanatları arkasından fırladı ve gülümsemem geri geldi. Ona doğru bir adım attım ve tüyleri uçtu.

Bir zil sesi duraklamama neden oldu ve Nox cebinden cep telefonunu çıkarmadan önce kaşlarını çatı.

"Şu anda sadece Rory'nin aramaları geliyor ve bugün rahatsız edilmemem gerektiğini biliyor. Eğer arıyorsa, önemli," dedi özür dilercesine.

Başımı salladım ve telefonu kulağına götürdü. "Evet?" ahizeye havladı. Yüzündeki sıkıntının düşüşünü izledim. Bana baktı. "Ritz az önce aradı. Sanırım senin iblisini buldular."

ON DOKUZ

BETH

Nox, Ritz'e yürümenin arabayla gitmekten daha hızlı olduğunu söyledi ve haklıydı. Hızlı tempomuz bizi sadece sekiz dakikada oraya götürdü.

Kaldırımında duran ve restoranın girişini kapatmaya çalışan bir güvenlik görevlisi, "İçeri giremezsiniz efendim," diyordu. Karşısında başı darmadağınık ve hafifçe sallanan Cornu vardı.

Yavaşça ona doğru adım attım, henüz iblisin dikkatini çekmek istemiyordum. Ama Nox arkamdan öne çıktı ve Cornu'nun gözleri hemen bize çevrildi, güvenlik görevlisine karşı gevelediği protestoları durdu. Onu gergin gördüm ve koşmak üzere olduğunu biliyordum.

Arkamdan bir sıcaklık dalgası geldi ve Cornu hafifçe homurdandı. Etrafını saran gölgeli dallar onu sabit tutuyordu. Güvenlik görevlisi kaşlarını çatmıştı.

"İyi misin? Ağrın var mı?"

Gölgeleri göremediğinizde, Cornu'nun felç geçiriyor veya kalp krizi geçiriyor gibi görüldüğünü fark ettim. Çabucak ona doğru ilerledim ve yaklaşır yaklaşmaz Cornu'dan yayılan viski kokusu içime çarptı.

"O iyi," dedim nöbetçiye, elimi Cornu'nun koluna koyarak. İnce gömleğinin altındaki teni sıcak ve nemliydi ve homurdandı. "Sadece biraz fazla içtim. Buradan alacağız."

Gardiyan endişeyle ağzını açtı ama Nox'u arkamda görünce başını salladı.

Gölgeler parladı ve Cornu isteksiz bir kuklaymış gibi beceriksizce döndü. Birlikte caddeye doğru ilerledik. Bloğun sonunda Green Park'a vardık ve ben doğruca büyük, boş bir sıraya yöneldim. Gölgeler kayboldu ve Cornu üzerine yığıldı.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı. Gözleri kırmızı halkalı ve çöküktü ve kıyafetleri açıkça taze değildi.

"Madaleine için üzgünüm," dedim yanına oturarak.

"Saçmalık." Nox'a baktı. "Gücünü elinden alacaktın."

Nox konuşmaya başladı ve ben yedek kulübesinden fırladım. "Bana birkaç dakika ver. Lütfen."

Nox bir an bana baktı, sonra iblise baktı. "Kaçmaya çalış, canın yanacak," dedi.

Cornu boğazından öfkeli bir ses çıkardı ve yere bakarak Nox'a bakmayı reddetti. Bu bir meydan okumaydı ve Nox'un sinirlendiğini hissedebiliyordum. "Lütfen," dedim tekrar ona bakarak.

Nox dönerek büyük bir meşe ağacına doğru ilerledi. Behemoth olduğu yerde, ayak bileklerimde kaldı. Tekrar bankta oturdum.

"Seni sevdiğini biliyorum," dedim sessizce. Cornu gözlerini benimkilere dikti.

"Nasıl?"

"Yüzünde gördüm ve sesinde duydum."

Kafasını salladı. "Kimsenin bilmesini istemedi. Ben sadece bir şeytanım ve o... Titrek bir nefes aldı. "Melekler arasında kahrolası bir tanrıçaydı. O inanılmazdı."

"Ona hayran kaldım. O olmak istediğim birçok şeydi."

Cornu yüzüme baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Asla o olamazsın. Kimse yapamazdı.

"Biliyorum. Onun intikamını almana yardım etmeme izin ver.

Gözlerini kıstı, güvensizlik ifadesini gölgeledi. Lucifer onun hayatını mahvetmek istedi. Ona neden yardım ettiğini bilmiyorum."

Yani yardım etmeye mi çalışıyordu ? Bu ilginçti. "Bana müzeye gitmem için bir not mu yazdı?"

Cornu omuz silkti. "Günahlar kitabının geçmiş olabileceğini duyduğu için oraya gittik. Keşke yapmasaydık."

"Ne oldu?" Elimden geldiğince kibarca sordum ama yanımda gerildi.

"Bilmiyorum. Cehenneme geri gönderildim."

"Madaleine tarafından mı?"

"Hayır. Bunu asla yapmazdı. Onun yanında yürüyordum, üçlü tablonun yanından geçiyordum ve sonra bom, Cehennemdeydim. Geri dönmem bir saatten fazla sürdü ve döndüğümde..."

"Kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Ya da neden?"

"Lucifer ve onun lanet olası aptal kitabı. Bu yüzden müzedeydik. Bu onun hatası." Ağacın altında Nox ve Rory'nin konuştuğu yere baktı.

"Biri onu da öldürmeye çalışıyor. Onları durdurmak istiyoruz. Bence aynı kişi. Aynı düşmana sahibiz, Cornu."

Bir an sustu, sonra sessizce konuştu. "Benden ne istiyorsun? O pislik Lucifer ne yapmamı isterse onu yapmalıyım ve Madaleine olmadan kavga etmenin ne anlamı var?"

"Madaleine günah sayfasını satmadı, değil mi?" Cornu dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarını öfkeyle saçlarının arasından geçirirken boynuzları iki yanından dışarı fırlamıştı.

"Onundu. Bunlar onun sırları, sana ait değil." "

"Özür dilerim Cornu. Ben. Ama Madaleine'in katilinin yakalanmasını ancak bu şekilde sağlayabiliriz."

Bana yan yan baktı. "Acı çekecekler mi?"

Rahatsızca yutkundum. Kimsenin acı çekmesi fikrinden hoşlanmadım. Ama bunun arkasında kim varsa onu yakalarsak, Nox'un bunu hafife alma şansı çok azdı. Ve Banks olduğu ortaya çıkarsa, acı çeken insanlar konusundaki pozisyonumu bile değiştirebilirim. O adam bir dayığı hak etmişti.

"Nox cezalarıyla tanınır," dedim biraz kaçamak bir tavırla.

"Orada olmak istiyorum."

Derin bir nefes aldım. "Bunun olmasını sağlayamam. Kim olduğunu bile bilmiyoruz-"

Orada olmak istiyorum, diye tekrarladı. "Nox katilini cezalandırırken orada olacağıma söz verersen sana sayfayı veririm."

Nabzım hızlandı ve vücudumun beklentiyle kasıldığını hissettim. "Nerede olduğunu biliyorsun?"

Onayladı.

Düşünür gibi dudağımı ısırdım. Nox onu teslim ettirebilirdi. Bana nerede olduğunu bildiğini söyleyerek elini uzatmıştı. Ve bir insanın şeytan tarafından cezalandırılmasını izlemek oldukça ürkütücüydü. Ama Cornu bir iblisti, Cehennemden doğmuş bir yaratıktı ve bu onun dünyasıydı. Sevdiği kadın daha yeni öldürülmüştü.

Çaresiz yüzüne baktım ve kendimi konuşurken buldum. "Tamam. Söz veriyorum, elimden geleni yapacağım. *Eğer* o her kimse onu yakalarsak." 'eğer'i vurguladım.

Yemin ediyor musun? Lucifer'ın orada olmama izin vermesini mi sağlayacaksın?

"Nox'a hiçbir şey *yaptıramam* ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Cornu yavaşça ayağa kalktı ve hafifçe yalpaladı. "Lucifer'ı ara."

YİRMİ

BETH

Ağacın yanındaki Nox'a vardığımda, "Cornu bizi sayfaya götürecekt," dedim. İblis, Nox'a öfkeli bir bakış attı ve o bankta bir ayaktan diğerine sallandı.

"Nerede olduğunu biliyor mu?"

"Evet."

"Ve bunu bize gönüllü olarak mı veriyor?" Nox'un ses tonundaki şüpheyi duyabiliyordum ve nedenini görebiliyordum. İblisin ona olan nefreti her gözeneğinden fısıkırıyordu.

"Bir bakıma," dedim beceriksizce, onunla göz göze gelmeyi reddederek. "Sana daha sonra söyleyeceğim."

Nox ağzını açtı, beni bir an düşündü, sonra tekrar kapattı. "Önden buyur."

Birlikte Cornu'ya yürüdük. Nox, "Yakınlarda bir arabam var," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Gerek yok." Elini kaldırdı ve göğsüne sertçe vurdu. "Ben saklanan yerim. Sayfayı içimde sakladım."

Nox ve Cornu arasındayım. "O ne demek? Çünkü kulağa hoş gelmiyor."

"Madaleine, Wrath'a ev sahipliği yapması için iyi bir nedenle seçildi. Tanıdığım en güçlü düşmüş meleklerden biriydi ve hiçbir şeyden korkmazdı. Oldukça iğrenç bir Cehennem büyüğü de dahil," dedi Nox sessizce. Gözünü Cornu'ya dikti. "Sayfayı sana mı bağladı?"

Kafasını salladı. "Hayır. Evime, cehenneme. Anahtar benim."

"Bu nasıl çalışıyor?" Diye sordum.

Nox bana baktı. "Madaleine sayfayı Cehennemde sakladı ve ona yalnızca Cornu üzerinden erişilebilmesini sağladı. Zekiydi. Yalnızca Cehennemden gelen çok güçlü bir varlık sayfayı ondan uzaklaştırabilir."

"Senin gibi cehennemden gelen çok güçlü bir varlık," diye tükürdü Cornu. "Senin erişemeyeceğin, saklayabileceği hiçbir yer yoktu."

Nox, iblise, "Bunun acı vermesi gerekmiyor," dedi. "İşbirliği yaparsanız."

Cornu ona alayla baktı. "Artık bana zarar verebilecek hiçbir şey yok. Şimdi değil."

Nox sakinleşti. "Bu işi bitirelim," dedi. "Hangi büyümlü sözü kullandı?"

Cornu'nun arkasındaki hava parıldadı ve Nox Latince olduğunu tahmin ettiğim yabancı sözcükleri söylerken siyah ve derin, yanan kırmızı ışıklar girdap gibi girip çıkarak yok oldular. Behemoth yanımda heyecanla cıvıladı, Cornu'nun boynuzları kıpkırmızı kesildi ve yüzü acıyla buruştu. İçimden yardım etmek için bir şeyler yapmak için müdahale etmek geliyordu ama Behemoth aklıma havladı.

"Lucifer ne yaptığını biliyor."

"Cornu'nun arkasındaki cehennem mi?"

"Evet."

Nox'un kollarını kaldırdığını, altın kanatların genişçe açıldığını ve gölgelerin etrafında kasırgalar halinde döndüğünü izledim. Parkın etrafına baktım. Halk çimenlerde oturuyor, yemek yiyor ya da kitap okuyordu. Bir çift beyaz, tüylü bir köpeği patikada gezdiriyordu. Ortalarında duran cehennem meleşini kimse göremezdi.

Aniden, tüm gölgeli kasırgalar Cornu'ya koştu ve o ortadan kayboldu.

"Bunun olması mı gerekiyor?"

Rory bana cevap vermedi.

Nox, kendisinden yayılan ısıyla gözleri kapalı bir şekilde olduğu yerde kaldı. Nefesimi kesecek kadar yüksek bir gök gürültüsüyle Cornu yeniden belirdi ve kırmızı ve siyah bir parıltıyla yere yuvarlandı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı ve yere kustu.

"Aman Tanrım, iyi misin?"

Yaklaştığımda topuklarının üzerinde geri sallandı. Kükürt kokuyordu ve yüzünden ve boynundan aşağı ter akıyordu. Boynuzları tuhaf bir karanlık maddeyi titreştiriyordu.

"Burada." Elini uzattı, içine küçük bir kağıt parçası sarılmıştı. "Sözünde dur. Lütfen." Parşömeni ondan alırken solgun, bitkin yüzüne baktım.

"Yapacağım."

Nox kağıdı benden alır almaz, küçük sayfadan sanki emiliyormuş gibi gölgeler uçuşmaya başladı ve ardından görünmez bir rüzgar tarafından kamçlandı.

Ellerini çırpı ve onları ayırdığında avuçlarının arasında mavi bir ışık parladı. Gölge bir kasırga gibi dönerek ışığa daldı ve bir vuruştan sonra onların parlak tüylerinin üzerinden hızla dönerek ve ruhani bir şekilde uçtuğunu gördüm.

Işık kaybolurken uzun bir nefes verdim.

Yapmıştık. Bir kayıp günah daha bulmuştuk.

Arabaya dönene kadar Nox sessizdi ve biz yalnızdık. Şey, biraz yalnız. Behemoth'u saymadıysanız.

"Cornu'ya ne söz verdin?" Sesinde tanımadığım bir keskinlik vardı. Bir an için, içindeki Gazap gücünün geri dönüşü olduğundan endişelendim - ama sesi kızgın değildi.

"Madaleine'i öldüren kişiyi cezalandırırken orada olabileceğini. Bunun mümkün olmayabileceğini biliyorum ama onun için üzüldüm."

Nox bana baktı ve gözleri ürkütücü derecede parlaktı. Vahşi, neredeyse vahşi bir havası vardı ve ben de deri araba koltuğunda oturan ve Nox'a bakan Behemoth'a baktım.

"İyi misin?"

"Ruhunu gördüm."

"Cornu'nun mu?"

"Evet. O bir iblis. Onun bir ruhu olmamalı."

"Tamam... Bu ne anlama geliyor? O aslında bir iblis değil mi?"

"Hayır. O bir iblis." Nox, yoğun gözlerini benimkilerden Behemoth'a dikti. "Bizi bırakmana ihtiyacım var."

Behemoth gözlerini kırptırdı, sonra boynuzlu başını yavaşça salladı. "Özür dilerim, Lucifer. İzinli değilim."

Nox bir an baktıktan sonra konuştu. "İyi. Claude! Arabayı durdur."

Araç hareket etmeyi bıraktığı anda, Nox kapıyı hızla açtı, kolumdan tuttu ve beni arabadan çıkardı. Kanatlarını açmadan önce nerede olduğumuzu görecektim bile olmadı ve eğilerek beni kaldırdı.

O çömelirken nefesim kesildi, sonra bizi havaya fırlattı.

Hayır! Nereye gidiyoruz?" Sert bir şekilde sola, sonra sağa yattığında yüzümü omzuna yaslayarak, şiddetli rüzgara karşı bağırmak zorunda kaldım.

"Yalnız kalabileceğimiz bir yer. Gerçekten yalnız." O kadar hızlı hareket ediyorduk ki, saçlarımın yüzüme çarpması ve dondurucu havanın gözlerimin yaşarmasına neden olması nedeniyle göremiyordum.

Sadece birkaç dakika sonra yavaşladık ve omzunun üzerinden zor nefes alarak baktım.

Big Ben.

Ufak bir gümbürtüyle devasa saatin üstüne indi. Hayır! Burada olamayız!" Beni kollarından kaldırdı, bu yüzden ayaktaydım ama hemen beni kendine çekti, kollarımın üst kısımlarını kavradı.

"Bana bak."

Yaptım, hala nefes nefese. Arabada olduğundan daha vahşi görünüyordu. "Sorun nedir?"

"O onu seviyor."

"Ne?"

"O onu seviyor. Onsuz yaşamak istemiyor."

"Cornu?"

"Evet. Böyle sevilmemeli. Böyle sevmek için bir ruha ihtiyacın var."

"Az önce onun bir ruhu olduğunu söyledin."

"Artık istiyor. Ama o tek yaratılmadı."

Karışıklık içinde kaşlarımı çattım. "Madaleine'in onu bir şekilde ruh haline getirdiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Aşk onu bir ruh yaptı."

YİRMİ BİR

NOX

Cornu'nun içinde gördüklerim... Aşkı kaybetmişti. Uğruna canını vereceği kadın sonsuza dek alınmıştı. Ve onu paramparça etmişti. Aşkın ona verdiği kırılğan, yasak ruh, onarılamayacak şekilde parçalandı.

Beth'i kaybetme korkum o kadar sıcak ve hızlı geçti ki kulaklarım çınladı ve zihnim bulandı. Sis içinde tek görebildiğim oydu. "Sonsuza kadar yanımda olmanı istiyorum. Benden isteseydin tüm dünyayı küle çevirirdim. Mutlu değilsen hiçbir şey yapamam. Seni koruyacağım. Her şeyden. Ve beni kurtarabileceğini düşünüyorum."

Yüzüme baktı, güzel gözleri doyamadığım o dürüst duyguyla doluydu. "Sanırım sana aşık oldum." Konuşurken sesi titriyordu ve eli çeneme sıkıca bastırdı. Dünyanın geri kalanı eridi ve kulaklarımdaki çınlama daha da şiddetlendi.

"Sevmek." Zihnimdeki sis yoğunlaşırken bu kelimeyi tekrarladım, karşımda onun yüzü çok berraktı. "Sevmek." Göz kamaştırıcı bir netlikle anladım. Şimdiye kadar sahip olduğum en güçlü güçler olan Şehvet, Açgözlülük ve Gazabı gölgede bırakarak şimdiye kadar hissettiğim her duyguyu aştı. Tüm varlığımı kapsıyordu ve muhteşemdi. Ellerimi yüzüne götürüp onu daha da yakınma çekerek, "Şeytanın sevebileceğini düşünmemiştim," diye soludum. "Yanılmışım."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Şehvet gücüm, ruhumu ve arzularımı açığa çıkarmama izin vererek her zaman bir öpücüğü yüceltmeyi başarmıştı. Ama bu öpücük tamamen başka bir seviyedeydi.

Sis tamamen dağılırken göğsümde alevler canlandı ve kendimi tamamen onun tutkusunun gücüne kaptırdım. *Onun aşkı.*

İçimde bir şeyler değişmişti.

Ona ihtiyacım vardı. Suya ya da yiyeceğe ihtiyacım olduğu kadar ona ihtiyacım vardı. Ancak, yemeğin aksine, onun tadına gerçekten bakabiliyordum. Ve tadı mükemmeldi. Benim için yapılmış. Kader. kader. Benim ve ziyafet çekmek için yalnız benim.

Hayatımı sürdürdüğüm her öncelik dağılmıştı. Onunla ilgisi olmayan her duygu çekişmesi anlamsızdı. Güvende olması gerekiyordu. Mutlu olması gerekiyordu. Ve eğer yanımda olabilseydi, o zaman ruhumun içindeki koca koca boşluk sonunda iyileşirdi. tamamlanmış olurdum.

Başını hareket ettirdi, elleri hala yüzümde, gözlerime bakıyordu. "Seni seviyorum," dedi, sanki bu sözler nefis bir yasak meyveymiş gibi.

"Seni seviyorum." Derin bir nefes aldım. Söyleyebileceğimi hiç düşünmediğim *sözler* .

Kollarımı ona sıkıca doladım, kanatlarımı çırttım ve bizi devasa saatin tepesinden fırlattım.

YİRMİ İKİ

BETH

Nox bizi Big Ben'in tepesinden kaldırırken nefesim kesildi. Zihnim sersemlemişti, mutlak neşeyle arzu o kadar yoğun karışmıştı ki düzgün düşünemiyordum.

Nox benimdi. O beni sevdi.

Ben onu sevdiğim kadar onun da beni sevmiş olabileceğini düşünmüştüm ama bunun olabileceğine inanmamıştım. Cornu'da gördüğü her ne ise onu paramparça etmişti.

Onun kavrayışında eridim; Londra'nın üzerinde yükselirken ellerimi boynuna kenetledim. Kanatları çırparken ağzı benimkini buldu ve ben tatlı bir unutuşun tadına vardım. Açgözlü bedenim hepsini istiyordu.

Ona ihtiyacım vardı. O benimdi, ben de onundum ve kafamda onunla bir olmaktan başka hiçbir şey yoktu. Ona onu ne kadar sevdiğimi, bunun ne kadar gerçek ve doğru olduğunu gösteriyordum.

Beni daha da sert öptü ve her sinir ucu yanıyormuş gibi geldi. Çekirdeğimdaki ağrıyı hafifletmek için uyarılmaya, sürtünmeye ya da herhangi bir şeye ihtiyaç duyarak onun kavrayışına sarıldım. Yokluğunu hafiflet. Dilinin benimkine her ustaca vuruşuyla beni yere serme ihtiyacını azalt.

Düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Beni sıkıca kendine yasladı ve bacaklarımı kanatlarının altında beline doladı.

Yavaşladı ve vahşi öpücükleri hareket ederek önce çenemden sonra boynumdan aşağı indi.

Etrafımıza alacakaranlığın düştüğünün belli belirsiz farkındaydım. Londra'ya bayılıyordum ve sevdiğim adamın kollarına sarılı olarak üzerinde süzülürken ışıklarla canlanan görüntüsü içimi dizginsiz bir neşeyle doldurdu. Kendimi bir rüyada gibi hissettim. Hiç uyanmamayı umduğum bir rüya.

Nox hareket etti, beni kavrayışını değiştirdi ve bakışlarını aşağıdaki güzelden çekip gözlerine baktım. Burada avucumun içinde çok daha fazla güzellik vardı.

Bakışımı saf bir arzuyla karşıladı.

"Hayır." Adını bir dua gibi fısıldadım. Ağzını tenime değdirdiğı her hareketi beni ateşe veriyor, sahip olduğı tüm şüpheleri, korkuları, onu bırakmak zorunda kalacağıma dair tüm fikirleri yakıp kavuruyordu.

"Adımı söylemene bayılıyorrum," diye homurdandı. "Seni her getirdiğimde duymak istiyorum. Her zaman."

Sözleri, adını yeniden solumama neden oldu.

"Sana dokunmam gerek," dedi dudaklarına doğıru, kollarını o kadar sıkı sardı ki kaburgalarımnda bir ağrı başladı.

Havalanan saçlarımı yüzümden çekmek için uzandım. "Yap."

Ağzının kenarında bir gülümseme kıvrıldı ve bir elini belimin kıvrımından aşağı indirmek için beni kavradı.

Uсталıkla kot pantolonumun kopçasını çözdü ve elini içine soktu. Saniyeler içinde parmaklarıyla ağrıyan etimi ayırıyor, ıslaklığını okşuyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi, şehir parlayan kanatlarının ötesinde karanlıkta parıladı.

Bir rüya. Hepsi enfes bir rüya.

O bir rüya.

Hayalim.

O benim.

Parmakları içime daldı ve sanki bunu binlerce kez yapmış gibi klitorisimin etrafında döndü. Bana nasıl dokunacağını ve bunu ne kadar çok istediğimi tam olarak biliyordu.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

Başımı omzuna yasladım, rüzgar inlemelerimi kesiyordu.

Ben cevap vermeyince tekrar konuştu.

"Bana bak. Kollarımda parçalandığını görmek istiyorum. Gözlerinde parıldadığını gördüğüm gibi hissetmek istiyorum."

Güçlükle yutkundum, daha fazla oksijen için yer a maya ihtiya ım vardı. Bir kez ba ını salladı ve eli k lotuma geri girerken dudaklarını benimkilere bastırdı. Birbiri ardına parmaklarının yumuşak vuru larıyla nefes nefese kaldı ımı, zevkin içime ateş ettiğini, yükseldiğini hissettim. A zıyla  ıkardı ım her sesi yakaladı, gözleri ruhumda bir vaat yakıyordu.

"Bu doğru. Kollarımda da ılın."

Onun sözleri benim sonum oldu. Gözlerim kafamın içinde döndü.

Geli ini izlemeyi seviyorum, diye fısıldadı kulağıma.

Adını nefes nefese söyledim, sonra adını haykırdım. Dilini a zımın içine sokarak beni köşeye sıkı tırdı. Onun için paramparça oldum, sürekli devam eden sonsuz bir zevk döngüsü.

"Güzel," diye mırıldandı, dudaklarımı dudaklarına bastırırken. " ok iyi."

Hayatımda hiç böyle gelmemi tim.

"Muhte emsin," diye homurdandı.

Ona bakmak için ba ımı yana e dim. Kelimeler beni ba arısızlı a u rattı. Sözler, nefes, düşünce. Her  ey.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesinde ihtiyaç vardı.

"Seni sevdi imi."

Gözlerinde bir ışık yandı, sonra beni sıkıca tuttu ve daldı.

Hava yanımdan hızla geçerken  ı lık attım, adrenalini içimde patlayarak vücudumu zaten harap eden hislerime bir yenisini daha ekledi.

Saniyeler içinde yerdeydik ve beni dikkatlice ayağa kaldırırken onu tuttum. Onun çatısında, küçük  imenlik alanda oldu umuzun belli belirsiz farkındaydım.

Bir tela  içinde birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk ve sadece birkaç saniye sonra çimlerin üzerinde ten tene kalmı tık. Nox kaslı g  s  inip kalkarak geri çekilirken beklentiyle titriyordum.

Yavaşça, beni başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar içine aldı ve kendi arzusunun yoğun bir şekilde gözlerinde bana yansıdığını görünce bir ihtiyaç sarsıntısının içime çarptığını hissettim.

Elini ereksiyonuna götürdü ve ben donakalmış bir şekilde baktım. "Seni zorlayacağım. Vücudunuzun her santiminin etrafımda titrediğini hissetmek istiyorum. Benim için tekrar gelecek misin, Beth? Seni alırken adımları haykırır mısın?"

Başımı salladım. "Evet. Evet, dedim, sesim titriyordu.

"Onu duymak istiyorum."

Senin için geleceğim. Adını haykıracağım."

"Benim," diye homurdandı. "Tekrar söyle."

"Seninki," dedim, sesim fısıltıdan farksızdı. "Ben seninim."

"Yine," dedi, sesi arzuyla kalınlaşmıştı.

"Seninki." Tüm şehrin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim.

"Bana ait."

"Hep."

Öne çıktı ve elimi tuttu, ağzına götürdü, avucumu, parmaklarımı, bileğimi ve aradaki her santimi öptü.

"Ben de seninim, Beth."

Öpücükleri kolumun ön kısmına doğru hareket ederken inledim, serin gece havası dokunuşunun yumuşaklığını vurguluyordu.

"Seninim," dedi dudakları hareket ederken göğsümün derisine doğru.

Sıcak dili meme ucumun üzerinde gezindi, doğrudan merkezime zevk şokları gönderdi ve daha yüksek sesle inlememe neden oldu.

Bir kolunu belime dolayıp beni kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarının etrafında kaldırdım ve bizi yere indirdi, böylece

kucağına oturdum. Sert aleti hala şişmiş olan klitorisime bastırıldı ve nefesim kesildi.

Elini saçlarıma ulaşana kadar sırtımda gezdirdi ve diğer eliyle kıkırmı kendine yaklaştırdı.

"Seni memnun etmekten asla vazgeçmeyeceğim, Beth. Ve senin amının etrafımdaki hissi mükemmelden daha az olmayacak. Bunu her zaman hissedeceksin. Başka hiç kimseye, bana ihtiyacın olduğu kadar ihtiyacın olmayacak. Vücudun her zaman benimkini arzulayacak. , ve sana ne zaman dokunsam, bunu hatırlayacaksın, her zaman. Seni her şekilde benim yapacağım."

"Hayır."

"Bana ne istediğini söyle."

"Beni doldurmanı istiyorum. Beni seninki yap. Beni ne kadar sevdiğini göster."

Bir elini boynuma koydu ve ona bakmam için çenemi eğdi. Ay ışığı yüzüne vuruyordu, gözleri ihtiyaç doluydu. "Seni seviyorum. Seni sonsuza kadar sevmeye devam edeceğim Beth. Sonsuza kadar."

Sesi duygu yüklüydü. Sözlerinin ardındaki gerçeği hissedebiliyordum. Beni ne kadar sevdiğini hissedebiliyordum ve onun beni tüketme ihtiyacını hissedebiliyordum.

"Lütfen Nox. Lütfen."

Boynumu bıraktı ve belimden tutarak beni kucağına kaldırdı. Penisinin başının ıslaklığımdan kaydığını hissettim ve ürperdim.

"Benim için çok ıslaksın."

Başını klitorisime sürttü ve ben inledim, kalçalarım ona doğru yükselip alçaldı, daha fazlası için çaresizdim.

"İşte bu," dedi Nox, göğüslerimi sert göğsüne bastırırken onun sertliğine dayanmamı izleyerek beni izledi. "Tekrar gelmeni istiyorum."

Bedenim zevkle titredi. Onu içimde o kadar çok istiyordum ki, ama zevk dalgaları o kadar hızlı büyüyordu ki kendimi durduramadım.

"Benim için gel."

Sözleri beni çileden çıkardı ve orgazmım bedenime çarparken haykırdım.

"Benim," Nox derin bir nefes aldı ve sonra beni itti.

Beni yavaş yavaş alıp, kalınlığının içimde büyümesine izin vererek, beni santim santim doldurduğunu hissettiğimde nefesim kesildi. Aşırı hassas bedenim onun etrafında titredi, tırnaklarım omuzlarına saplandı.

"Bana bak."

Gözlerine baktım, bana olan sevgiyle dolu güzel parlak gözlerine.

Kendini kabzasına gömdü, vücudu benimkilerle birlikte titriyordu.

"Kendini çok iyi hissediyorsun Beth. Çok iyi."

Başımı kendine çekti, beni öptü, dili ağzımı işgal etti ve ben vücudumun tüm kontrolünü kaybettim. Kalçalarım kendi kendine hareket etmeye başladı ve ona bindim, vücudum sikini sıkıyor ve serbest bırakıyordu.

"Siktir, Beth. Çok güzelsin."

Onu öptüm ve daha hızlı sürdüm, ona olan ihtiyacım beni eziyordu.

Son orgazmımın bittiğini bile düşünmemiştim ve zevk yeniden içime çökerken tüm vücudum gerilirken haykırdım. Duvarlarımın onun etrafında nabzını tuttuğunu hissedebiliyordum ve sonra itmeye, hızlanmaya, kalçalarını benimkine sallamaya başladı. Göğsünü tırmaladım, parmaklarımı içine soktum, çaresizlik içimi kapladı. Kaslarının parmaklarımın altında kasıldığını hissettim, hamlelerinin daha hızlı, daha çaresiz olduğunu hissettim.

Benimle kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Sonsuza dek onunla olmak istedim.

"Beth..." diye soludu, sesi zevkle kalınlaşmıştı. "Beth..."

İnledim, tırnaklarım etine batıyordu, ona tutunmak istiyordum ama bu yeterli değildi. Daha fazlasını istedim. Onu istiyordum. Onun vücudu. Onun kalbi. Onun ruhu.

"Sen benimsin Beth. Gitmene asla izin vermeyeceğim.

Elinin bedenlerimiz arasında kaydığını hissettim ve başparmağı klitorisimi buldu. Küçük yumruyu daire içine almaya başladı. Vücudum hızlandı ve orgazmımın onunkiyle birlikte yükseldiğini hissedebiliyordum. Bana verdiği her hamlede hareket ettim ve klitorisimi çimdiklediğinde onu kaybettim.

Bağırdım ve sonra geliyordum, geliyordum ve geliyordum. Vücudum gerildi ve sarsıldı ve onun etrafında kasıldım.

"Siktir," diye homurdandı.

"Benim için gel," diye fısıldadım, vücudum onun itişlerinin zevkinden bükülüp titriyordu. Vücudu sertleşti. Beni kendine çekti, sıkıca tuttu, sonra kükredi ve altımda sarsıldı. İçimde nabzının attığını ve zonkladığını hissedebiliyordum, sonra gelişinin sıcaklığı içimi doldurdu.

Omzuna çöktüm, tamamen bitkindim, zevk dalgaları hâlâ içimden geçiyordu ve iki kolunu da sıkıca etrafıma sardı, derin derin nefes alıyordu.

Ben onundum, o da benim.

YİRMİ ÜÇ

BETH

Nox'a sımsıkı sarılı halde uyanana kadar sürüklendiğimi fark etmemiştim bile. Onu uyandırmak istemediğim için hafifçe hareket ettim ve kolu belimi sıkarak beni tamamen durdurdu.

"Hey," dedim ona yaslanarak.

"Merhaba." Yüzümü ona bakacak şekilde kolunun altından kıvrıldım ve boynunu öptüm. Beth, konuşmamız gerek.

Donduğumu hissetmiş olmalı, çünkü hızla doğrulup beni kucağına aldı ve kendisiyle birlikte çekti. Yanağımı avuçladı, gözlerime baktı. Onun ışığı karanlıkta parlıyordu ve midem bulanıyordu. Onu sevdim. Soru, şüphe veya pişmanlık yok. Onu sevdim.

"Sen Benimsin. Sonsuza kadar dedi. "Ve bunu nasıl gerçekleştirebileceğimiz hakkında konuşmamız gerekiyor. Cehenneme geri dönemem."

Havayı içime çektim, rahatlama mideme çarptı. "Ne yapabiliriz?"

"Laneti kaldırmalıyız. Ben... Bence birlikte olmamızın etkileri güçleniyor.

"Ah hayır, seni incittim..." diye başladım ama başparmağını dudaklarıma bastırarak sözlerimi durdurdu.

"Eskisinden daha fazla güç hareket etti. Kanatların gerçekten bir şey," diye gülümsedi. "Aslında büyüleyici."

Yutmuşum. Şimdi o söyledikten sonra, o yanan güç topunu göğsümde eskisinden daha güçlü hissettim. "Laneti kaldırdığımızda ne olur?" Başka ne diyeceğimi bilemeyerek tekrar sordum.

"Dört şey. İnşallah beş." Bir elini yavaşça boynumda yukarı ve aşağı okşamaya devam etti, uzandığında parmaklarını saçlarımda doladı. Diğer elini kaldırdı ve konuşurken parmaklarındaki noktaları işaretlemeye başladı. "Bir numara. Beni iktidardan kimin uzaklaştırmaya çalıştığını öğreneceğiz. Tam güce

ulaştığımda doğrudan benimle yüzleşmek veya geri çekilmek zorunda kalacaklar. İki numaralı; anne babanı buluruz Üç numara; Examinus'la bir anlaşma yapmak için ilahi müzakere becerilerimi kullanıyorum. Dört numara; seni ölümsüz kılmanın bir yolunu buluruz."

Daha da büyük bir nefes aldım. "Bu ciddi bir yapılacaklar listesi."

"Bu. Ama yapabiliriz."

"Bankalar ne olacak?"

"Bu beş numara."

Başımı salladım. "Nox, Examinus'un gerçekten cehennemden çıkmaya izin vereceğini düşünüyor musun?" Nox kararlı olmadan önce Examinus'un gitmesine izin verdiğinden bahsettiğimde bu olmayacaktı. Tavrını değiştirmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Belki de aşkla beslenen iyimserlik?

"Seçeneklerimiz var."

"Yaparız?"

"Kardeşimin bana bakması konusunda haklıysan, yaparız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gabriel yardım etmeye istekliyse, o zaman Examinus'ta biraz avantaj elde edebiliriz. Onunla pazarlık yapmak için kullanabileceğim bir şey."

Bu kesinlikle bir tutum değişikliği idi. "Birkaç gün önce seni öldürmeye çalışanın Gabriel olduğunu düşündün."

"Hala olabilir. Ama öyle değilse ve onu da Cornu ve Madaleine'i okuduğunuz kadar iyi okuduysanız, o zaman elimizdeki en iyi şans bu. Ben de sizin içgüdülerinize güvenme eğilimindeyim, Bayan Abbott."

Sözleriyle etrafımı o sevimli sıcaklık battaniyesi sardı. Nox gibi bir adamın saygısı dünyadaki en iyi afrodisyaktı.

"Ve sonra seni sonsuza kadar yaşatmanın bir yolunu bulacağız."

Bakışlarını yere indirip dudağımı dişlerimin arasına aldım. Bu konuda ne hissettiğimden gerçekten ama gerçekten emin değildim. Fikir, işlenemeyecek kadar yabancıydı.

Elimi tuttu, parmaklarını benimkilerin arasına kenetledi ve göğsüne bastırdı. Onun kalbine. "Vurduğu sürece buna sahip olmanı istiyorum, Beth."

Boğazımda golf topu büyüklüğünde bir yumru büyüdü. "Ama-" diye başladım ama elimi kendi sağlam vücuduna daha da bastırdı.

"Seni kaybetmeye dayanamam. Ve Cornu'nun durumuna düşersem nasıl bir yıkıma yol açacağımı bilmek istemezsin." Konuştuğumuz şeyin ciddiyetini azaltmaya çalışarak bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "İnsanlığı benim kederimden kurtarmak için benim kadar uzun yaşamak zorundasın Beth."

Ona bir bakış attım ama sohbeti eğlenceli hale getirdiği için gerçekten minnettardım. Sözlerinde doğruluk payı olduğunu ikimiz de bilsek bile. Cornu'nun kırılan ruhunun anısı yumruğu geri getirdi.

"Hayır mı?"

Beth.

"Seni seviyorum." Sözleri söylemek bir uyuşturucu etkisi gibiydi, beni yenilmez olduğum bir yere yükseltiyordu. Tüm odağımın ona kaydığı ve düşüncelerimin kontrolden çıkamadığı güvenli bir yer. Birlikte her şey olabileceğimiz, her şeyi yapabileceğimiz bir yer. Dünyaları fethedin. Başka hiçbir şey kalmayana kadar birbirinizi memnun edin. Dans. *İstedığımız her şey.*

Nox, "Seni seviyorum," diye yanıtladı ve gözlerim yandı. Romantizm beni her zaman ağlatırdı ama başkalarının hikayelerine alışmıştım. Gerçek hayatta bu adamın aşkına sahip olmak... Bu aşk hikayesi bana aitti.

Her şey değişmişti. Aniden, bir gün ofisine girdim, sonra o zamandan beri zarif bir şekilde yavaşça. Ve şimdi, kaderim tamamen ona bağlıydı. Benimle geleceğini bildiğim için nereye giderse oraya giderdim. Ondan asla bıkmazdım ve biraz şaşırtıcı bir şekilde, benden asla bıkmayacağını biliyordum. Beth'i onun için sıkmıyordum. Artık Beth'i de *sıktığımdan* emin değildim .

İçimdeki gücü, yitirdiğim umudumu uyandırmıştı. Annemle babamı ararken ve başarısız olurken, ruhumun parça parça, yıldan yıla kırılan parçalarını bulmuştu. Kendimi kullanmama izin vermeme, artık savaşamayacak kadar tükenmiş olmama karşı koymuştu.

Ve tüm bu parçaları tekrar bir araya getirmiş, çok uzun süredir atıl durumda olan yanan bir ateş için ıra toplamıştı.

Kaybolan umudum geri dönmüştü, güçlü, şiddetli ve doluydu. Ve ailemi bulmanın ötesine geçti.

Ben Nox'a layıktım. Onu tamamlayan kadın bendim. Tek kadın. *Kadını*.

Ve erkeğim için savaşmaya hazırdım.

YİRMİDÖRT

BETH

Ertesi gün, parlak ışık gönülsüz göz kapaklarımı zorla açana kadar uyanmadım.

"Kalk ve parla güzelim."

Yanımda bir ağırlık hissettim ve uykulu gözlerimi kırptırdım. Nox takım elbise pantolonu ve gömleğiyle yatağın kenarına oturdu. Perdeler açıldı ve odayı ışık doldurdu.

"Merhaba. İşe mi gidiyorsun?" diye mırıldandım.

"İşten yeni geldim," dedi yanağımı öpmek için eğilirken.

"Ne? Saat kaç?"

"Öğleden sonra iki."

"Bok!" Dik oturdum, biraz başım dönüyordu ve Nox güldü.

"Geç kaldığın için patronunun seni kovacağından mı endişeleniyorsun?"

Uzanıp ona yumruk attım. Bu hareket, çarşafın göğsümden düşmesine neden oldu. Önce vücuduma sonra tekrar yüzüme bakarken gözleri aç bir bakışla doldu.

"Dün geceyi tekrar etmemin beni gerçekten öldüreceğinden korkuyorum, o yüzden ben aptalca bir şey yapmadan önce o güzel göğüslerini kaldırsan iyi olur," diye homurdandı.

Çarşafı el yordamıyla aradım. "Çok mu zayıfsın?" diye sordum, suçluluk duygusu beni mahvediyordu.

"Buna değerci."

Çarşafı göğsüme bastırarak daha dik oturdum. *Kendinden şüphe yok. Pişmanlık yok.*

"Seni uyandırdım çünkü Behemoth seninle konuşmak istiyor."

"Aman Tanrım." Sinirler geçti içimden. Ya aşk beyanımız bize kitaptaki liderliğe mal olsaydı?

Aklımda dün gecenin anıları canlandı ve çarşafı daha sıkı kavradım.

O beni seviyor. Onu seviyorum. Biz sonsuzduk.

Liderliği kaybedersek, buna değdi. Yüzde yüz buna değer.

"O nerede?"

"Alt kat. Daha önce hiç kahve denemediği ortaya çıktı. Şimdiden uyarayım, kafeinden önce keçinin hiper olduğunu düşündüyseniz, böyle bir şey görmediniz."

Nox abartmıyordu. Behemoth çıldırmıştı.

"Burada olmana sevindim," dedi mutfağa girerken. Dili dışarı sarkmış ve gözlerini keçiye dikmiş uzanmış olan Beelzebub'un yanında, karo zeminde bir daire çizerek koşturuyordu. Nox tezgahın üzerinden bana doğru bir kahve itti, sonra yüzünde bir sırıtişla kollarını kavuşturdu. Behemoth'a dönmeden önce ona teşekkür ettim.

"Beelzebub ile arkadaş olduğunu görüyorum."

"Evet. Çok zeki değil ama taşla konuşmaktan iyidir. Ve neredeyse benim kadar hızlı koşabiliyor." Minyatür keçi saat yönünün tersine koşarak yön değiştirdi.

"Sağ. Nox konuşmak istediğini söyledi mi? Başım belada mı?"

"Techa seni görmek istiyor."

Nox'a baktım ve gergin olduğunu gördüm. "Ne zaman?" havladı.

"Şimdi. Burada. İzin verirsen?"

Nox'un yüzü asıldı ama ondan önce ben konuştum. "Lütfen Nox. Üstesinden gelelim."

Bana bir saniye baktı, sonra başını salladı.

Tenim buz gibi soğudu ve ardından mor bir pus içinde Techa, Behemoth'un yanında belirdi. Koşmayı bıraktı.

Nox, "Ne hoş bir sürpriz," dedi ve bunun böyle bir şey olmadığını açıkça belirtti.

"Seninle sohbet etmek için burada değilim," dedi ve onun yerine bana döndü. Kendimi kınama için hazırladım.

"Başkalarının göz ardı edeceği yaşlı bir yaratığa gerçek şefkat gösterdiğini öğrendim. Ve Behemoth, Lucifer'i doğru nedenlerle, gerçekten olması gereken yere yeniden yerleştirmeye çalıştığına inanıyor." Nox'a yandan bir bakış attı ve bana bir zarf uzattı. "Bunlar, bu gece British Museum'da bir yardım müzayedesini için biletler. Açık artırma The Collector tarafından yürütülüyor. Kitabı benden aldı. Müzayede, onu tuzağa düşürmek için en iyi şansın. İyi bir ruh halinde."

"Teşekkür ederim," dedim, öyle bir rahatlamayla dolu bir nefes aldım ki kelimeler ağzımdan doğru çıkmadı.

Londra'dan bu belayı kaldırmaya yardım ettiğin için *sana* teşekkür etmeliyim ." Elini Nox'a salladı ve Nox ona en çirkin gülümsemelerinden birini verdi. Gözlerini devirdi.

"Behemoth'un taşı lütfen," dedi ve elini uzattı.

Keskin bir direnç sancısı hissettim, ilk rahatlamam azaldı. "Fakat..."

"Artık gözetlenmenize gerek yok."

"Sağ. Tabii ki. Evet." Siyah ve altın rengi yumurta taşı için cebimi karıştırdım. Tuttuğum gibi elimde ısındı ve istemsizce parmaklarımı etrafına doladım.

Techa başını bana doğru eğdi, ardından Behemoth'a baktı. "Güçlerinin artmasından endişe ediyor mu?" Sanki ben yokmuşum gibi sordu.

Behemoth gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Sanırım benim kaybımdan endişe ediyor."

"Gerçekten?"

Başımı salladım. "Ondan biraz hoşlanıyorum."

Güzel cin bana baktı. "Behemoth, bu faninin yanında daha uzun süre kalmak istiyor musun?"

Keçi, "Biraz daha uzun olması fena olmaz," dedi.

"İyi. Siz kitabı alana kadar sizinle kalabilir."

"Teşekkür ederim," dedim, iki kelimeye olabildiğince samimiyet katarak. Bu sefer net bir şekilde çıktılar.

"Bana ihtiyacın olursa ara beni, Behemoth," dedi ve sonra ortadan kayboldu.

Gözlerimi kırpıştırarak Nox ve keçi arasında baktım.

"Dün seni terk ettiğimiz için kızacağınızı düşünmüştüm."

"Bana Cornu'ya nasıl davrandığını ona anlatma fırsatı verdi. Tahmin ettiğim kadar etkilenmişti," dedi Behemoth, dairelerine devam ederek.

Küçük Cehennem keçisine baktım ve taşı elimde çevirdim. Yine hoş bir şekilde ısındı. "Bir süre daha bizimle takılmanın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Önemli değil," dedi Nox acıklı bir şekilde ama gülümsüyordu.

"Gerçekten mi?" dedi Behemoth, durup kocaman gözlerini bana çevirerek.

Ona başımı salladım. "Burada gerçeklerden başka bir şey yok," dedim.

"Cehennemın Efendisinin varlığı her Cehennem yarattığı için zevklidir ve bunun senin arkadaşlığını çekici kıldığını inkar etmeyeceğim ama kalmak istememin nedeni bu değil. Bana ihtiyacın varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Sana ihtiyacım var?" Kaşlarımı kaldırdım ve onun benim için yapabileceğini düşündüğü ama Nox'un yapamayacağı neyi düşündüğünü sormaktan kendimi alıkoydum.

"Evet. Görkemime yakında ihtiyaç duyulabileceğine dair güçlü bir şüphem var.

"O halde seni okşayan arkadaşımı tekrar görmekle bir ilgisi yok."

"Hayır. Hiçbir şey."

"Sağ."

"Artık seni gözlemlememe gerek kalmadığına göre, mahremiyet istediğin zaman beni taşla gönderebilirsin. Yine de, evinizdeyken kendimi eğlendirmekten mutluluk duyuyorum. Evcil hayvanınızla sohbet etmeyi seviyorum."

Başımı salladım, yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Şu biletleri görebilir miyim?" Nox elini uzattı ve ona zarfı uzattım. Onları hızlıca taradı. "Koleksiyoner, Londra'da çok önemli bir adam. Bu büyük bir olay." Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Bir elbiseye ihtiyacın olacak. Seninle yaklaşık yedide buluşacağım ve o zamana kadar Rory ve Behemoth seninle kalacak."

"Eminim Liberties of London'da Behemoth'u seveceklerdir."

ki , Liberties'teki mağaza görevlileri Behemoth'u seviyordu. İsteddiği zaman oldukça küçük büyücüydü.

Rory, tekrar bir elbise almama yardım ettiği için tam olarak mutlu diyeceğim biri değildi. Ama kesinlikle her zamanki gibi sınırlı görünmüyordu.

Alışverişe askeri bir operasyonmuş gibi davranıyordu ve personelin ne beklemesi gerektiğini bildiğini tahmin etmiştim çünkü ona anında tepki veriyorlar, sanki sırf onun incelemesi için oraya konmuşlar gibi raylardaki nesneleri alıyorlardı.

O da akşam için kendine bir elbise alıyordu ve mağazada bir saat geçirdikten sonra gizliden gizliye eğlendiğinden emindim.

Bir saat sonra Nox'taki odamda elbiseyi giydiğimde, Rory'nin tavsiyesinin yanı sıra içgüdülerimi dinlediğime ve yeni güvenimi yansıtacak bir şey aldığıma sevindim. Bir ay önce böyle bir elbise giymem mümkün değildi.

Kırmızıydı ve üst yarısı çok ince, şeffaf kumaştan yapılmış dar bir tişört şeklindeydi. Göğsümün karşısında, göğüslerimi saklayan kırmızı ve bordo payetler, payetlere örülmüş çiçek şekilleri olan zarif bir ombreyle boğazıma ve göbeğime doğru uzanıyordu. Elbisenin eteği kalçalarımın başlıyor ve kendimi dönem dizisindeymişim gibi hissettirecek kadar genişliyordu. Ya da bir Disney filmi. Yere kadar uzanan eteğin alt kısmında büyük bir fırır vardı ve etrafta dönme dürtüsü beni öldürüyordu. Teslim olarak döndüm. Etek kabardı, tüm hacmine ulaştı ve kırmızı bir cümbüş içinde etrafımda uçtu.

Dolabın aynasının önünde durmak için dönerken mutlu kahkahamı tutamadım. Kürek kemiklerimi seğirdim ve altın kanatlarım hışırdarken büyülenmiş bir şekilde baktım. Altın ve kırmızı *harika bir* kombinasyondur.

"Bu elbiseyi seviyorum."

"Evet. Bunu görebiliyorum," dedi Behemoth.

Saçımı ve makyajımı yapmak için yaklaşık bir saat harcadım, Behemoth bu süre boyunca sevimli bir şekilde sohbet etti. Disney prensesi havasına bağlı kalmaya çalıştım ve saçlarımı kıvırdıktan sonra tepeden topladım. Elimde bir taç olsaydı, prenses bakışını üzerimden atabilirdim, diye düşündüm yansıma kontrol ederken.

Karnımdaki ve omuzlarımdaki tül kumaş elbiseyi biraz seksi kılmaya yetiyordu ama çoğunlukla... Vahşi görünüyordu.

İçinde harika hissettim.

"Böyle. Nasıl görünüyorum?"

"Ben muhteşem bir Cehennem Canavarıyım ve insan modası konusunda pek usta değilim. Ama erkeklerin seninle sevişmek isteyeceğine inanıyorum."

Yatak odasının kapısı çalındı. Cevap vermeye gittiğimde midem heyecanlı bir sinirle çırpındı ama Nox değildi. Rory'ydı.

"Peki. Görüyorum ki yine başarmışım," dedi, aşağı yukarı değerlendiren bir bakış atarak. "Kan kırmızısı giyerse Belle'e benziyorsun." Ben Belle olsaydım, o zaman Nox canavardı. Karşılaştırmayı görmezden gelmeye karar verdim.

"Behemoth'un değerlendirmesi, erkeklerin benimle sevişmek isteyeceği şeklindeydi," dedim ona.

"Nox'un taşaklarını koparmasını istiyorlarsa, deneyebilirler."

"Evet. Peki. Harika görünüyorsun." dedim konuyu değiştirerek. O da yaptı. Beyaz saten bir elbise giymişti, ipeksi ve ağırdı. Elbisenin sert büstiyerinin aksine omuz askıları neredeyse dirseklerine kadar drapeliydi ve uzun eteğin sol tarafında derin bir yırtmaç vardı.

"Teşekkürler. Hazır mısın?"

"Hiç olmayacağım gibi."

"Nox nerede?" Evin ön kapısına yaklaştığımızda sordum. Ondan hiçbir iz görmemiştim ve kendine özgü kokusunu alamadım.

"Bir şeyi çözüyor."

"Neyi çözeceksin?"

Rory omzunun üzerinden bana baktı ve konuşmadan önce ender bir gülümseme gördüğüme şaşırdım. "Bir sürpriz. Senin için."

YİRMİ BEŞ

BETH

Evin dışında beyaz bir limuzin vardı ve Claude'un arabasında olmamak tuhaf hissettiriyordu. British Museum'a varmam uzun sürmedi ve güzelce aydınlatılmış binaya yaklaştıkça sinirlerim arttı. Yapı masifti, ana girişin üzerinde bodur, üçgen bir oyma vardı, bu da onu eski bir Yunan tapınağı gibi gösteriyordu. Çatıyı tutan sütunları aydınlatan parlak kehribar ışıklar olmadan büyüleyici bir binaydı - onlarla büyülü görünüyordu. Sığ basamakların önüne kırmızı bir halı serildi ve sıralarında kameralı yüzlerce insan vardı.

Kahretsin, bunun bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum, dedim, endişe midemi bulandırıyor.

Rory, "Hepsi insan değil," dedi. "Bu akşam da büyülü bir olay. Yukarısı onlar için, aşağısı bizim için."

Araba durdu ve biri dışarıdan kapıyı açınca kendimi hazırladım. Yavaşça, dikkatlice arabadan çıktım. Kameralar anında parladı ve kör edici flaşlardan kaçınmak için içgüdüsel olarak yüzümü buruşturdum.

"Bu da kim?" Birinin söylediğini duydum.

"Bilmiyorum."

Biri bir pop yıldızının adını haykırdı ve tüm kameralar birdenbire uzaklaştı. Bir nefes aldım ve Rory elini yanımdaki kalçasına koydu.

"Bay. Hayır! Kameralar geri döndü ve onun sıcaklığından önce tanıdık bir koku bana ulaştı. Nox, arabanın arkasındaki karanlıktan çıktı. Ve lanet olsun, iyi görünüyordu.

Smokin içindeki Nox bir sağlık uyarısıyla gelmelidir. Arzu içimde nabız gibi atıyordu ve gülümsedi ve ne düşündüğümü bildiğini biliyordum. Ve onun gücü sayesinde elbisem hakkında tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Ondan şehvet yayılıyordu ve önceki gecenin görüntüleri aklımdan hızla geçerek kalçalarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Yanımıza geldiğinde bir kolunu nazikçe belime doladı ve yanağımdan öptü. "İlahi görünüyorsun," diye üfledi kulağıma.

Sen de oldukça iyi görünüyorsun. James Bond'un daha koyu bir kenarı varsa ve önemli ölçüde daha pisse, James Bond'a benziyordu.

Bana dirseğini uzattı ve kırmızı halıda yürüdük, giderken insanlar ona sorular soruyordu. Çoğu kim olduğumla ilgiliydi. Hepsini görmezden geldi.

Halının sonuna geldiğimizde Nox durdu ve kameralara dönerek beni yanına çekti.

"Gülümse" dedi bana. "Herkesin senin ne kadar güzel olduğunu görmesini ve benim olduğunu bilmesini istiyorum." Kelimeleri söylerken ağzı zar zor hareket etti, sadece benim için olduğundan emin oldu. Ona gülümsedim ve gözleri ışıkla doldu. "Mükemmel."

Kameralara poz verdik ve Nox'un kolu etrafımda ve muhteşem elbise üzerimdeyken kendimi hayal edebileceğimden daha az yersiz hissettim.

Hemen arkamızda, Rory'nin yüzünde en sıkılmış ifade vardı ve Behemoth tavus kuşu gibi hoplayıp zıplıyordu. Paparazzilerden kaçının onu ya da Rory'yi görebildiğini bilmiyordum ama umursamıyor gibiydi. O doğal biriydi.

Kırmızı halının diğer ucundaki arabadan bir film yıldızı indiğinde, içeri girme şansımızı denedik. İçeri girdiğimizde boşluğa baktım. Dışarıdan farklı olarak tamamen moderndi. Ortası uzun siyah pencereleri olan beyaz sıvalı bir yapının olduğu, halka şeklinde bir odadaydık. Cam olan ve kurşun şeritlerden oluşan bir kafesle kaplı tavan dışında her şey beyaza boyanmıştı. Dairesel bir tüpün içinde olma hissini güçlendirerek üstümüzden dışarı doğru çıktı.

"Harika," dedim ona bakarak.

"Daha önce buraya hiç gelmedin mi?" diye sordu.

"LMS'de analist olmak zor bir işti," diye sııttım ona. "Hiç zamanım olmadı."

"Mısır mumyalarını görene kadar bekleyin."

"Onlar gerçek mi? İçlerindeki gerçek ölü insanlar gibi mi?"

"Evet. Gerçekten eskiler."

yüz çektim.

"İyi akşamlar, Bay Nox. Seni burada görmek bir zevk. Davetiyeniz var mı lütfen?" Smokin giymiş genç bir kadın beklentiyle elini Nox'a uzattı. Cebinden davetiyeleri çıkardı ve ona uzattı. "Sevimli. Koleksiyoncu, gelebildiğin için çok mutlu. Partiniz bu gece aşağıda. Yolda müzayede için size bir kürek verilecek."

Ona teşekkür ettik ve sivri kolunu binanın solundan çıkan bir dizi kapıya kadar takip ettik. Daha şık giyimli personel tarafından geçerken bize bir bardak şampanya verildi.

"Bu Rosetta taşı," dedi Nox, camın arkasındaki devasa bir kaya parçasına yaklaşırken. Yaklaştığımızda her şeyin yazıtlarla kaplı olduğunu gördüm. "Yüzyıllar boyunca o taş üzerinde buldukları şeyler kullanılarak tüm dillerin izi sürülebilir veya tercüme edilebilir."

"Vay. Sihir mi?"

Nox başını salladı. "Hayır. Sadece akıllı insanlık tarihi. Ancak bu müzenin büyülu bölümünü yöneten adam, Koleksiyoncu olarak biliniyor ve çoğundan daha fazla büyülu eseri var. Eminim birkaç tanesi bu gece indirimde olacak."

"Pazarda herhangi bir şey var mı?"

Gözleri parladı. "Olduğu gibi bir kitap," diye yarı homurdandı ve ben burada olmamızın gerçek nedenini hatırladım. Dramatik girişle unutulması kolay.

YİRMİ ALTI

BETH

Yunan tanrılarının iki devasa heykelinin arasına kurulmuş bir kokteyl barının bulunduğu odanın arka tarafına kadar ağır ağır ilerleyen insanları takip ettik. Küçük yuvarlak masalar ve yüksek tabureler, daha küçük heykeller ve sergilerin arasına stratejik olarak yerleştirilmişti. Nox, "Sana bir sürprizim var," dedi.

"O nedir?"

İşaret etti. Orada, barda, altın rengi fırfırlı bir elbise içinde güzelce giyinmiş Francis vardı.

Memnuniyetle Nox'a, sonra tekrar Francis'e baktım. Claude, bir eliyle onun dirseğini nazıkçe tutarken, diğer eliyle onunkine kadeh kaldırıyordu.

Randevudalar mı?

Nox başını sallarken sırttı ve yüzündeki çocuksu ifade içimi eritti.

"Bu benim sürprizim mi?"

"Hoşuna gitti mi?"

Cevap olarak dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Şimdiye kadarki en mükemmel şey."

"Beth!" Francis beni fark edince adım haykırırken herkes baktı.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Yanına vardığımızda sordum.

"Beni mi kandırıyorsun? Tam olarak burada kötü vakit geçirmek nasıl mümkün olabilir? İçki bedava!"

Güldüm. "Harika görünüyorsun."

"Biliyorum! Bu elbiseyi yıllardır giymedim. Gerçeği söylemek gerekirse, arkası pek iyi değil ama Claude, daha sonra çıkarmasına izin verirsem çengelli iğneler konusunda becerikli olacağına söz verdi.

Claude kıpkırmızı kesildi, gözlerini Nox'a çevirdi ve içkisini bitirdi.

Hepimizin etrafında durabileceğimiz bir masa bulduk ve etkileyici salona girdim. Her yerde tanıdığım insanlar vardı, filmlerden, televizyondan, albüm kapaklarından veya sosyal medya videolarından.

Kendim sosyal medyada çok fazla zaman harcamadım. Tarif ve kitap grupları, çevrimiçi etkileşimlerimin kapsamıyla ilgiliydi. Ancak viral videolar tamamen aklımdan çıkmadı ve çok büyük bir makyaj kanalı olduğunu bildiğim bir kadınla milyonlarca izleyici için çevrimiçi video oyunları oynayan bir adam tanıdım.

Sıvı danteller gibi hareket eden çarpıcı siyah bir elbise giyen bir kadın, kirpiklerini Nox'a vurarak yanımıza geldi ve bana ya da Rory'ye zar zor ikinci bir bakış attı. Sihirli olmadığını tahmin ettim çünkü gözleri birçok konuğunki gibi kanatlarıma gitmedi.

"Sizi görmek güzel, Bay Nox," diye fışkırdı. "Özellikle bir şey satın almak için mi buradasın?" fışkırdı.

"Hayır. Kataloğa bakmadım," diye yanıtladı Nox.

Bir nefes verdi, sonra kıkırdadı. "Bunu kabul etmemelisin!" diye fısıldadı. "Seni yaramaz çocuk." Gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı ve göğsümdeki sıcaklık kükredi. Nox'u alırken ondan sızan Şehvet'i hissedebiliyordum. Açgözlülüğün de orada olduğunu fark ettim. Onun vücudundan daha fazlasını istiyordu. Onun servetini ve itibarını da istiyordu. Kolumu Nox'a dolayarak öne çıktım.

"Merhaba," gülümsedim. "Ben Beth."

"Ey. Ben Suzy Fairport'um. Digital Media Diaries sahibiyim. Ne iş yapıyorsun Beth?"

Meydan okuma açıldı. İyi bir işi vardı. Daha iyi yapmam ya da istifa etmem gerekiyordu. "Araştırma."

"Ne tür?"

'Şeytan için kayıp büyülu zırvalığın izini sürmeye çalışmak' olmayan bir yanıt aradım. "Parasal."

Anlayış yüzüne yansıdı. "LMS Finansal Hizmetlerde mi?"

Başımı salladım.

"Demek Bay Nox patronun." Kendisinden önceki delicesine seksi ve zengin bekârın bir çalışanı olduğumu anlayınca kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Ve sevgilisi," dedi Nox.

Kadının ifadesi gerginleşirken yanaklarımın bir gülümsemeyle gerildiğini hissettim.

"Ey. Sağ. Aferin sana!" dedi beceriksizce. "Pekala, gitmeliyim. Güle güle."

Süpürüldü.

Hâlâ sırtıtarak Nox'a sessizce, "Bir sonrakinden kurtulmak istiyorum," dedim.

Bana kendi pis gülüşünü fırlattı. "Anladın."

Önümüzdeki yarım saat boyunca çapkın kadın yağmurunu birlikte savuşturduk. Şampanyayı biraz yavaşlattım, Nox'la ilgili iddialarımda fazla kibirli olabileceğimden endişelendim. Yine de bundan zevk almaya başlamıştım. Ard arda muhteşem kadınlar bahaneler uydurup Nox'un benimle olduğu net bir şekilde anlaşıldıktan sonra ayrıldılar. Ve cehennem, kendimi iyi hissettiriyordu.

Claude ve Francis'in şimdi oturdukları küçük masaya baktım. Francis'in başı geriye atılmıştı, bir şeye göbekten gülüyordu ve onu izlerken Claude'un gözleri parlıyordu.

"Biliyor musun, aslında orada bir şey olabilir."

"Onlara yardım edeyim mi?" dedi Nox, kendi gözleri parlayarak. Şakacı bir şekilde koluna vurdum.

"Karışmaya cüret etme."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun için çok geç. Onları bu gece kurdum."

Ona ışınladım. "Biliyorum." Onlara dönüp baktım. Ama cidden, Francis'in ihtiyacı olan son şey fazladan şehvet. O zaten yeterince kötü."

"Bize biraz daha içki ısmarlayayım," dedi Nox, ama ona teşekkür etmeye başladığımda, rahat tavrı kayboldu, ifadesi sertleşti.

"Sorun nedir?"

Kıskançlık burada. Gücü hissedebiliyorum."

"Aman tanrım gerçekten mi?" Kendi sesimdeki heyecana engel olamadım. "Nox, bu harika!"

Rory eğildi. "Envy'nin burada olduğunu söylediğini duydum mu?"

Nox başını salladı. "Yine de bir terslik var, günah gücü doğru gelmiyor."

kaşlarımı çattım. "Nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

"Hayır. Onu en son altmış yıl önce görmüştüm. Görünüşü şüphesiz o zaman değişmiş olacak."

Rory, "Tek bildiğimiz onun sosyal medya hesabı," dedi.

"Onun gücü ne yapıyor?"

On yaşında ve aptalmışım gibi konuşarak, "İnsanları kışkandırıyor," diye yanıtladı. Ona kaşlarımı çattım.

"Bok yok. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bilmemiz gereken başka bir sihir yapabilir mi, yoksa etrafındaki insanları kışkandırır mı?"

Nox bana cevap verdi. "Kıskançlığın gücü, insanların mantıksız davranmasına neden olur. Başarılı olanların bunu gerçekten hak etmediklerine ve buna hakları olmadığına inanmalarını sağlar. Kıskançlık duygusunu çağrıştırdığı kadar öfkeyi, hiddeti ve kendini beğenmişliği de çağrıştıır."

Kulağa hoş geliyor, dedim.

"Hiç zevk almadım."

Nox'un günahların gücünün kaynağı olduğunu unutmak kolaydı. Aklıma bir kez daha resim geldi. Işığa karşı savaşan karanlığın koruyucusunu temsil ediyordu. İstese de istemese de bu kötülüğün kendi içinde kontrol altına alınması gerekiyordu.

şampanyamdan biraz içtim.

Nox gerildi, ondan ısı yayıldı ve içimdeki gücü canlanırken keskin bir şekilde etrafıma baktım. Bir şey hissedebiliyordum. Birşey.

kıskançlık _

Etrafımızdaki herkesten kıskançlık sızmaya başlamıştı. Düşüncelerini falan duyamadım, sadece diğer herkesin sahip olduğunu, hepsinden akan, kemik derinliğinde bir istek duygusu hissettim.

"İyi akşamlar Lucifer. Bu gece buraya gelmene şaşırdım."

Ses, son derece zeki, yaşlı bir beyefendiye aitti; düzgün, koyu sakallı, soğuk buz mavisi gözleri ve silindir şapkası vardı. Her nasılsa smokini gördüğüm herkesinkinden daha düzgün ve düzenliydi. Yanında dalgalı sarı saçlı ve zümrüt yeşili uzun elbiseli bir kadın vardı. Oyuncak bebek gibi bir yüzü vardı, şımarık, kusursuz ve güzeldi. Ve hissedebildiğim gücün kaynağı oydu.

"İyi akşamlar," dedi Nox, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. "Beklenmedik bir davet aldım. Sende bana ait bir şey olduğuna inanıyorum."

Yani, bu Koleksiyoncuydu. Bu konuşmanın ne kadar önemli olduğunu fark ettiğimde sinirlerim biraz daha yükseldi.

"Aslında biliyorum."

Nefesim kesildi. *Gerçekten bulmuş muyduk?*

"Keşke geri dönseydi." Nox kulağa tamamen havalı geliyordu. Konuştuğu adamın, mülküne yönelik bir hırsızlık zincirinin sonunda olduğu d ş n l rse, bu şaşırtıcıydı.

"Ayarlanabilir. Bir fiyat için." Koleksiyoncu ona gülümsedi ve bu soğuk, acımasız bir gülümsemedir. "Müzayededenden sonra benimle buluş. Sfenks tarafından. Bunu özel olarak tartışacağız."

"İyi," dedi Nox, ardından sarışın kadına başını salladı. "Uzun zaman oldu, görüşemedik," dedi.

Ona Koleksiyoncular kadar soğuk bir şekilde gülümsedi. Lucifer.

"Seni arıyordum."

"Ben de senden kaçıyordum. Yerleşik vampir ineğiniz başımın belası oldu. Sesinde ve yüzünde Nox'a katılmamı sağlayan bir gerginlik vardı. Bir şeyler doğru değildi. Yine de onu ne kadar çok incelediysem, dünyada ona benzemekten daha fazla hiçbir şey istemedim. Onun gibi yaşamak. *O olmak*

İçkimden bir yudum alarak ve bu duyguyu bastırmaya çalışarak Nox'a odaklanarak kendimi silkeledim.

"Yani, satın almak için mi buradasın?" Nox'un sorusu gelişigüzel ve Koleksiyoncu güldü.

"Oynadığımız oyunlar," diye gülümsedi. "Kıskançlık burada oyunlarda iyidir. Aslında eskiden en iyisiydi. Ama korkarım onu geride bıraktım."

Ona bakarken gözlerindeki nefreti görebiliyordum.

Etrafımızda bir enerji, elle tutulur ve hiç de tatsız olmayan bir şekilde karıncalanmaya başladı.

Envy, "Artık Koleksiyoncu için çalışıyorum," dedi. Sözlerinde zehir vardı.

"Borç kapatılana kadar," diye başını salladı. "Eşyaların alıcısı ve satıcısı olarak, biraz kıskançlığın artmasının, iyi bir fiyat getirme ve bir satışı kapatma yeteneğimde harikalar yarattığını gördüm."

"İnsanların bir şeyler için daha fazla para ödemesini sağlamak için onu mu kullanıyorsun?" Ünlemlerime engel olamadım ve herkes bana baktı.

"Lucifer'in yeni bir evcil hayvanı olduğunu duydum," diye düşündü Koleksiyoncu, kanatlarımda oyalanarak beni baştan aşağı süzerek. "Her şeyden önce bir ölümlü. Altın kanatlı bir ölümlü."

"İradeniz dışında mı tutuluyorsunuz?" Nox, Koleksiyoncunun sözlerini duymazdan gelerek, ancak sesinde ilk kez bir öfke belirtisi göstererek Envy'ye sordu.

Envy bir an Nox'a baktı, sonra başını salladı. "Bu bir iş anlaşması."

"Noktalı çizgiyi imzaladı, Lucifer. Anlaşmaların nasıl yürüdüğünü herkesten çok sen biliyorsun." Nox ona baktı ve ne kadar sakin olduğuna bir kez daha şaşırdım. sakin hissetmedim Öfkeli hissettim.

Bu pislik, herkesin diğerlerinden daha yüksek teklif vermesini sağlamak için bir müzayedede Envy'yi teşhir ediyordu ve açıkça burada olmak istemiyordu.

"Anlaşmalardan bahsetmişken, belki kitabımın iadesi için pazarlık yaparken, Envy'nin sözleşmesini de tartışabiliriz."

Envy'nin güzel yüzü öfkeliydi. "Günahlarını teslim ettiğin melekleri aradığına dair bir söylenti duydum ama bunun doğru olduğunu düşünmedim. Benden ne istiyorsun?"

Nox ona öylece baktı ve yüzü soldu.

"Hayır. Cidden ondan vazgeçmemi bekleyemezsin. Bu benim hayatım, Lucifer. Ben senin beni yaptığın şeyim, bir gün gelip her şeyi alıp götüremezsin." Korku, sözlerindeki öfkeyi birleştirdi ve bir an için onun için üzuldüm.

Anlaşma her zaman böyleydi, Envy. Evrakları imzaladığınızda bunu biliyordunuz."

Koleksiyoncu eliyle ince sakalını okşadı. "Ne kadar hayranlık verici. Bu senin için pahalıya patlayabilir, Lucifer."

"Öyleyse iyi bir iş, bariz bir şekilde zenginim."

Koleksiyoner güldü. "Aslında. Müzayededen sonra görüşürüz. Zevk almak."

YİRMİ YEDİ

BETH

"Onun için üzülmem yanlış mı?" diye sordum, uzaklaşırlarken, Envy omzunun üzerinden bize öfkeli bir bakış attı.

"O pislikle sıkışıp kaldığım için onun için üzülüyorum."

"Ama onun gücünü elinden almak istediğinden değil mi?"

"Bu onun gücü değil."

Rory yanımıza geldi. "Yani, Koleksiyoncu onu tuttuğu için bunca zaman onu bulamadık, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

"O zaman neden onu bu gece görmene izin verdi?"

"Onu satmak mı istiyor?"

"İnsanları satamazsın," diye tersledim ve ikisi de bana baktı.

"Beth, melekler, Azizler veya Düşmüşler çoğunlukla ölümsüzdür ve sınırsız ömürleri vardır. Zaman onların tek sınırsız kaynağı olduğundan, genellikle sözleşme ile pazarlık yaparlar.

Bunu kafamda anlamlandırmaya çalıştım. "Paran yoksa zaman mı teklif ediyorsun?"

"Aslında, evet. Kıskançlık başını belaya soktu ve borcu kapatmak için bir süreliğine kendisinin ve gücünün kullanılmasını teklif etti. Ve Rory iyi bir noktaya değiniyor. Envy'i görecektik, gücünü tanıyacak ve gerçekte kim olduğunu bilecek tek kişi benim. Madem bunca zamandır onu gizli tutuyordu, neden bu gece, ben buradayken onu ifşa ettin?"

Rory ciddi bir sesle, "Bir tuzak," dedi.

"Bizi buraya Techa gönderdi - bize tuzak kurmuş olabilir mi?"

Behemoth homurdandı. "Hiçbir zaman. Ve olsaydı beni seninle göndermezdi.

"İyi bir nokta."

Envy, onu aradığıma dair söylentiler duyduğunu kendisi söyledi. Koleksiyoncu son derece açgözlü bir adamdır. Benden daha fazla para kazanmak için bir fırsat görmüş olabilir."

Durumun böyle olmasını umardım. Kitabı ve Kıskançlık sayfasını bu gece Collector'dan alabilirsek, bu ileriye doğru büyük bir adım olur. Geriye kalan tek şey gurur olurdu.

Bekleme personeli kalabalığın içinde hareket ediyor, insanları iki kapı grubundan birine yönlendiriyordu - birinin büyüğü ve diğerinin büyüğü olmadığını varsaydım. Soldaki kapılardan geçerek geniş merdivenlerden aşağı indik ve bir ucunda pek çok yuvarlak masa ve küçük, yükseltilmiş bir platform bulunan büyük bir odaya gönderildik. Yüksek pencereler, altın işlemeli ağır, kırmızı kadife perdelerle örtülmüştü ve tepelerinde gösterişli bir avize asılıydı. Duvarı, çoğu soyut ve parlak resimler asılıydı ve birkaç sakin portre, rengi bozuyordu.

Genç bir kadın bize numaralı kürekler verdi ve yer işaretleri üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bir masaya gösterildik.

"Neden bende yok?" diye homurdandı Behemoth.

"Minyatür keçilerin burada kendi koltukları olduğunu sanmıyorum. Üzgünüm."

"Kaba," diye homurdandı ve masa örtüsünün altına girdi.

"Orada somurtuyor musun?" Kendime ayırdığım koltuğa otururken sordum.

"Hayır."

"İyi. Çünkü muhteşem Cehennem Yaratıkları somurtmaz."

"Sanmıyorum," dedi tekrar masanın altından çıkarak.

"Bana bir iyilik yapabilir misin? Odada küçük bir gözcü bulup sıra dışı bir şey olup olmadığına bakabilir misin?"

Ayaklarını yere vururken gözleri parladı. "Bunu hemen yapacağım," dedi ve kasıtlı olarak uzaklaştı.

Nox bana baktı. "Bunu, oturmadığı için kendini daha iyi hissetmesi için mi yaptın?"

"Evet. O tatlı. Onu sevdim."

Nox eğildi ve yanağını usulca öptü. "Beni şaşırtıyorsun."

Adımı yanlış yazmışlar, dedim yer işaretçimi alırken. "Abbott yerine Beth Appott yazıyor." Kartı elimde hareket ettirirken arkasında yazı olduğunu fark ettim. Nefesim kesildi. Öncekiyle aynı el yazısıydı.

Tıpkı anneminkine benzeyen yazı.

Yakut kolyeyi satın alın. Ne yaparsan yap, yakut kolyeyi satın almalısın.

"Hayır," diye tısladım. Ona kartı gösterdim. "Biz ne yaptık? Sence annemden mi?"

"Bilmiyorum. Kolye için teklif ver. Al," diye yanıtladı, alçak ve boğuk bir sesle.

Başımı salladım.

"Beth!" Kafamda Behemoth'un sesi yankılandı ve onu bulmak için etrafa baktım. Oda dolmuştu, çoğu masa artık misafirlerini ağırlıyordu ve ben onu göremiyordum.

Kendimi biraz aptal hissederek ve beni duyup duymadığına dair hiçbir fikrim olmadan ona yüksek sesle cevap verdim. Devasa mı?

"Cornu burada."

"Ne?"

"İçeri nasıl girdiğini bilmiyorum ama kendisinininkinden çok farklı bir yer adına sahip bir masada oturuyor."

"Sarhoş mu?"

"Hayır. Aslında oldukça iyi görünüyor."

Nox bana kaşlarını kaldırdı. "Lanet olası iblisler. Bu gece bir şeyleri mahvederse, onu sonsuza dek cehenneme geri gönderirim."

Ben cevap veremedim ışıklar kısıldı ve platform küçük projektörlerle aydınlatıldı. Koleksiyoncu sahneye çıktı ve tahta bir kürsünün arkasında durdu. Açıkça o akşam müzayedecimizdi.

Kesik aksanıyla, "Hoş geldiniz, benim güzel büyülü misafirlerim," dedi. "Bu gece burada yüzyılın müzayedesini için toplandık."

Harekete geçmesi biraz zaman aldı, ancak bir kez başladıktan sonra, teklif sıcaktı. Envy, Koleksiyoncu'nun yanında durmuş, her bir parçayı satış için sallıyordu. Seyirciden fazla bir tepki olmazsa, Koleksiyoncu onu masaların arasından yürüyüp kurayla gösterebilmesi için onu odaya götürürdü.

İlk birkaçının satışını izledim: mavi kartallarla boyanmış devasa bir büyük saat beş bin sterline, renk değiştiren bir elbise iki bin sterline ve neredeyse benim kadar uzun bir kılıç on bin sterline.

"Sırada bu büyüleyici kolyemiz var. Ne düşünüyoruz?"

Işıklar kısıldı ve sonra parlayarak kolyeyi ortaya çıkardı. "Beyaz altınla işlenmiş iki kare yakut panelden oluşan bir yakut pendentif."

Oda nefes nefese ve heyecanlı gevezelikle doldu. Muhteşemdi. Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki ilk teklifi duymadım bile. Nox elini masanın altına uzattı ve kalçamı sıktığında irkildim.

"Eğer satın alacağın kolye buysa, teklif vermeye başlasan iyi olur," diye fısıldadı.

"Doğru," dedim, gerginlikten boğazım düğümlenmişti.

Elim havaya kalktı ve Koleksiyoncu benim yönümü işaret etti.

"On bin" dedi.

"Ne?" Teklifin ne kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim ve Nox'a bakarken midem bulandı. Bana sırttı.

"On beş bin," dedi önden bir ses.

"Otuz bin," diye bağırdı odanın diğer ucundan bir ses.

Boğazım kurumuştı ve kendi nabzımın sesi dışında neredeyse hiçbir şey duyamıyordum.

"Nox, bunu karşılayamam!"

"Yapabilirim. Bu da yapabileceğin anlamına geliyor."

Göğsümdeki sıcaklık alevlendi, güzel mücevherlere olan arzum, diğer herkesi yenme arzum kadar güçlüydü.

İçimdeki Açıgözlülüğün gücü olduğunu biliyordum ve hiç şüphesiz, Kıskançlık'ın etkisi ona güç katıyordu.

Ama annemin bana kolyeyi almamı söylediği bilgisi, günah güçlerinden daha güçlüydü. Notların ona ait olduğundan o kadar emindim ki.

"Bayan elli bin dolar teklif ediyor." Başımı kaldırıp sahneye baktım. Ön taraftaki masada güzel tasarım bir elbise giyen bir kadın raketini kaldırmış, Collector'a başını sallıyordu. Nox uyluğumu tekrar sıktı ve küreğimi kaldırdım.

"Elli beş mi duyuyorum? Elli beş?" Beni işaret etti. "Elli beş burada. Başka var mı?"

"Elli altı," dedi önden huysuz bir ses.

"Altmış," dedim, sesim titriyordu, elim hâlâ havadaydı.

"Altmış beş," dedi öndeki kadın.

"Altmış altı," dedim, avucum kürekte terliyordu.

"Yetmiş," dedi huysuz ses.

"Yetmiş bir," dedim.

"Seksen."

"Seksen bir," dedim.

"Doksan," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Kalbim battı. Kolyeyi alacaktı. Küreğimi indirdim ve kaybettiğimi bilerek ona baktım.

"Neden durdun?" Nox tısladı.

"Bu çok büyük bir para," diye fısıldadım ve Nox elimi tutup öptü.

"Teklif vermeye devam et."

İstediğimi almam için bana bağırın sesi yutarak başımı salladım. Greed'in ateşlediği ses. "Yapamam. Bunu karşılayabilmenin hiçbir yolu yok."

"Evet, yapabilirim. Ve onu satın almak zorundasın. Teklif vermeye devam et."

Öndeki kadının doksan beş bine gidişini izledim.

"Yüz bin," dedi Nox yanımda.

"Hayır!" dedim ama aynı anda Nox elini benimkine dolayıp küreğimizi kaldırdı. Koleksiyoner bize döndü.

Ağzım açık bir şekilde Nox'a baktım.

"Bu çarpıcı parça için yüz bin." Koleksiyoncu elini bana doğrulttu. "Bay Nox'la birlikte olan genç bayandan. Başka var mı?" dedi odaya bakarak.

Envy ön masadaki kadının yanından geçerek ışıltılı mücevheri önünde sallıyordu. Ama kadının ağzı ince bir çizgi halini aldı ve başını salladı. Kıskançlık yön değiştirerek huysuz sesin sahibine yaklaştı. Sessizlik vardı.

"Bir kez gitmek..."

nefesimi tuttum

"İki kez gidiyor... Satıldı. Yakut kolye kırk dört numaralı masadaki hanıma satıldı."

Işıklar söndü ve müzayede devam etti. Nox'un kolunu tuttum.

"Vuuuuuuu!" diye haykırdı Francis masanın diğer tarafından. "Beth, orada mantarın var! Ve kolyeyi *ve* senin için parasını karşılayabilecek adamı kastediyorum!"

"Neden bu kadar çok para harcadın?" Onu görmezden gelmeye çalışarak Nox'a tısladım. "Ya değersizse ya da bir numaraysa ya da-" Nox parmağını dudaklarıma götürerek sözümü kesti.

"Gecenin sonunda bundan daha fazlasını kaybetmiş olacağım ve yarın bunun on katını kazanacağım."

ona baktım. Açgözlülük yine içimde gürledi, o kadar çok parayla yaşamamanın görüntüleri her zaman neşeyle aklımdan geçti.

Davranmak! Sapık güce söyledim. *Kolyeyi ihtiyacımız olduğu için aldık. Annem buna ihtiyacımız olduğuna inanıyor. Çok güzel olduğu için değil...*

Nox, "Ve hiçbir şey olmadığı ortaya çıkarsa, onu giydiğinde harika görüneceksin, başka hiçbir şey yok," diye soludu Nox, eli kalçamın içini sıyrırken.

Nefes aldım, görüntü onun zihninden benimkine sızdı. Yakut boğazımda parlayarak çıplak ona doğru ağır ağır ilerliyordum.

Haklıydı. Harika görünüyordum.

"Sana öyle mi görünüyorum?" Fısıldadım.

"Hayır. Gerçek hayatta böyle görünüyorsun. Baş döndürücüsün."

Sözleri karşısında yüzüm memnuniyetle kızardı. "Teşekkür ederim."

"Kitap ve Kıskanç'ın sayfasını geri aldığımızda, belki seni ikna etmek için biraz daha zaman harcayabilirim."

YİRMİ SEKİZ

BETH

Nox, "Keşke burada olmasalardı," dedi.

Talimat verildiği gibi sfenksin yanında duruyorduk. Ama yalnız değildik. Rory ve Behemoth bir nevi verilmişti ama Francis ve Claude, bir türlü kurtulamadığımız eklemelerdi. Elimizden gelenin en iyisi, onları üç metre ötede, daha küçük bir bok böceği heykelinin önünde bekletmekti. Hâlâ hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Francis benim baktığımı gördü ve neşeyle bana el salladı. "Yardımaımıza ihtiyacın olursa bana haber vermen yeterli tatlım!" diye bağırdı, gereksiz yere yüksek sesle.

"Yapacağım," diye el salladım. Nox'a döndüm. "Eminim yoluma çıkmayacaktır," dedim sesimdeki şüpheyi gizleyemeyerek. "Pek dışarı çıkmıyor."

"Endişelendiğim onun yoluna çıkması değil. Onu sevdim. Onu üzecek bir şey olmasını istemezdim. Siz veya."

Kalbim şişti. Francis'i sevmesi hoşuma gitmişti. "Oldukça sağlam. Hikayeleri doğruysa, hayatında neredeyse senin gördüğün kadar çok sefahat görmüştür.

Bana kuru bir gülümseme verdi.

"Şimdiye kadar burada olması gerekirdi. Beni bilerek bekletiyor."

Müzayede sona erdiğinde, herkes yakındaki bir barda bir partiden sonra davet edildi. Müzeden ayrılmak yerine daha derinlere indiğini fark ettiğim tek kişi bizdik. Bu tamamen doğru değildi.

"Cornu hâlâ o sütunun arkasına mı saklanıyor?" Nox'a sordum.

"Evet."

İblis, Nox'un onu hissedebildiğini biliyor olmalıydı ama kendini bize tanıtmayı seçmemişti. Nox, Koleksiyoncu'nun dikkatini takipçimize çekme riskini almaktansa, bizi takip

etmesine izin vermemizi önermişti. Muhtemelen Cornu, intikamının alındığını görme fırsatını kaçırmadığından emin olmak istemiştir.

Lucifer. Koleksiyoncu odanın diğer ucundaki kemerli yolda belirdi. Envy onun yanındaydı ve parlak manşetleri vardı. "Geciktiğim için özür dilerim; Başa çıkmam gereken bir kaçış girişimim vardı." Kıskançlık ona ters ters baktı ve ben bir suçluluk duygusu hissettim. Bana satılıp büyü güçlerim elimden alınsaydı, muhtemelen ben de kaçmayı denerdim.

Koleksiyoncu ve Kıskanç bize ulaştıklarında durdular ve kısa bir süre Francis ile Claude'a baktı. Sessiz düşmüşler ve grubumuza bakıyorlardı.

Başını hafifçe sallayarak, "Bugünlerde tuhaf bir arkadaşlığın olduğunu söylemeliyim," dedi. "Bu bir minyatür Cehennem keçisi mi?"

"Evet. O satılık değil."

"Utanç. Sanırım bu sizin, madam," dedi ve Envy'ye başını salladı. İsteksizce, içinde yakut kolye olan büyük kara bir kutuyu kaldırdı.

"Ey. Teşekkür ederim." Bunun için uzandım. Kutu çantam için çok büyüktü ve Envy başını salladı.

"Sadece giy."

Tartışmak için ağzımı açtım ama kolyeye baktığımda muhtemelen haklı olduğuna karar verdim. Sonuçta güzeldi. Kutudan çıkardım ve boynuma sabitledim.

"İş için," dedi Koleksiyoncu, dikkatini benden alıp Nox'a çevirerek. "Günahlar Kitabı'nı satın almak ister misin?"

"Günahlar Kitabım . Bu çalıntı ve yasa dışı olarak satıldı. Evet."

Koleksiyoner güldü. "Senin yüzyıllardır koridorlarıma koyduğun yasa dışı yollardan temin edilmiş eşyaların sayısını bir toparlasaydım güvenebileceğim parmaklarım biterdi, Lucifer."

Nox, "Fiyatını söyle," dedi. Sesinde biraz gerginlik oluşmaya başladığını duyabiliyordum.

"İki milyon. Ve Ignis Dağı'ndan bir örnek."

Çenemi açmamak için dilimi ısırđım. *İki milyon.*

"Bir milyon," diye karşı çıktı Nox. "Ben de Envy'i istiyorum. Onun yerine Calidum Dağı'ndan bir örnek alabilirsin."

"İki milyon ve sen Envy'i alabilirsin. Calidum Dağı'ndan örneklerim zaten var, herkeste var. Benim için değersizler. Ignis Dağı ya da hiçbir şey."

"Ignis Dağı'ndan kaya çıkarmak kolay değil."

"Bunun gayet iyi farkındayım. Bu yüzden istiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu ve herkesin kalp atışlarını duyabileceğinden emindim. "İyi," dedi Nox sonunda. "Ama bir buçuk milyondan fazla değil."

"Bir yedi beş."

"Önce kitabı istiyorum."

"Burayı imzalayın." Yeninden bir parşömen çıkardı ve gösterişli bir hareketle açtı. Siyah mürekkep sayfa boyunca aktı ve az önce üzerinde anlaşmaya vardıkları şartlara uygun olarak deşifre edebileceğim bir karalamada katılaştı.

Nox ceketinin iç cebinden bir kalem çıkardı ve elini salladı. Parşömen, Koleksiyoncunun elinden uçarak önünde havada asılı kaldı.

İmzalandığı anda Collector'ın gözleri parladı. "Şimdi git," dedi Envy'ye. "Kitabı getireceğim. Burada bekle."

Koridorda geri yürüdü ve Envy, Nox'a dik dik baktı.

Sayfa lütfen, dedi ona.

"Sanki yanımda olacakmış gibi," diye tükürdü.

"Yanında olduğunu biliyorum. Onu bana ver şimdi."

"Bende yok," diye tekrarladı yüksek sesle.

"Lanet olası sayfayı şimdi bana verirsen seni sözleşmeden muaf tutacağım ve önümüzdeki üç yıl boyunca mali açıdan

güvende olmanı sağlayacağım." Gözlerini kısarak ona baktı. "Otuz saniyen var, Envy. Karşılığında sana hiçbir şey teklif etmem gerekmiyor, sadece seni zorlayabilirim. Ama yapmamayı tercih ederim.

"Onurumu korumaya çalışıyorsun, öyle mi?" dedi alayla. Ama kavga onu terk etmişti, omuzlarının çökmesinden anlayabiliyordum. Eğildi, elleri hâlâ birbirine kelepçeliydi. "Biliyor musun, belki de bu kahrolası güçten kurtulmak o kadar da kötü olmaz. Belki bir kez olsun biraz huzur bulurum."

"Belki artık ihtiyacın yoktur," dedim. "Şu anda çevrimiçi olarak oldukça harika bir takipçiniz yok mu? Hayranlarınızın sizinle kalacağından eminim. Muhtemelen hiçbir şeyin farklı olduğunu fark etmeyecekler bile."

Bana bakmak için başını kaldırdı ve sandaletinin askısını çözdüğünü gördüm.

"Bilgelik sözleriniz için teşekkürler, bayan kahrolası iyimser," diye mırıldandı ve ayakkabısını ayağından çekti. İnce topuğu çekti ve beni şaşırtarak bir menteşe üzerinde sallanarak ayakkabının geri kalanından bir çitçitle ayrıldı. Kağıdı ters çevirdi ve içinden küçük, kıvrılmış bir kağıt parçası kayd. Bir saniye tereddüt etti ve Nox'a verdi.

Kanatları anında arkasından fırladı ve Francis'in nefesinin kesildiğini duydum.

Nox, Latince sayfadan hızla okumaya başladı, gölgeler hızla etrafında toplandı. Hiç vakit kaybetmiyordu ve gücünü geri aldığı anda Koleksiyoner'in orada olmasını istemediğini tahmin ettim.

Envy'nin çevresinde gölgeler canlandı, vücudundan döküldü ve güzel gözleri kapanmadan önce korkuyla doldu ve başı geriye doğru eğildi.

Nox ellerini çırpı ve onları birbirinden ayırırken parlak mavi ışık aralarında belirdi. Gölge kanatlarına yayılmadan önce

birleşerek ve dönerek ona doğru koştu. Daha önce olduğu gibi, karanlık güç kütlesi tüylerinin arasında erimiş gibiydi ve bir an içinde her şey bitmişti.

Envy gözlerini açtı ve Nox küçük kağıt parçasını iç cebine koyarken kanatları yavaşça geri çekildi.

"Teşekkür ederim. Paranızı yarın transfer ettireceğim."

Envy ona ters ters baktı, sonra kelepçeli bileklerini kaldırdı. Nox Latince bir şeyler söyledi ve onlara dokundu ve ortadan kayboldular. Çömeldi, sandaletini yeniden bağladı, sonra bize bakmaktan kaçınarak ayağa kalktı. Koridordan çıkarken topuklarının tıkırtısı azaldı.

Ona baktığımda Nox'un gözleri parlıyordu. Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Bir tane daha kaldı," diye soludum. Güç yayıyordu ve bir şekilde bütün akşam olduğundan daha çekiciydi.

Cevap veremedim, bu sefer ince topuklu ayakkabılar değil, ayak sesleri geldi.

"Günahlar Kitabı," Koleksiyoncunun sesi geldi ve sfenks heykelinin arkasından çıktı.

Yaklaştıkça gözlerimi kısıtım.

Ondan o kadar yoğun ve güçlü bir açgözlülük fışkırıyordu ki, başka pek çok şeye konsantre olmamı zorlaştırıyordu. *Neden bu kadar Açgözlülük hissediyordu?* Nox parşömeni imzaladığında bunu hissetmemişti.

Nox'un sıcaklığını yanımda hissettim ve yan yan ona baktım. Bizi çevreleyen heykeller kadar hareketsizdi. *O da hissetti.*

"Söz verildiği gibi," dedi Koleksiyoncu, on beş metrelik sfenksin önünde durup kahverengi deri ciltli bir kitabı göstererek. Çok yavaşça çömeldi ve kitabı karo zemine koydu. "Bu vesileyle bu kitabı benim mülkiyetimden sizinkine devrediyorum."

"Neden sana vermek yerine yere koyuyor?" diye tısladım.

"Çünkü bu bir tuzak," diye homurdandı Nox. Koleksiyoncu onu duyabilsin diye daha yüksek sesle devam etti. "Gidip almamı istediği için yere koyuyor. Anlaşmanın sonu yerine getirildi. Kitabı bana uzattı. Ne yazık ki henüz elimde değil. İnce baskıyı okumalıydım.

Koleksiyoncu bize baktığında gözleri parlıyordu. Gölgele Nox'tan uçtu, sıkı kasırgalara dönüştü ve kitaba daldı. Ama onlar ulaşamadan sarı ışık etrafını sardı.

"Bunu almam gerekecek." Sfenks heykelinin arkasından başka bir figür çıktı.

Bankalar.

Kükürt kokusu üzerime çöktü ve salon birdenbire on kat daha sıcaktı. Vücudumdaki her bir içgüdü tehlikeyi haykırırken Nox'a uzanarak döndüm.

Banks'in arkasında, sfenksin yanında bir Cehennem Tazısı ilerliyordu.

Nox'un kanatları sırtından fırladı ve Rory hızla Francis ve Claude'a doğru ilerledi, elleri pembe parlıyordu.

Koleksiyoncunun sesi koridorda cınladı. "Şimdi gidebilir miyim?" Cehennem Tazısına bakıyordu ve yavaşça canavarın aksi istikametinde ilerliyordu.

Hayır, dedi Bankalar.

"Lucifer'ı buraya getirmem gerektiğini söylemiştin," diye karşı çıktı.

Cehennem Tazısı homurdandı ve Koleksiyoncu sustu.

Nox'un sesi sertti. "Beth, kitap olmadan buradan gitmiyorum. Ama yapmalısın. Şimdi."

Banks, "Çok geç, Lucifer," diye şarkı söyledi. Gözleri benimkilerle kesişti ve Nox göğsünün derinliklerinde hırladı. Şimşek gibi hareket etti, önüme adım attı, böylece Banks ile

benim aramdaydı, kanatları bir kalkan gibi genişlerken altın tüylerinin üzerine gölgeler düşüyordu.

"Bunu bitirme zamanı, Banks." Güç ondan akıyordu, söylediği her kelimede yavaş ve acılı bir ölüm vaadi. Gölgeleer ıglık sesleri, ateş görüntüleri taşıyor, dizlerimi titretiyordu. İçimdeki güç alevlendi ve his azaldı.

Banks, hâlâ onun gücüne sarılı haldeki kitap havada süzölürken güldü. Ah, küçük Lucifer. Neyle uğraştığın konusunda gerçekten çok az fikrin var. Haklısın - bunu bitireceğiz. Ama kaybedersin."

Nox ilerledi, ona doğru ilerledi. Hellhound, Banks'in yanına çömeldi.

"Benimle kendin savaşmayacak mısın?" diye bağırdı. "Yoksa siz ikiniz korkak mısınız? Onları o sembolle kontrol ettiğini biliyorum. Sana bunu yapma gücünü kim verdi, Banks?

"Seninle kendim dövüşmeme gerek yok. Benim esirim olduğunda, günah gücüm günah gücüm olduğunda seni parçalayacağım.

Nox küçümseme damlayan bir kahkaha attı. "Günah gücümü alamazsın, seni zayıf, küçük aptal. Sen sadece Düşmüş bir meleksin ve ben senin lanetlenmiş Rabbinim!"

Yüzüne çılgınca bir sırıtış yayılırken Banks'in gözleri genişledi. Ah, ama yapabilirim. Examinus, Envy'i bulduğuna çok sevinecek," diye tısladı. Nox dondu.

Sınav mı?

"Gloria'nın onu bulması gerekiyordu ama bu, işleri çok daha kolaylaştırıyor."

Gloria mı?

Gloria benim annemdi.

YİRMİ DOKUZ

BETH

"Sanırım ona biraz hak vermeliyim, işin içinde olmasaydı, Koleksiyoncu'ya burada rüşvet veremezdik."

Midem bulandı, kalbim hızla çarparken bacaklarım altımda sallanıyordu.

"Neden?" Sözüm bir hırıltıydı.

"Examinus'un kitaba, günahlara ve burada Lucifer'e ihtiyacı var. Tam set. Max'in Doğa Tarihi Müzesi'ne gittiğini öğrenemeyecek kadar aptal olacağını biliyordu ve insan âlemine girip cinin kendisini sorgulaması pek mümkün değildi, değil mi? Bu yüzden, sana Max'in biletini vermesi için Gloria'yı gönderdi, küçük evcil faninin güvenmekten kendini alamadığı tek kişi."

"Yalan söylüyorsun."

Yalan söylüyor olmalıydı.

Ah, Gloria! Araması şarkı söyleyen bir sesleydi ve nefesim dehşete kapılmış bir bekleyişle kesildi. Küçük bir yeşil ışık huzmesiyle annem onun yanında belirdi.

"Hayır. Hayır, bu doğru olamaz. Onu vurdun!" Son cümleyi yarı yarıya haykırdım, kafa karışıklığı ve ihanet beni boğarken gözlerim yanıyordu. Annemin yüzü sertti, bana bakarken dudakları sımsıkı birbirine yapışmıştı.

Banks, "Examinus onu bu küçük hata için cezalandırdı," diye hırladı. "Seni Cehennem geçisi olmadan gördüğümde, başarısız olduğunu düşündüm ve meseleyi kendi ellerime almaya karar verdim. Annenin hâlâ hayatta olmasının tek nedeni, sonradan bizi doğruca kitaba yönlendirmen."

"Neden?" diye kükredi Nox, beni o kadar ürküttü ki, şaşkınlığım biraz arttı. "Bunu neden yapıyor?"

"Buraya geldiğinde size kendisi söyleyebilir."

Daha nefes alamadan Cehennem Tazısı saldırdı. Nox'tan gölgeler fırladı ama Hellhound'a çarpmak yerine etrafımı sardılar. Yerden kaldırıldığımı ve canavarın yolundan

uzaklaştığımı hissettim. Nox'a çarptı ve ben tökezleyerek dururken onlar yerde yuvarlandı. Banks'ın ilahi söylemeye başladığını duydum ve panik halindeki nefesimi sakinleştirmeye ve kendimi dengelemeye çalıştım. İçimdeki ateş kükredi, şiddetli ve büyüktü. Sanki korkumu, kafa karışıklığımı ve ihanetimi topluyor ve hepsini zihnimin arkasındaki, beni etkileyemeyeceği kilitli bir hücreye tıkiyordu.

Dövüş ya da kaç, sert bir şekilde devreye girdi.

Ve savaşacaktım.

Tam yayımı almak için elimi çantama soktuğum sırada cam kırılma sesi duyuldu ve ardından Francis'in çığlığı geldi.

Nox'u yanan Cehennem Tazısı ile güreşirken bırakıp ona ve Claude'a doğru koştum. Ama daha yolun yarısına gelmeden adımlarım sendeledi.

Duvarları kaplayan tüm vitrinlerin camları kırılmıştı ve ağır taş lahitler kayarak açılıyordu. Bir mumyanın bandajla sarılı ilk elinin el yordamıyla bize doğru geldiğini gördüğümde içimi hastalıklı bir korku kapladı.

Rory'nin arkamdan bir şeyler bağırdığını duydum ama Francis'in çığlığının sözlerini anlayamadım. Claude onu mumyaların olduğu duvarlardan çekmeye çalışıyordu ama hareket etmiyordu.

Behemoth ona ve Claude'a doğru hücum ediyor, hareket etmesi için Francis'in bacaklarına kafa atıyordu. Boynuzları temas ettiğinde çığlıkları durdu, ona ürkmüş bir bakış attı ve sonra bedeninin izin verdiği kadar hızlı bana doğru koşmaya başladı.

"Rory kitaba gidiyor!" Behemoth içimden söyledi, Francis bana doğru fırladı.

Onu yakaladım, omzunun üzerinden bize doğru yalpalayarak gelen bir mumya ve onun arkasında üç tane daha gördüm.

Küçük tatar yayına nişan aldım ve elimde ısındığını hissettim. Ateş ettim.

Mumya geriye doğru fırladı ve akan altın rengi bir ışık ona çarpıp omzunu yırttı. Bandajlar açıldı ve altındaki çürümüş koyu ten ortaya çıktı.

Arkasındakine bir büyü daha isabet etti, bu siyah gölgeden yapılmıştı ve başımı sola çevirdiğimde Claude'un kendi arbaletiyle onlara nişan aldığını gördüm.

"Beth, bak!" Francis kolumu çekiştiriyordu ve ben de dönmeden önce yaklaşan bir mummyaya tekrar ateş ettim.

Nox hala devasa köpekle savaşıyordu, ancak şimdi etraflarında alevler yükseldi. Banks'in üzerindeki sembol, diye fark ettim, bakarken.

Yaratık ona doğru hırlayıp hırlarken, gölgeli dallarını defalarca sallarken, Nox'a karşı duyduğum korku yükseldi. Nox'un Thames'teki teknece cehennem tazısı ile başa çıkma şekli bu dövüşe hiç benzemiyordu. Çok zayıf olduğu için miydi? Yoksa bu cehennem köpeği farklı olduğu için mi?

Behemoth'un cehennem köpeğinin topuklarının etrafında koştuğunu, ne zaman bir boşluk bulsa onu ısırıldığını ve çarptığını gördüm.

Tekrar arkamıza baktım ve içimden taze korku ürpertileri geçti. Şimdi en az on mumya daha vardı, hepsi de tabutlarından çıkıyordu. Biri, parçalanmış bir vitrinden tırpana benzeyen eski bir silahı tereddütle kaldırıyor. Claude onu vurdu ve yere düştü. Kendi silahımı tekrar doğrulttum ve solumuzdan sargıları çözülürken yüzünü buruşturan iki kişiye ateş ettim. *Rory hangi cehennemdeydi?*

"Ne yapıyoruz, ne yapıyoruz, biz-" Francis'in çılgınca ilahisi, yerde bir şey ayağımıza doğru kaydığı anda aniden kesildi. Çığlık

attı ve ne olduğunu anlayamadan geriye doğru sıçradım. Deri ciltli bir kitap.

"Koşmak!" Rory ateşin etrafından koşarak bize doğru geldi, Cornu hemen arkasındaydı.

Eğilip beceriksizce ağır olan kitabı yerden aldım, sonra doğrulurken donup kaldım.

Sfenks ayaktaydı.

On beş metrelik heykel ayakları üzerinde yükseliyordu, taşların çıtırdama sesi sağır ediciydi.

"Hayır!" Bağırdım.

"Koş," diye havladı. Cehennem Tazısı'nın tepesindeydi ama alevler artık o kadar yükseliyordu ki onu kanatlarının altından zar zor görebiliyordum.

"Seni bırakmak istemiyorum!"

Rory ve Cornu bize yetiştiler ve Rory'nin yanmış elbisesini ve Cornu'nun yüzündeki isi bir an için gördüm, ardından bir alev patlaması dikkatimi tekrar Nox'a çekti.

"Neden onu öldüremiyor?"

Rory'nin yüzünde ilk kez korkuyu görebiliyordum. "Bilmiyorum. Kitabı güvenli bir yere götürmeliyiz."

Ona uzattım.

Nox'tan ayrılmıyordum. Aptalca, tehlikeli ve muhtemelen yapılacak yanlış şey olduğunu biliyordum. Ama o benimdi ve ben gitmiyordum. Git, dedim. Kitabı benden almadan önce bir an tereddüt etti.

"Yardım getireceğim."

Etrafında pembe bir ışık parlayarak yanımdan hızla geçti ve küçük tatar yayımı kaçmak için geçmesi gereken mumyalara doğrulttum.

Ama aniden çığlık attı, vücudu havaya fırladı. Sanki ona mıknaatıslanmış gibi ateşin üzerinden doğruca Banks'e yaklaşıırken hiçbir şey yapamadım. Kitabı onun elinden aldı ve

koluna hafifçe vurdu. Taş sfenksin yan tarafına sert bir şekilde çarptı ve zeminde kayarak alevlerin yakınında tehlikeli bir şekilde durdu.

"Yeter!" Komutu haykırırken Banks'in sesi neşeli geliyordu. Mumyalar duruldu ve Nox ile Hellhound'un etrafındaki alevler aniden söndü.

Nox'un gömleği yanmış ve yırtılmıştı ve şakağında kan görebiliyordum. Hareket etmeye başladım ama Banks'in sesi yine çınladı. " *Yeter* dedim ." Şimdi tüm vücudu sarı parlıyordu ve birkaç fit daha uzun olduğuna yemin edebilirdim. Büyük taş sfenks onun yanında kocamandı, önünde annem. Koleksiyoncu diğer tarafındaydı, yüzü neredeyse bembeyazdı ve bakışları arkamızdaki mumyalara sabitlenmişti.

"Examinus'un karşılaması için daha fazla alana ihtiyacı var. Avluya taşınacağız," dedi Banks.

"Hayır! Bunu yapamazsın!" Koleksiyoner'in sesi dehşete düşmüş gibiydi ve Banks yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ona döndü.

"Sanırım, küçük adam, istediğim her şeyi yapabileceğimi göreceksin."

Elini kaldırdı ve Koleksiyoncu sarsıldı. Ağzından bir acı feryadı çıktı.

Cehennem Tazısı, Nox'un önünde çömeldiği yerden sıçradı ve hızlı ve ölümcül bir hareketle Koleksiyoncu'nun kafasını omuzlarından ayırdı.

OTUZ

NOX

"Öldürme olmaması gerekiyordu!" Beth'in annesi Banks'e bağırdı. Gözleri nefretle doluydu ve ikisinin arasında bir bağlılık olmadığından emindim. Examinus'a bağlılığı olup olmadığı başka bir soruydu.

Banks cevap vermeden önce Cornu ona doğru koştu.

"Sendin," diye bağırdı iblis, Banks'i işaret edip Koleksiyoncu'nun cesedine bakarak. "Madaleine'i canavarla aynı şekilde öldürdün. Onu gördüm. Bunun gibi."

Cehennem Tazısı tekrar çömeldi, daha fazla emir bekledi, burnu yayılan kan havuzuna doğru seğirdi.

Zayıftı. Düşündüğümünden daha zayıf."

Cornu çığlık atarak kendini Banks'e fırlattı ve ben de kendi gücümü iblise verdim.

Oraya Banks'tan hemen önce vardım ve onu cehenneme geri gönderecek olan sarı ışıktan kurtardım.

"Yeter Banks! Benimle kendin savaş, seni kahrolası korkak! Tazıyı bunun dışında bırak!"

Banks büyüü ondan akarken parlak sarı gözlerle bana döndü.

"Artık seninle dövüşmek bile istemiyorum, çok zayıfsın. Sanırım bu yüzden Madaleine'i öldürmek bu kadar kolaydı. Onun gücü seninkine bağlıydı. Ve şimdi çok zavallısın."

Cornu, gölgelerimin onu yere yapıştırdığı yerden ıstıraplı bir sesle kükredi.

"Madaleine'i günah sayfası için mi öldürdün?"

Banks, "Sayfanın onda olduğunu düşünmüştüm," diye omuz silkti. "Ve eğer yapmazsa, onu geri alırdın. Sen her zaman son hedeftin."

Öfke o kadar sıcaktı ki, bedenimi içten dışa doğru kavuracağını düşündüm. "Onu Examinus'un emriyle mi öldürdün?"

"Examinus, istediğim gibi çalışmama izin veriyor. On yıllardır ona Ward'dan bilgi aktarıyorum, bu yüzden bana güvenebileceğini biliyor. Max kitabı ona geri getirmek yerine sattığında, Examinus bana kendimi kanıtlama şansı verdi. Senden daha fazla günah sayfası bulabilirsem, beni yeni Cehennem Efendisi yapacağını söyledi. Ama önce gücünüzü geri alırsanız, o zaman rolü sürdürürsünüz."

"Başarısız oldun," diye hırladım. " Ölümlü bir adamdan *bir sayfa* çalmayı başardın . Bunun için kimi öldürdün."

Gözlerinde bir şey titreşti ve ağzını açtı ama tekrar kapattı. "Oyun henüz bitmedi, Lucifer. Ve Examinus, Sloth sayfasından sonra oyun alanını düzleştirmeyi kabul etti. Bana sadece bir suç ortağı şeklinde değil, biraz yardım etti. Beth'in annesine baktı, sonra sarı ışık etrafında gürledi.

"Gücünü artırdı. Ve onu kontrol ettiğin Hellhounds'a besliyorsun." O lanet yarattığı Cehenneme geri gönderemememin nedeni buydu. Bir tanrının gücüyle savaşıyordum, aşağılık bir meleğin ve kendi krallığımdan vahşi bir canavarın gücüyle değil.

Zihnim mantıklı düşünecek kadar uzun süre temizlendiğinde mantıklı geldi.

Examinus en güçlü silahını kaybetmişti; Ben. Bu yüzden lanetimi yerine getirmek ve onlarca yıl boyunca gücümü ve konumumu geri almak için hiçbir adım atmıyınca, yerimi alacak başka birini aradı.

"Exinus sana ne söz verdi?"

"Cehennemin Efendisi olacağım. İşi istemiyorsun, öyleyse neden şikayet ediyorsun?"

"Sen lanet olası bir delisin. Cehennemin Efendisi, senin gibi duygusal olarak dengesiz biri tarafından kullanılmaması gereken, hayal edilemez bir güce sahip.

"Duygusal olarak dengesiz? Gücünü kelimenin tam anlamıyla ölümlü bir kıza verdin çünkü aletini pantolonunun içinde tutamıyordun. Bu sana duygusal olarak istikrarlı geliyor mu?"

"Kardeşlerimle bir denge içinde yaratıldım. Dünyada günahı doğru seviyede tutabilen tek kişi benim."

"Ve doğru seviye nedir?" diye sordu, ses tonu alaycıydı. "İnsanların hayatı yaşıyormuş gibi hissetmelerini sağlayacak kadar mı? Otoriteden korkacak kadar mı? Bunların hepsi saçmalık."

"Bu saçmalık değil. Bu hayatın yolu. Olması gerektiği gibi."

"Pekala, Examinus ve ben kontrolü ele aldığımızda olmayacak."

Yüksek sesle ve uzun uzun güldüm. "Examinus savaş kazanamaz. O tek bir tanrı ve senin kadar akli başında değil."

"Siktir git Lucifer. Neredeyse bir yüzyılı sorumluluklarından kaçarak geçirdin ve şimdi bana dengeli bir dünyanın parçası olarak ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun? Sen bir ikiyüzlüsün."

Haklıydı. Terazide ne yaptığımı onlarca yıldır biliyordum. Ama asla dünyanın boka batmasına izin vermeyi planlamadım. Ve Examinus ile bu ahmağın planladığı şeye kesinlikle izin vermezdim.

"Psikopattan çok ikiyüzlü."

"Biliyor musun, sen tam bir hayal kırıklığısın. Sen şeytansın. Lucifer. Cehennemin efendisi, kötülüğün cezalandırıcısı. Ve sen çok sıkıcısın. Sade, sıkıcı, ölümlü bir kıza aşık oldun. Neyin var?"

Öfkem alevlendi ve onu bastırmaya çalışarak yumruklarımı sıktım.

"Onda ne bulduğunu anlamıyorum. Belki Cehennemin Efendisi olduğumda, benim için bayılacak ve ben de öğreneceğim."

Tenimi ateşler sardı. "Ona dokunursan seni sıvılaştırırım," diye kükredim, ona doğru dönerek ve gücümün tamamını

doğrudan göğsüne fırlatarak. Ama uğultulu sarı bir ışık duvarına çarptı. Etrafımda bir sembol şeklinde titreşen alevler canlandı ve tüm omurgam boyunca uzanan bir ıstırapla gücümün kayıp gittiğini hissettim.

"Ne-" Bacaklarım kendiliğinden bükülmeye başlayınca yere bastım.

Banks neşeyle, "Sembolün kontrol ettiği sadece Hellhounds değil," dedi. "Artık sana sahibim, küçük Lucifer." Büyüsü etrafımı sardı, beni geriye doğru çekti, öyle ki yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Merak etme onu öldürmeyeceğim. Onu ben tutacağım.

"Sen ona yaklaşmadan Cehennemi ve içindeki her şeyi yok edeceğim," diye hırladım acıyla.

"Lucifer, bir Cehennem Tazısı'nı bile ortadan kaldıramaz veya bağlarımdan kurtulamazsın. Yakın zamanda Cehennemi yok ettiğini göremiyorum."

Korkuyla zehirlenmiş saf nefret damarlarımda yanıyordu.

Beth, en çok değer verdiği tüm insanlarla birlikte benimle birlikte bu yerde kapana kısılmıştı.

OTUZ BİR

BETH

En ufak bir şansım olsa, Banks'i kendim öldürürdüm.

Nox'un içimdeki gücü, damarlarımı yakan, çığlık atan bir öfkeydi. Aslında adamı parçalayabilirdim.

"Gitme zamanı!" Bankalar şarkı söyledi.

Nox havaya kaldırıldı ve salonu aydınlatan ateşli sembollerden oluşan bir yol, sergiler arasında bir geçit oluşturdu. Banks yanında yürürken Nox'un vücudu sembolden sembole uçtu.

Francis'in arkasından görüş alanından saklamaya çalışarak bize yaklaşıırken tatar yayımı kaldırdım.

Çürümüş bir şey kokusu geliyordu ve arkamdan kumaşla kaplı bir şey beni yakaladı. Mumya sargılarının içindeki ölü bedenin ezici kokusu bana çarptığında zaten huzursuz olan midem kalktı. "Behemoth, Rory ve Cornu'yu kontrol et," dedim mumyalanmış bir el ağzımı kapatmadan önce. Mumyalar onları yakalarken Francis ve Claude tekmeleyip mücadele ettiler ama yaratıklar çok güçlüydü. Bizi yavaş yavaş Banks ve Nox'un arkasına sürüklediler.

"Ben Rory'yleyim. Yaşıyor ama onu uyandıramam." Küçük keçinin sesi içimden dedi. Sözleriyle öfkeyle karışık bir rahatlama geldi.

"Özür dilerim Beth."

Annemin sesine doğru dönmeye çalıştım ama onu kaçıran kişi çenemi çok sıkı kavramıştı.

"Bunu baban için yapıyorum. Başka seçeneğim yok. Başkalarının ölmesini istemedim. Ama başka seçeneğim yok.

Yüzünü görmek, gözlerinde biraz samimiyet görmek için çaresizce daha çok mücadele ettim. Başımı ona dönecek kadar uzun süre serbest bırakmayı başardım ve gözlerindeki yaşları görünce şok oldum. Daha önce hiç ağladığını görmemiştim. Mumya boğuk bir inleme sesi çıkardı, sonra saçımı sertçe çekerek

beni geriye doğru çekti. Ciyakladım ve önümde Nox'un kükrediğini duydum.

Mumyanın eli tekrar ağzımı kapatırken, "Üzgünüm, Beth," dedi tekrar. "Beni Affet lütfen."

Mumyalar bizi ana atriya kadar yürüttüler; burada şimdi altı metre yüksekliğinde yanan bir sembol dairesel odanın ortasındaki merkezi yapının üzerinde dans ediyordu. Alevlerin içinde, tanıdık gelen, dönen siyah ve kırmızı bir girdap görebiliyordum. Cehenneme gittiğinde, Cornu'nun arkasında gördüğüm şeyin bu olduğunu anladım.

Sembolün önünde Nox süzülüyordu, altın kanatları genişçe gerilmiş ve gözleri gölgeden kararmıştı.

Onu orada asılı, kapana kısılmış, bir tür fedakarlık gibi sunulmuş halde görünce içimden derin bir korku yükseldi.

"Sana layık bir portal oluşturdum Examinus!" Bankalar kükredi.

Duvardaki sembol koyu bir siyahla parladı ve içinden bir şekil çıktı.

Bir an için mürekkep gibi bir gölgede muazzam bir kıvılcımlar saçan ışık kütesiydi ve sonra birdenbire bir adama dönüştü.

Kocaman bir adam. En az yirmi beş fit boyunda ve siyah değerli taşlar gibi gözlerle. Uzun siyah saçları vardı ve vücudu alev alev yanıyordu. Alevler sanki bir giysiymiş gibi derisinin her yerini yaladı, ayrıntıları gizledi ve o kadar çok ısı yaydı ki boğulacağım sandım.

Neyse ki mumya elini ağzımdan çekti ve havayı içime çektim. Küçük bir gümleme duydum ve yerdeki prostat yaratığını görmek için döndüm.

"Hoş geldin kutsal kişi!" Banka keyifle şarkı söyledi. "Hazırız!"

Examinus daha yükseğe süzülen Nox'a doğru bir adım attı ve böylece göz hizasındaydılar.

"Seni uyardım, Lucifer." Tanrının sesi dizlerimi zayıflattı, o kadar gle doluydu ki.

Nox homurdandı. "Bu adil bir dövüş değildi."

"Her fırsatın vardı."

Banks sana yalan söylüyor. Tüm günahlara sahip değilim. Henüz Pride'ı bulamadık."

Examinus güldü ve ses beni fiziksel olarak hasta hissettirdi. "Gurur her zaman burnunun dibindeydi, Lucifer."

Ne?

Ben aptal değilim. Gücünü bldğnde, ben harekete geçtim. Seçtiğin melekleri izledim ve Gurur barız bir seçimdi. Ona bir anlaşma teklif ettim. Günah gücünü maskeler ve onu bir Aziz olarak gizlerdim. Ve ona ihtiyaım olana kadar Ward için çalışacaktı.

Bankalar.

Bankalar gururdu.

Hâlâ sihirle parıldayan, gözleri çılgınca ona bakarken kalbim kaburgalarım çarptı.

Banks, "Sana hiçbir fikrin olmadığını söyledim, Lucifer," diye kıkırdadı. "Benimle geçirdiğin onca zaman ve sen hiç bilmedin."

Nox, "Sen bir tanrının gücünün aracından başka bir şey değilsin," diye tükürdü ona. "Senin kendi gücün yok."

Banks'in gözleri sertleşti. "Yakında tüm gücüne sahip olacağım."

"Gücümü ancak bir başmelek alabilir. Ve onlar sadece destansı miktarda İlahi büyü ile denge içinde yaratılabilirler." Nox sırayla Banks ve Examinus'a dişlerini gösterdi. "Kardeşlerimden hiçbirinin burada hizmetlerini sunduğunu görmüyorum."

"Kardeşlerine ihtiyaım yok. Emrimde, hepsi de ihtiyaım olan İlahi büyüyle dolu yüzlerce Aziz varken olmaz."

Nox'un yüzü dondu ve benim midem alt üst oldu.

Examinus bana bakmak için kocaman kafasını çevirdi. "Annen benim için değerli bir varlık oldu. Ve baban da öyle olmak üzere."

"Onu bağışlayacağını söylemiştin!" Annemin sesi tizdi ve yanan devasa şekle bakarken yüzüne korku kazınmıştı.

"Yalan söyledim," diye tısladı Examinus. "Yıllar boyunca ele geçirdiğim meleklerden alabildiğim her damla büyüyü alacağım ve onların ölümü dşmanlarımı daha da zayıflatacak. lmlerinin her saniyesinin tadını çıkaracağım."

"Hayır!" Annem dizlerinin üzerine çöktü, boğazından bir hıçkırık koptu.

"Londra'daki varlığınla bir savaş başlatacaksın," diye bağırdı Nox, tanrının dikkatini tekrar kendine çekerek. "Burada olmanın yasak olduğunu biliyorsun."

Examinus kollarını iki yana açtı, alevler yukarı aşağı kkryordu ve gülümsedi. "Ve bir savaş başlatmanın ne yolu. Varlığımı araştırmaya gelenleri yok etmeye hazır yeni bir başmelek yaratılmasıyla. Bu bina, yeni dünyanın kuruluş yeri olarak tarihe geçecek."

OTUZ İKİ

BETH

Başım dönüyordu, panik ve korku beni ele geçiriyordu. Examinus, Cehennemin yeni bir baş meleşği yapmak için Azizlerin büyüsunü kullanacaktı. Ve hepsini öldürürdü. Babam dahil.

Examinus'un arkasındaki sembol yanıp sönerken kendimi zayıf hissettim, ardından yarı saydam hale gelmeden önce dönen kırmızı ve siyah yoğunlaştı. Orada, portalın diğer tarafında hücreler vardı. Parmaklıkları kapılarla dolu uzun, karanlık bir koridor görebildiğim kadarıyla uzanıyordu.

"Gösteri zamanı!" Bankalar kıkırdadı.

Nox aniden yere düştü, kanat çırpışlarıyla düşüşünü durdurdu ve tek dizinin üzerine düştü.

Banks, "Bana günah sayfalarını ver," dedi.

Nox yavaşça ayağa kalktı ve dönerken yüzünü gördüm.

Ölümcül öfke, ifadesinde zar zor zaptedildi.

"Şimdi," dedi Examinus ve Nox'un yüzü acıyla buruştu, kanatları sarsıldı.

Öne doğru bir adım attım ama annem hala yanımda diz çökmüş olduğu yerden bir kolunu kaldırdı. Bacağımı kavradı ve ona baktığımda başını salladı. Gözlerinden sessiz yaşlar akıyordu.

"Şimdi dedim Lucifer!"

Nox geriye doğru kıvrıldı ve göğsünden sanki derisinden yırtılmış gibi üç küçük kağıt parçasının yükseldiğini gördüm. Acıyla inledi ve sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Göğsümdeki ateş şiddetleniyordu ama kendimi tamamen işe yaramaz hissettim. Nox'a yardım edemedim. Babamı nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

Banks, Günahlar Kitabı'nı açtı, kaldırdı ve üç parça kağıt ona doğru uçtu.

Nox derin derin nefes alarak yere yığıldı ve Banks kendi cebinden bir parça kağıt çıkardı. Gurur sayfası.

Kitap altın renginde parlardı ve sayfalar yerle bir oldu.

Lucifer. Eğer onuru yapabilseydin. Banks kitabı tutarak ona doğru adım attı.

"Hiçbir zaman."

Examinus tekrar gülümsedi, alevler teninde titreşiyordu. "Onu öldürmeyeceğim, Lucifer," dedi ve beni kavurucu bir sıcaklık sardı. Vücudum biraz sallandı, sonra havaya kaldırılıyordum. "Onu tutacağım. Evcil hayvanım olarak. Belki Banks arada bir onunla oynayabilir."

Dehşet içimi kasıp kavurdu ve sert bir tekme atarak kendimi görünmez ambardan kurtarmaya çalıştım. Ama ben sadece daha yükseğe kaldırıldım, tanrının devasa yüzüne yaklaştırdım. Nox'un odun dumanı gibi koktuğu yerde, Examinus kükürt ve yanıcı kimyasallar gibi çürümüş ve antik kokuyordu.

"Bırak onu! Yaparım. Bırakın Londra'da yaşasın."

Düşmeye başladım ve içgüdüler omuzlarımı hareket ettirmemi sağladı, kanatlarım inişimi yavaşlattı. Hala sert bir şekilde indim ve nefesimi kesti ama hiçbir şey canımı yakmadı. Nefes almaya çalışırken doğruldum.

"Yap."

Portaldan dönen beyaz bir ışık fışkırdı, her hücre kapısından fışkıran ve dev bir sihir selini oluşturmak için birleşen köpüren büyü filizleri.

Nox bana baktı, gözleri bir an için parlak mavi renkte parlardı, sonra elini kitabın üzerine koydu.

"Hayır!" Annemin ağladığını duydum ve sonra beynimde Behemoth'un sesi çınladı.

"Bunu durdurmanın tek yolu portalı durdurmak! Bunu dengeleyecek Aziz'in büyüsi olmadan, Banks bu kadar Cehennem büyüsi içeremez."

Ayağa kalktım. Nox neredeyse gölgelerle çevriliydi ve ellerinin arasından yavaşça kitaba akıyordu, ardından kitabın

diğer tarafını kavrarken Bank'ın kollarından aşağı akıyordu. Banks'ın yüzü saf bir coşkuydu.

Portalı nasıl durdurabilirim?

Behemoth birdenbire bana doğru hücum etti, sesi saatte yüz mil hızla kafamın içindeydi. "Tek atış hakkımız var. Cehennem büyüünüzü kanalize edin. Hazır mısınız?"

"Ne için hazır?" Yarım bir çığlık attım, panik beni heyecanlandırdı.

Taşım! Taşımı al ve tüm sihrini ona yoğunlaştır!" Sütyen askıma sabitlendiği yerden taşı çılgınca çekerken küçük keçi şekil değiştirdi. Önce altın renginde parıldayan boynuzları büyüdü, ardından bedeni eşleşerek genişledi ve şekil değiştirdi. Siyah kürkünde alevler dalgalanıyordu, çenesinden devasa dişler çıkıyordu ve toynakları keskinleşerek korkunç pençelere dönüşmüştü.

Bir kükremeye portala doğru sıçradı. İçimde yanan her şeyi cevhere kanalize etmeye çalışarak taşı kavradım. Babamı kafamda, Behemoth'un sahip olduğum her bir umut zerresiyle çalışmak için yapmaya çalıştığı şeyi dilediğim gibi hayal ettim.

Onu kurtarmak zorundaydım. Ben bugüne kadar gelmişim, annem çok şeyden vazgeçmişti. Şimdi başarısız olamazdım.

Üstümden bir kükreme geldi, o kadar yüksekti ki kafatasımın yarılacağını sandım. Taşa odaklanmak için elimden geleni yaptım ve etrafımda bir karanlığın farkına vardım. Portaldan gelen beyaz ışık durmuştu.

Yukarı baktım, dikkatimi artık o kadar sıcak olan ve zar zor tutabildiğim taştan çekiyordum. Şimdi bir Cehennem Tazısı kadar büyük olan Behemoth'u bir an için gördüm, portalın diğer tarafında kutsal olmayan bir bekçi köpeği gibi durup beyaz ışığı bloke ediyordu, sonra bir çığlık dikkatimi tekrar koridora çekti.

Gölgeler artık kitabın içinden ve Banks'in içine doğru akmıyordu.

Onu tüketiyorlardı .

Etrafında bir kasırga gibi aktılar, giysilerini ve derisini jiletle dolu gibi parçaladılar.

"Sınav!" Bankalar çığlık attı. Dizleri büküldü ve yere düştü. Nox büyüyordu, kanatları genişliyor ve hayatımda gördüğüm en parlak altın renginde parlıyordu. İki elini kitabın kenarlarına kapattı ve konuştuğunda güç başımı döndürdü.

"Sen buna layık değilsin Banks. Değmezsin. Gururun, benim devasa gücümü kontrol altına alabileceğine inanmanı sağladı. Ve yanıliyordun. Öç almanın ötesinde olduğuna, istediğin zaman öldürebileceğine inanmıştın. Buna göre cezalandırılacaksın."

Bir şey yapmasını bekleyerek Examinus'a bakmak için bakışlarımı onlardan ayırdım. Ama tanrı hareketsizdi, o izlerken hareket eden alevlerinden başka bir şey yoktu.

Altın rengi bir ışık patlaması oldu ve Banks'ın diz çökmüş şekline girdi, gölgeler bir kalp atışıyla dağıldı. Bedeni havaya doğru kıvrıldı, yükselirken altın ışık onu tuttu. Tüm ışık vücuduna girdiğinde, yere geri sürüklendi.

Yavaşça doğruldu. Gözleri ışıkla parladı ve acımasız gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Yanıldın, Lucifer," dedi ama sonra donup kaldı. Yanağında bir altın huzmesi patladı, ardından bir gölge akışı geldi. Boynunda başka bir huzme daha patladı, ardından yüzlercesi daha göğsünden fırlamaya başladı, bunların hepsini gölgeler izledi. Çığlık attı ve ondan dökülen gölgelerin derisini yaktığını gördüm, geride kalan deliklerden sızan koyu, donmuş kan.

Güç onu içeriden parçalıyordu.

Günahların gücünün odanın etrafında aktığını, özgür ve kontrolsüz bir şekilde, kaçtıkları meleği öldürdüğünü hissettiğimde dizlerimin bağı çözüldü.

Gözlerimi kapatıp çaresizce nefes aldım. Bir saniye o kadar kızdım ki öldürmek istedim, sonra o kadar açtım ki kusacağımı sandım.

Beynim her günahı, herkesin benden daha iyi olduğuna inanan zehirli Kıskançlığı, her şeyden vazgeçme isteği uyandıran dayanılmaz Tembelliği, beni bir tanrıyla kapışıp kazanabileceğime ikna etmeye çalışan ölümcül Gurur arasında gidip geliyordu.

Başımdaki ağrıyı, günahların çekişini hafifletmek için içimdeki gücü çekerek nefes nefese kaldım.

Nox'un şimdiye kadar gördüğümünden daha büyük kanatlarını ve içlerine akan tüm altın rengi ışık ve gölgeli gücü görmek için gözlerimi açmaya zorladım. Banks'a dair tek görebildiğim yerdeki yanmış ve kanlı bir pislikti.

"Lucifer," diye tısladı Examinus. "Seni hafife almışım. Ve fazla tahmin edilen Bankalar. Cehennemin gerçek sahibi sensin."

Nox kanatlarını çırpı, yerden kalktı ve Examinus'a döndü.

Onu görünce nefesim tamamen kesildi.

Derisi elimdeki taş gibi parladı, hareket ettikçe parıldayan bir oniks parıldadı. Boynuzları kanatları kadar altındı ve güç bir fırtınada etrafından akıp gidiyordu.

Üçleme tablosuna benziyordu. İlahi, kudretli, eşsiz bir güç. Ölüm, korku ve acı, var olan en güzel pakette.

Bakarken lanetin kalktığını biliyordum. Tüm gücü geri geldi.

Göğsümdeki sıcaklık alevlendi.

İçimdeki minik top dışında tüm gücü geri gelmişti.

Examinus ve Nox aynı anda bana döndüler.

"Senin olanı al Lucifer ve bu savaşı benimle kazan," diye gürledi Examinus. "Kardeşlerin yolda. Buradaki varlığını hissediyorlar. Bu ölümlü kızda bıraktığın şeyi geri al ve zaferimizde şanlı olmamızı sağla."

"Hiçbir zaman."

Examinus'u kaplayan ateş sıçradı ve Nox devasa tanrının önünde süzülerek kanatlarını çırdı. "Hala bana meydan mı okuyorsun?"

"Bana ihtiyacın var, Examinus. İşte benden istediğin kişi olabileceğime dair kanıtın." Nox, Banks'ın kalıntılarını işaret etti. "Bir anlaşma yapmayı öneriyorum."

Examinus acımasız, ruhani yüzündeki öfkeyle Nox'a baktı. "Benimle eşitin gibi konuşmaya cüret mi ediyorsun?"

Kükredi ve on fit daha büyüdü. Binanın cam çatısı paramparça oldu ve kırıklar üzerimize yağarken kollarımı başımın üzerine attım. "Unutuyorsun çocuğum, sana sahibim! Ve artık senin gücün onda, ona da sahibim!"

Vücudum sarsıldı ve kendimi ayakta, sonra düşmüş Günahlar Kitabı'na doğru uzun adımlarla yürürken buldum. Harekete karşı savaştım ama nafileydi. Hiçbir şey yapamayacak halde ilerlemeye zorlandığımda panik içime yayıldı. Nox bana doğru uçuştu ama sanki biri arkasından bir ip çekip onu yere düşürmüş gibi son anda yuvarlandı. Vücudum döndü ve kitabı almak için eğildim. Banks'ın yere düşen bedeniyle karşılaştıklarında gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Gücünden vazgeçmen için seni zorlayamayabilirim ama ben yine de bir tanrıyım!"

Kendi hareketlerimi tamamen kontrol edemeyerek döndüm ve yüzünün her çizgisinde gerginlik ve öfkeyle Nox'un beceriksizce bana doğru geldiğini gördüm. İsteksiz kuklalar gibi, bizi bir araya getirirken ona karşı boşuna savaştık.

Nox kitabı kavrarken Examinus, "Gücünü geri al, Lucifer," diye tısladı. "Ya ona verdiğin şeyi geri al, ya da Azizleri öldürürüm."

Baba. Bütün o masum melekler.

"Al," diye tısladım Nox'a. "İhtiyacım yok."

"Sonra ne?" diye bağırdı Nox, gözleri bana dikilmişti ama soru açık bir şekilde Examinus içindi.

"Öyleyse kardeşlerini öldürürüz."

"Hayır."

"O zaman melekler ölür."

Bir ıslık sesi duydum, ardından bir ağlama sesi. Portala bakmak için başımı çevirmeye çalıştım ama gerek duymadım. Behemoth, Nox'un arkasındaki odaya savrulurken irkildim.

Artık geçidi korumuyordu.

Nox'un etrafında gölgeler dönüyordu ve mavi gözleri korkuyla doldu. Vücudu parlamaya başladı.

"Ne oluyor?"

Examinus gülmeye başladı ve başım döndü.

"Beth, gücüm... Hareket ediyor."

Nox haklıydı. Işık ve gölge, tıpkı Banks'te olduğu gibi kitaba akıyordu. Yavaşça, gölgeli bir dal kitaptan tenimi yaladı.

"Bu neden oluyor?" Examinus'un kahkahası üzerine bile sesim çıldırmış gibiydi.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum." Nox'un korkmuş görüldüğünü hiç görmemiştim. Ama o anda, yüz hatlarını katıksız bir korku aldı.

"Onun gücünü çekiyorsun!" Examinus neşesi odada yankılandı. "Ne kadar mükemmel! Lucifer, istemediği bir güçle sevdiği kadını öldürür!"

Sonum Banks gibi olacaktı.

Farkına vardığımda damarlarımdaki kanım buz tuttu.

Gölgeli bir büyü koluma tırmandı ve bir güç patlaması beni aydınlatarak nefesimin kesilmesine neden oldu. Sıcaklık içimi sızlattı. Altın ışık kitaptan içime akmaya başladı, zevk, heyecan, güç ve kuvvet, hepsi içimden akıyordu. Onu geri döndürmeye çalıştım, sihri püskürtmek için hem fiziksel hem de zihinsel gücümün her bir parçasını kullandım. Ama gelmeye devam etti.

Tüm güç bana akmadan önce dakikalarım vardı.

Nox'un sesi de yüzü kadar dehşetle doluydu, sözleri çılgınca birbirine karışıyordu. "Beth, çok üzgünüm Beth, bunu durduramıyorum, yapamam..."

"Seni seviyorum." Sözlerini gözyaşlarımın arasından olabildiğince net bir şekilde söyleyerek sözünü kestim. "Nox, seni seviyorum. Hiçbir şey için pişman değilim." Doğruydı. "Bana hissettirdiklerini hissetmeden yüzlerce ömür yaşamaktansa bugün senin gücünle dolu olarak ölmeyi tercih ederim. Beni değiştirdin, en iyi halimi ortaya çıkardın. Seni seviyorum. Ailemi kurtar. Lütfen, lütfen onları kurtarmaya çalışın."

"Beth, seni kaybedemem. Yapamam."

"Lütfen."

Bana baktı, gözleri parlıyordu. Çok güzel. Gördüğüm son şeyin onlar olduğundan emin olurdum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. Tek bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Beth-"

Şimdi içimi dolduran güç o kadar güçlüydü ki vücudum geriliyor ve acı veriyordu. Gölge ve ışık etrafımda çalkalanmaya başlıyordu.

"Beth!" Ses Nox'a ait değildi. Annemindi ve ağlıyordu. "Üzgünüm, seni uyarmalıydım!"

Boynumda soğuk bir şey hissettim, ardından kolye boğazımdan çekilirken bir kırılma sesi geldi.

Aniden etrafımda dönen gölgeler dağıldı ve Nox'a geri döndü. Işık içime akmayı bıraktı, ezici duygular artık beni ezmiyor. Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşları, rahatlama ve kafa karışıklığı arasında gözlerimi kırptırdım.

Ama yakut kolyeyi tutan annemi gördüm.

Hareket etmeye çalıştım ama hâlâ tanrının kontrolü altındaydım, uzuvlarım bana ait değildi.

Examinus kükremeye başladığında annem, "Kolye bir cin lambası gibi," dedi ağzından. " Examinus'u tuzağa düşürebilecek tek şey bu! Beth, kolyeyi ona dokundurmalıyız, tek yol bu!"

Vücudu aniden havaya fırlatılırken yüzü değişti. Examinus bir kahkaha attı.

"Cılız küçük insan!" diye bağırdı.

Annemin dikkati dağılınca, vücudum üzerindeki tutuşu biraz azaldı.

"Beth, eğer o kolye söylediği şeyse..." Nox'un gözlerinde umut parladı ve sesi telaşlıydı. "Gücümü sana çekiyor olmalı. Examinus'ta insanlık yoktur, o saf güçtür. Eğer o kolyeyi ona takabilirsek... Tuzağa düşecek."

Annemin tek kelime bağırdığını duydum. Babamın adı.

Beni tutan gücü ittim, ellerimi kitabı kavramaktan kurtarmaya çalıştım. Nox'un da aynısını yaptığını hissettim ve ardından Günahlar Kitabı aramızda yere düştü.

Nox elimi tuttu ve Examinus'a doğru koştu. Tanrı alev alev yanan elini salladı ve annemin vücudu onunla aynı anda bir oyuncak gibi havada uçtu.

Nox bana "Kanatlarını çırp," diye seslendi.

"Uçamadığımı söylediğini sanıyordum!"

"Gücümünden çok şey aldın, Beth. Deneyin."

Ayaklarım yerden hemen ayrılırken omuzlarımı hareket ettirdim ve nefesim kesildi. Nox beni daha yükseğe çekti ve kanatlarımın daha güçlü çırpmasını isteyerek hayal ettim.

Onlar yaptı.

"Onun dikkatini dağıtacağım ama onunla uzun süre savaşılamayacağım. Annene git ve ona dokunmak için yakutu al.

"Tamam," dedim nefes nefese.

Nox elimi bıraktı ve kükredi. "Benimle yüzleş, Examinus!"

Derisi parladı ve doğrudan Examinus'un yüzüne yöneltilen güç ondan fışkırdı. Examinus böğürürken havada dönüp anneme doğru yöneldim.

"Anne!" Uçarken onu tutan güçten kurtarmaya çalışarak belinden tuttum. Hafif bir direniş oldu, ardından daha fazla kükreme duydum ve Nox'un gücünün bir patlamasını hissettim. Annem bir anlığına kollarımda ağırlaştı, sonra içimden bir güç yükseldi ve kaslarımın şişiyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Kolye, Beth! Kolyeyi ona götürmeliyiz!"

Yattım ve doğruca tanrının boğazına uçtum.

Bir adım yaklaştım ve görünmez bir barikata çarptım. İtmeye çalıştım ama tuğla bir duvara toslamak gibiydi. Anlaşılmaz *derecede sıcak bir tuğla duvar*.

Ben Examinus'un etrafındaki sihir bariyerini aşmaya çalışırken, güç etrafımızda patlıyordu, Nox arkamıza saldırıp dalıyordu. Nox'un büyüünü içimde hissedebiliyordum, artık göğsümde bir ateş topu değil, kanatlarımı çırpmaya devam ederek tüm vücuduma akıyordu. Bir sıcaklık patlaması daha hissettim, sonra beynimde Behemoth'un sesi konuştu. "Buradaydı."

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Arkamızda yerde Behemoth, Rory ve Cornu vardı. Behemoth ve Cornu koyu parıltılar yayıyorlardı ve Rory parlak pembe bir ışık saçıyordu, hepsi bana odaklanmıştı.

Güçlerini benimkine katıyorlardı.

Neredeyse yeterliydi. Ama tam olarak değil.

Hayır! Bana yardım et!"

Bir kalp atışı içinde, Nox arkamdaydı ve Examinus'un boğazına saf altın bir ışık püskürttü.

Direnç ortadan kalktı ve öne doğru yalpalayarak yanan derisine çarptım. Alevler üzerimizi yalarken annem çığlık attı ama kolunu uzatarak kolyeyi adamın dev boynuna çarptı.

Öyle güçlü bir patlama oldu ki görüşüm tamamen karardı ve geriye doğru fırlatıldım. O kadar sersemlemiştim ki annemi bırakıp kayıt bile olmadım. Birinin adımı haykırdığını duydum ve başımı sallamaya çalıştım.

düşüyordum

Kanatlarımı cırdım, havada devrildim, kendimi düzeltmeye çalıştım, sonra sert kiremitlerin vücuduma çarptığını hissettim.

Başımı kaldırdım, tamamen şaşırılmışım, kalçam o kadar çok ağrıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum.

Nox havadaydı, annem kollarında topallıyordu.

Ve Sınav...

Examinus dönen bir kıvılcım enerjisi topunun içinde kayboluyordu, yakut kolye kütlenin ortasında parlıyordu. Lanet olası bir cin gibi lambanın içine çekiliyordu. Ruhsal formundan korkunç bir feryat sesi yükseldi ve bunun kafamda neden olduğu acıyla nefesim kesildi. Gözlerimi bir kez daha kırıştırdım, sonra görüşüm tamamen karardı.

OTUZ ÜÇ

BETH

Beth mi? Bet, uyan."

"Taşınmak."

"Hayır, ona biraz zaman tanı."

"Kanatları büyük. Gerçekten büyük gibi.

Bilincimi korumaya çalışırken sesler kulağıma girip çıkıyordu.

Hiçbir şey canımı yakmadı, sadece etrafımda olup bitenlere anlam verecek kadar uzun süre uyanık kalamadım.

Bir sıcaklık hissettim, sonra biri ellerini yüzüme dokundurdu.

Gözlerim titreyerek açıldı.

"Hayır mı?" nefes aldım Mavi gözleri bana odaklanırken rahatlamayla parladı.

Beth.

Eğildi, dudaklarını benimkilere bastırdı ve sis kayboldu.

Biz hayattaydık. Yaşıyorduk ve o beni öpüyordu.

Geri çekildim ve oturmama yardım etti. Behemoth hemen yanımdaydı ve bana hafifçe kafa attı. Rory arkasında duruyordu, kafasına bir tomar kumaş bastırılmıştı ve elbisesi kana bulanmıştı. Claude onun yanında korumacı bir tavırla dururken, Francis benden birkaç metre ötede yere oturmuş yüzünü yelpazeliyor ve bana gülümsüyordu.

Odaya baktım.

Alevlerden geriye kalan tek şey koyu közlerdi. Gabriel, başı dizlerinin arasında olan annemin yanında dikildi. Michael odanın ortasındaydı, yakut kolyeyi sanki onu ısıracakmış gibi tutuyordu. Parçalanmış cam her şeyi kaplamıştı.

"Ne oldu?"

Nox'a gözlerimi kırptırdım ve elini yumuşak bir şekilde çenemde gezdirdi. "Annen bizi kurtardı. Bitti. Yakut, tıpkı Behemoth'un taşı gibi bir cin tarafından büyülendi."

"O... kolyenin içinde mi?"

"Evet."

"Annem nereden bildi?"

"Emin değilim. Gabriel onu iyileştiriyor.

Kalkmak için ırpındım. "İyileştirme? O iyi mi?"

Nox beni ayağa kaldırırken elini yatıştırıcı bir şekilde koluma ovuşturdu. "O iyi olacak. Çok fena yandı."

"Nasıl... Nasıl incinmem?"

Nox'un bakışları omuzlarımın üzerinden geçti. "Annen kolyeyi senden almadan önce gücümün çoğuna sahiptin. Bence sana yakuttan daha çok yakışıyor."

ona baktım.

Haklıydı.

hissedeabiliyordum. Artık küçük, alıngan bir ateş topu değil. Vcudumdan akan, yorgunluğu ve kafa karışıklığını gideren bir g seli.

"Bu yüzden mi uabiliyorum? Ve annemi taşıyacak mısın?"

Onayladı. "Evet."

"Ama ben insanım. Ben melek değilim."

"Beth, şu an ne olduğundan emin değilim." Beni kendine çekti ve saçlarımı yüzümden geriye itti. "Benim olman dışında."

"Her zaman," diye fısıldadım ve beni tekrar öptü. Temas yoluyla aşk aktı, onun güvende olduğu ve birlikte yeni sihir kadar güçlü bir şekilde üzerime aktığımız için saf neşe. "Söylediğim her kelimedede ciddiye dim," diye fısıldadım. "Her kelime."

"Biliyorum. Seni seviyorum."

"Bunu bldğm için zgnm." Michael'ın sesi o anı böldü. Ellerin etrafında beyaz bir ışık parladı ve kolye yok oldu. "Ama konuşmamız gerek. Lucifer'in söylediği doğruysa, kurtarılması gereken yüzlerce melek var demektir. Bu iddianın doğruluğunu bir an önce kontrol etmek istiyorum."

Annemin kafası oturduğu yerden kalktı. "George," diye şakıldı. *Baba.*

"Nerede tutulduklarını biliyor musun?" diye nazikçe sordu Gabriel.

"Sana söyleyemez. Dilini bağlayan bir laneti var," dedi Nox.

"Gabriel kaldıramaz mı?" Diye sordum.

"Hayır. Ya da Max ile bunu yapabilirdik."

Cornu, Michael'ın yüzünden tamamen kaçınarak öne çıktı. "Gördüğümüz yeri portalda tanıdım. Sihirli imzası."

"Gerçekten?" Nox ona kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Ailemin kalesinin altındaki mağaralar olduğuna inanıyorum."

"Teşekkürler, Cornu," diye soludum.

Nox bana baktı, yüzü endişeyle doluydu. "Gitmeliyim. Kardeşlerim Cehenneme giremezler. İyi olacak mısın?"

Başımı salladım. "Evet. Babamı kurtar."

Beni bir kez daha öptü, sonra Cornu'ya baktı. "Benimle gelecek misin?"

İblis tereddüt etti, sonra başını salladı. "Beni cehenneme geri gönderebilirdin. Ama kalmama izin verdin."

"İntikamını hak ettin. Madalya'ya saygı duydum. Ve onun kaybı için üzgünüm."

Cornu çenesini eğdi, duruşu düzeldi. "Cehenneme gidelim ve bu melekleri bulalım."

Nox ve Cornu gider gitmez annemin yolunu tuttum.

"Beth," diye soludu, ben yanındaki fayansların üzerine düşerken. "Beth, sana ne kadar üzgün olduğumu anlatamam." Gözlerinden yaşlar döküldü. "Her şey hakkında."

Başımı kaldırıp Gabriel'e baktım, gülümsedi. "Cildi iyileşmiş. O iyi olacak, dedi ve arkasını dönüp bizi yalnız bıraktı.

Eğilip kollarımı ona olabildiğince sıkı sardım. Hepimizi kurtardın. Ben, baba, muhtemelen tüm insanlık. Çok cesurdun."

"Hayır," diye hıçkırdı omzuma doğru. "Zayıftım. Bana yapmamı söylediği her şeyi yaptım ve bu insanların ölümüne neden oldu."

"Ayrıca onun sana yapmanı söylemediği bir sürü boktan şey yaptın ve onu yenmek senin elindeydi!" Normalde metanetli, duygusuz annemin yüzünden akan yaşları silip arkama yaslandım. İçimden bir rahatlama aktı ve onu saatlerce tutma arzusu yoğundu.

Onu kendime çektim ve o da bana izin verdi.

"Kolyeyi nasıl bildin?"

"Baban yıllarca Ward için çalıştı. Examinus beni Londra'ya ilk gönderdiğinde, babanın oradaki eski arkadaşlarından biriyle temasa geçtim ve beni Ward HQ'daki arşivlere kaçırdı. Bir tanrıyı öldürebilecek herhangi bir şey bulmak için ellerinde olan her şeyi gözden geçirdim. Çok geçmeden onu öldürmenin bir seçenek olmadığını keşfettim ama onu tuzığa düşürebilirdim. Yeterince güçlü olan üç veya dört nesne buldum ve bunlardan birinin burada satılık olduğunu gördüğümde... bu sahip olduğum en iyi şanstı.

"Demek seni radyoda duyduğumda konuştuğun kişi oydu." Omzuma döndü, kaşlarını soru sorarcasına kaldırırken sulu gözlerini bana kırıştırdı. "Birine seni asla bulamayacağımı söylediğini duydum."

Suçluluk yüzünü kapladı. "Senin karışmanı istemedim. Ama sonra Banks sabırsızlanmaya başladı ve Examinus babanı öldürmekle tehdit etti... Sana müze biletinin olduğu notu göndermek zorunda kaldım. Belki işine yarar diye sembolü de oraya sakladım. Üzgünüm Beth."

"Sorun değil anne. Sen harikaydın."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Bir an sustu. "Sen de harikaydın," dedi sessizce. "İçinde şeytanın gücüne sahip olduğunu gördüğümde kalbim kırıldı. Ama şimdi..." Yüzü bana dönük olacak şekilde beceriksizce hareket etti. "Şimdi senin gerçekten ne kadar güçlü olduğunu görüyorum. Ve son birkaç gündür seni gördüğüm kadarıyla, onun tarafından değiştirildiğine inanmıyorum.

"O beni değiştirdi anne. Ama daha kötüsü için değil. Yemin ederim."

Gözleri tekrar doldu. "İçinde babandan çok şey var. İkinizi de çok özledim."

Gözlerimin ısındığını hissettim. "Biliyorum anne. Ben de."

Arkamızdan bir ses geldi ve Michael konuştu. "Geliyorlar."

Hızla ayağa kalktım ve annemi de yukarı çektim, harap olmuş atriyumun diğer tarafında küçük, dönen bir portal belirdi.

Nox ve Cornu, her biri bir adamın kolundan tutarak içinden geçtiler. Beş yıldır görmediğim bir adam.

Benim babam.

"Gloria, Beth!" Sesi zar zor bir fısıltıydı, ama o kadar neşe doluydu ki, hepimizi aynı şekilde taşıyordu.

"George!" Annem koşuyordu ve onu takip ederken gözlerim yaşlarla bulandı. Annem kollarını ona doladı ve Nox ile Cornu uzaklaştı. Annemi kendine çekerken babamın yüzüne baktım.

Aynı görünüyordu. Yüzünden sıcaklık sızıyor, derisinin tüm doğru yerlerinde gülme çizgileri kırışıyordu. Annem ağlarken saçlarını okşadı ve onunla yumuşak bir sesle konuştu. "Sorun değil Gloria, ben buradayım. Buradayım."

Onlara ulaştığımda gözlerini benimkilere kilitledi ve yumru boğazımdan kendi hıçkırıklarımla kaçtı. "Beth," dedi bana

gölümseyerek. "Geleceğini biliyordum. Bizi bulacağını biliyordum. Ben her zaman biliyordum. Kızımın bizi kurtaracağını her zaman biliyordum."

SONSÖZ

"Tamam. Öyleyse neden benimle konuşmak istedin?" Üç baş melek ile annem ve babamın arasına baktım. Behemoth kıkırdadı.

Daha genç halime annemin bir gün şeytanın koltuğunda çay yudumlayacağını söyleseydin, sana deli olduğunu söylerdim. Ama aslında olan tam olarak buydu.

Nox'un oturma odasıdaydık. Müzedeki hesaplaşmadan pek çok şaşırtıcı şey çıkmıştı, bunlardan en önemlisi, Nox'un iki erkek kardeşinin de Cehennem'in işleyişini tartışmak için evine girmesine izin vermesiydi. Nedense ailemle birlikte.

Diğer şaşırtıcı şeylerden biri de Behemoth'un Techa'dan benim Vasim olması için resmi talebiydi. Büyük G olan Guardian rolünü uydurduğundan oldukça emindim , ama Techa'nın onunla dalga geçmesi beni çok mutlu etti. Behemoth ve ben kalıcı bir demirbaştık ve bunu her hatırladığımda kalbim ısınıyordu. Kendisi gibi portal aracılığıyla Azizleri koruyarak babamın hayatını kurtarmanın büyük bir parçası olmuştu.

Ayrıca gerçekten çok tatlıydı.

"Beth, Nina'dan daha fazla test sonucu aldık ve Adstutus'la uzun uzun konuştum. Gücümün neden senin vücudunda kalabildiğini hiçbiri bilmiyor. Ama artık insan değilsin. Ve sen bir melek değilsin."

"Ben insan değil miyim?" Tekrarladım. Bu ifadenin olabileceğinden daha az endişe verici olması için kanatlara ve vücudumun ürettiği sihirli ısıya alışmak için yeterince zamanım olmuştu. Ama yine de oldukça rahatsız ediciydi. "Ben neyim?"

Michael, "Bilmiyoruz ve bu çok heyecan verici," dedi. Ona şaşkınlıkla baktım. Azizler kurtarıldığından beri Nox'a olan soğuk tavrı kaybolmuştu ve bana gülümsüyordu. Sevinci bulaşıcıydı.

"Heyecan verici?"

"Evet," dedi Nox. "Gücümü bölmenin tek yolunun Cehennem yaratıklarına vermek olduğuna inandım. Düşmüş melekler onu zapt edecek kadar güçlü. Ama senin de gördüğün gibi, hepsini bozdu."

"Madaleine hariç. Yeterince güçlüydü, diye sözünü kestim.

Gabriel, "Bunun ona bir faydası olduğundan emin değilim," diye düşündü.

"Konu bu değil," dedi Nox, herkese ciddi bir şekilde bakarak. "Mesele şu ki, Beth, her ne olursan ol benim gücümü taşıyabilirsin. Yolsuzluk olmadan."

Ona göz kırptım. "Nasıl?"

"Senin bir meleğin çocuğu olmanla ilgili olduğunu varsayıyoruz. Herhangi bir melek değil. Bir aziz. Sendeki uykuda olan iyilik Cehennem büyüsunü dengeleyebilir."

"Bu, sonuçta rolünüzü paylaşabileceğiniz anlamına mı geliyor?" Nox'a bakarken sesimdeki heyecana engel olamadım.

Başını salladı, gözleri parlaktı. "Belki. Sanırım gücümü yanlış melek türlerine verdim."

"Yine de bir sorun var," diye araya girdi Michael. Hepimiz ona baktık. "Sen bir melek *değilsin* . Bu da size Peçe'de bir pozisyon verilemez, günah büyüsunü yönetemez veya herhangi bir şekilde faydalı olamazsınız demektir. Çünkü yeterince uzun yaşamayacaksın."

Michael'ın çok neşeyle söylenen sözlerinin aniliği mideme vurdu.

"Sanırım burada devreye giriyorum." Babamın derin, gürleyen sesi tüm dikkatimizi ona çekti. Nox'a kaşlarını kaldırdı ve Nox sırtıttı.

"Baban son birkaç gündür bana yardım ediyor. Bununla." Nox eğildi ve kanepenin altından deri ciltli küçük bir kitap çıkardı. Önümüzde duran sehpanın üzerine koydu.

"O nedir?" nefes aldım

"Yeni bir günah kitabı. Hariç, günahlar için değil. Bu, İlahi büyüü hareket ettirir."

"Göksel büyü için bir şey mi yaptın?" Tepki vermelerini bekleyerek kardeşlerine baktım. Ama Gabriel gülümsüyordu, rahattı ve Michael hevesle öne doğru eğiliyordu.

"Bunu hepiniz biliyordunuz," dedim yavaşça.

"Evet. Sana söylemedik çünkü işe yarayacağını anlayana kadar seni umutlandırmak istemedik," dedi babam nazikçe.

"Ne işe yarar?"

Babam uzandı, elimi tuttu. "Beth, izin verirsen sana sihrimin bir kısmını vermek istiyorum."

Gözyaşlarım anında gözlerime hücum etti ve elini sertçe geri sıktım. "Gerçekten?"

"Evet. Eğer onu istiyorsan."

"Elbette istiyorum! Senin gibi olmak için her şeyi yaparım." Öne doğru eğilip ona sıkıca sarıldım ve güldü.

Nox, "Beth, önce bilmen gereken bir şey var," dedi. Yüzü ciddiye ama ona döndüğümde gözlerinde heyecan dans ediyordu. "Malc ve Adstutus, Cehennem ve Cennet büyüünü içinizde birleştirmenin sizi yeni bir şeye dönüştüreceğini düşünüyor. Bir melek ama Düşmüş veya Aziz değil. Türünüzün ilk örneği."

"Ölümsüz?" Fısıldadım.

"Evet." Sesi alçaldı, alçak ve boğuktu. "Sonsuza kadar yanımda olabilmek."

"Yaparım."

Babam, "İşte başlıyoruz," dedi ve kitabı aldı. Koltuğunda kıpırdandı ve kitabı açtı. Sayfalardaki karalamalar güzeldi ama hiçbirini anlamadım.

Birkaç tanesini çevirdi, sonra durdu ve parmağını bir papatyanın ortasında küçük bir çizim olan birinin üzerine koydu. Dikkatlice kitabın sayfasını yırttı. Soluk mavi bir ışık bir an parladı ve kitabı kanepenin üzerine, aramıza koydu.

Bana gülümsedi. "Bu işe yarayacak. O olduğunu biliyorum. Ve gücümü seninle paylaşmaktan daha mutlu olamazdım aşkım" dedi.

Derin bir nefes alarak sayfayı bana uzattı ve Latince konuşmaya başladı. Onu aldım ve güç kolumu karıncalayıp hızla yayılırken nefesim kesildi.

Umut. Vücudumda dolaşan, şimdi çok istikrarlı bir şekilde yanan şiddetli tutkuyla dönüp dolaşan duyguyu tarif etmenin başka yolu yoktu.

Umut.

Türümün ilk örneği olacağımı. Nox ve kardeşleri arasında bir köprü. Destansı rolünü adil bir şekilde yerine getirebilecek kişilerle paylaşmasının bir yolu.

Umut _

Onunla sonsuz bir hayat yaşayabileceğimi. Onu bir bütün tutabilirdim, ruhunu doğru tutabilirdim. Ve beni zihninin, bedeninin ve ruhunun o sınırsız, fantastik zevkiyle dolduran sonsuz bir hayat geçirebilecekti.

Babam söylediği kelimelerle bana gülümsedi ve sonra sayfayı bıraktı. Yine aynı soluk mavi parladı ve ona bağlı olduğumu biliyordum. Sonsuza dek.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı annem, babam konuşmayı kestiğinde.

"İyi hissediyorum. Umutlu." Gülümsedim.

Babam öne eğilip beni yanağımdan öptü.

Michael ayağa kalktı. "Cini gördüğünüzde ve o sizin bir melek olduğunuzu onayladığında geri döneceğiz." Nox'a döndü ve Nox da ayağa kalktı. "O zamana kadar senin günahlarının

sorumluluğunu üstlenmek için uygun adaylar aramaya başlayacağız kardeşim."

Nox bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim."

Michael odadaki herkese son bir kez parlak bir şekilde gülümsedikten sonra kapıdan çıktı. Gabriel, Nox'un elini tuttu. "Yakında görüşürüz kardeşim," diye sıırttı ve Michael'ı takip etti.

"Pekala," dedi annem. "Şimdi ne yapacağız?"

Behemoth, Gabriel'in boşaldığı koltuğa sıçradı. "Bu çok önemli bir olay. Çok önemli bir şey yapmalıyız."

"Ne gibi?"

Kimse cevap veremedi telefonum çaldı. cebimden çıkardım. Görüntülü arama. Francis'ten.

"Tatlım!"

"Merhaba Francis. Nox ve ailemle birlikteyim," dedim hemen, uygunsuz bir şey söylemesine izin vermeden. Kamerayı çevirdim ve herkes ona el salladı. Çılgınca el salladı.

"Bakın kiminleyim!" Telefonunu öyle bir hareket ettirdi ki içine sadece yüzü değil daha fazlası doldu. Arkasında tek kaşını kaldırmış Rory duruyordu.

"Ey! Merhaba!"

"Bana bazı hareketler öğretiyor. Canımın tatar yayı ile," diye açıkladı Francis.

Yaşayan mumyaların saldırısına uğramaktan ve bir adamın kafasının bir Cehennem Tazısı tarafından koparıldığını görmekten oldukça çabuk kurtulmuştu. Claude, onu müzedeki çetin sınavdan sağ salim eve getirdikten sonraki birkaç saat içinde altı yaşlı adama tüm hikayeyi anlattığını, kalan pastanın çoğunu yediğini ve bayıldığını bildirmişti. Ertesi sabah, sunumunu yaptığı bir film için bir fikir olduğunu söylediği herkesi ikna etmeye çalıştı. Bana ne zaman bundan bahsetse gözleri heyecanla parlıyordu.

Claude'la daha fazla zaman geçirmek için tatar yayını kullanmayı öğrendiğinden şüpheleniyordum, hayatı için herhangi bir korkudan değil.

"Bu harika," dedim ona.

"Bu. Bu akşam yemek yemek ister misin diye merak ediyorduk. Burada evde. Kayıt odasında Matrix'i gösteriyorlar."

Gülümsememi gizleyerek Nox'a baktım. Şeytanın bir huzurevinde akşam yemeği yemesi fikri hiç de eğlenceli olmazdı.

"Neden burada akşam yemeği yemiyoruz? Matrix'i benim ev sinemamda izleyebiliriz. Huzurevi şefinden başka biri de yemek yapabilir," diye ekledi alçak sesle.

Francis ona gülümsedi. "Açıkçası, bunu söyleyeceğini umuyordum."

Zil çaldığında annem ve babam ayağa kalktı. Nox biraz beceriksizce, "Akşam yemeğine de davetlisiniz," dedi.

Babam gülümsedi. "Harika. Daire için biraz mobilya almamız gerekiyor, bu yüzden yedi gibi geri geleceğiz, değil mi?"

"Sonra görüşürüz."

Onları bir taksiye bindirip el salladığımız anda, Nox homurdanarak bana döndü. "Hiç gitmeyeceklerini sandım."

Arzu gözlerinde dans ediyordu ve onun Şehvet gücünün tenime fısıldayarak nabzımı hızlandırdığını hissedebiliyordum.

"Beni yalnız mı istiyorsunuz, Bay Nox?"

"Seni istiyorum, nokta." Bana doğru adım attı ve beni koridorun duvarına sertçe bastırdı.

Sıcak vücudu benimkiyle temas ettiğinde sıvı ihtiyacı bacaklarımın arasında toplandı.

Nazikçe, kışkırtıcı bir şekilde başparmağını önce yanağıma, sonra dudağıma dokundurdu.

"Bu biziz Beth. Olmasını istiyorsanız. Yaşadığımız hayat bu olabilir."

Başımı kaldırıp onun son derece güzel yüzüne bakarken, neşe bedenimde nabız gibi atıyordu. "Evet. Onu istiyorum. Seni istiyorum. Ben bu hayatı istiyorum."

"Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim."

"Sizi seviyorum Bayan Abbott."

"Sizi seviyorum Bay Nox."

SON